
HARLAN
COBEN
B&S
SIĞINAK
MARTI

SIĞINAK

Babasının ölüm anına şahit olduktan ve annesini rehabilitasyon merkezine gönderdikten sonra Mickey Bolitar yeni bir kasabada, uzun zamandır görüşmediği amcası Myron Bolitar ile birlikte yaşamak zorunda kalır. Yeni hayatında onun için güzel olan tek şey kız arkadaşı Ashley'dir. Fakat Ashley bir gün ardında hiç iz bırakmadan ortadan yok olur.

Hayatındaki bir başka insanı daha kaybetmek istemeyen Mickey, kız arkadaşının izini sürerken gizemli bir yeraltı dünyası keşfeder. Burada, Ashley'nin aslında tanıdığı kişi olmadığını öğrenir. Hatta babası bile sandığı kişi değildir. Mickey öyle sarsıcı bir gerçekle karşılaşmıştır ki hayatındaki diğer her şey artık çocuk oyuncağı gibi gelecektir.

"Esrarengiz yaşlı bir kadın, korkunç bir sır, gözü pek bir kahraman ve onun hayatını altüst edecek büyük bir gizem... Gerilim hiç azalmıyor. Kitabın sonuna geldiğinizde soluğunuz kesilecek."

RICK RIORDAN

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-186-291-0
9 786051 862910
internetten sipariş: okuoku.com
/martiyayinlari /martiyayinlari
MARTI

SIĞINAK

Özgün Adı: Shelter
Harlan Coben

Yayın Yönetmeni	: Murat Olukpınar
Çeviren	: Gülfem Çırak
Editör	: Gamze Tuncel Demir
Düzelti	: Özlem Atar
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Cemile Öz Arslan

1. Baskı: Ekim 2017
ISBN: 978-605-186-291-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Harlan Coben
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil adlı ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.

Martı Yayıncılık
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - Sertifika No: 34191

HARLAN COBEN

SIĞINAK

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

Charlotte, Ben, Will ve Eve'e...

YALNIZ DEĞİLSİN

Bodrum kapısı kor gibi parıldıyordu. Bu parıltının benim hayal gücümden kaynaklandığını ya da bir optik illüzyon olduğunu biliyordum çünkü evin geri kalanı aşırı karanlıkken bodrum apaydınlıktı. Bu da içimi hiç rahatlatmıyordu.

Sessizce durup dinledim. Şimdi aşağıda birilerinin hareket ettiğini duyabiliyordum. Kapıya yaklaştım. Sesler geliyordu. İki kişinin sesi. Her ikisi de erkekti.

Telefonum tekrar titredi. Ema: **DIŞARI! ÇIK!**

Bir yanım burada kalmak, kapıyı ardına kadar açıp şansını denemek istiyordu. Ama diğer yanım –belki de bu yanım bir milyon yaşındaydı; hayvani bir içgüdüye sahipti ve hayatta kalmayı öncelik olarak kabul ediyordu– harekete geçti. İçimdeki bir milyon yaşındaki hayvan parıldayan kapıya baktığında arkasında bir tehlike olduğunu seziyordu.

Ciddi bir tehlike.

Evin ön tarafına doğru ilerledim. Tokmağı çevirip kapıyı açtım ve koşmaya başladım.

Bölüm 1

Kendim için hissettiğim üzüntüye boğulmuş bir halde –babam ölmüştü, annem rehabilitasyondaydı ve kız arkadaşım kayıptı– okula doğru yürürken Yarasa Kadın'ı ilk kez gördüm.

Hakkındaki söylentileri duymuştum tabii ki. İddialara göre Yarasa Kadın, Hobart Gap Yolu'yla Pine'ın köşesindeki köhne bir evde oturuyordu. Bu evi herkes bilirdi. Ben de şu anda önünde duruyordum. Duvarlardaki sarı boya yıpranmış ve bir köpeğin tüy dökmesi gibi yer yer dökülmüştü. Bir zamanlar sert olan beton yürüyüş yolu çatlayıp parçalara ayrılmıştı. Uzun zamandır makas yüzü görmemiş bahçedeki hindibalar bir lunaparktaki yetişkin oyuncakları kadar uzamıştı neredeyse.

Söylentilere göre Yarasa Kadın yüz yaşındaydı ve sadece geceleri dışarı çıkıyordu. Oyun oynamaktan veya spor antrenmanından dönüşte akşam karanlığına kalmış, zavallı küçük bir çocuk otobüse binmek yerine yürüme riskini göze aldıysa ya da onun bahçesinden geçecek kadar çıldırdıysa Yarasa Kadın onu yakalardı.

Yakaladığı kişilere ne yaptığı tam olarak bilinmiyordu. Bu kasabada yıllardır hiçbir çocuk kaybolmamıştı. Fakat kız arkadaşım Ashley gibi gençler bir gün ellerinizi tutup gözlerinizin içine bakarak kalbinizin *güm*, *güm*, *güm* atmasını sağlarken ertesi gün ortadan yok olabilirdi. Ama küçük çocuklar? Hayır, onlar güvendeydi. Yarasa Kadın konusunda bile.

Tam caddenin karşısına geçecektim ki –yepyeni bir lisede ikinci sınıfa başlayacak olan koskoca bir genç olmama rağmen ben bile bu tekinsiz evin yakınlarında olmak istemiyordum– evin kapısı gıcırdayarak açıldı.

Donakaldım.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Kapı ardına kadar açılmıştı ama ortada kimse yoktu. Durup bekledim. Belki gözlerimi kırpıştırmış olabilirim. Emin değildim.

Ama tekrar baktığımda Yarasa Kadın oradaydı.

Yüz yaşında olabilirdi. Ya da belki de iki yüz yaşındaydı. Ona neden Yarasa Kadın diyorlardı hiç bilmiyordum. Yarasaya benzer bir yanı yoktu. Gri saçları beline kadar uzanıyor, rüzgârda dalgalanan tutamlar yüzünü örtüyordu. Üstündeki yırtık pırtık beyaz elbise korku filmlerinde ya da heavy-metal şarkıların kliplerinde kullanılan gelinliklere benziyordu. Omurgası soru işareti gibi eğilmişti.

"Mickey?"

Adımı nereden bildiğini hiç bilmiyordum.

"Baban ölmedi," dedi Yarasa Kadın.

Kadının sözlerinin neden olduğu şokla geriye doğru bir adım attım.

"O hayatta."

Onun külüstür mağarasına girip kaybolmasını izlerken biliyordum ki söyledikleri doğru değildi.

Çünkü babamın öldüğünü kendi gözlerimle görmüştüm.

Tamam, bu çok tuhaftı.

Yarasa Kadın'ın evinin önünde dikilip onun tekrar dışarı çıkmasını bekledim. Ama boşunaydı. Kapıya gidip tokmak olup olmadığına baktım. Tokmak yoktu, bu yüzden kapıyı yumruklamaya başladım. Uyguladığım güç karşısında kapı sarsıldı. Ama ahşap öyle sertti ki eklem yerlerim zımpara kâğıdına sürtünmüş gibi oldu. Boya parçaları kepek gibi yere döküldü.

Ama Yarasa Kadın tekrar ortaya çıkmadı.

Peki, şimdi ne olacaktı? Kapıyı tekmeleyip kırsam... sonra ne yapacaktım? Beyaz elbise giymiş yaşlı kadınla yüz yüze gelip az önceki saçmalıkların ne anlama geldiğini mi soracaktım? Belki de kadın üst kata çıkmıştı. Belki de çılgın günü için hazırlık yapacak, beyaz elbisesini çıkaracak, duşa gidecek...

Öğğk.

Gitme zamanı gelmişti. Zaten ilk dersi de kaçırmak istemiyordum. İlk derse girecek olan öğretmen Bay Hill dakiklik konusunda oldukça disiplinliydi. Ayrıca bugün Ashley'nin ortaya çıkacağını umuyordum. Kız öylece ortadan yok olmuştu. Belki aynı şekilde birden ortaya çıkıverirdi.

Ashley'yle üç hafta önce, okula yeni gelen öğrenciler ve

birinci sınıflar için düzenlenen oryantasyonda tanışmıştım. Birinci sınıfların hepsi birbirini tanıyordu çünkü ilk ve ortaokula beraber gitmişlerdi. Bu kasabadaki kimse burayı terk etmemişti sanırım.

Oryantasyonlarda genelde sınıflar ziyaret edilir, kampüsler gezilir ve birkaç kişiyle tanışılırdı. Ama hayır, burada bu yeterli değildi. Herkes bazı geri zekâlıca, insanı insanlıktan çıkaran "takım kurma" egzersizlerine katılmak zorundaydı.

İlk egzersiz "güven düşüşü"ydü. Yüzünde, sarhoş bir palyaço tarafından çizilmişe benzeyen bir gülümseme olan beden eğitimi hocası Bayan Owens hepimizi gayrete getirmeye çalışmakla işe başlamıştı.

"Günaydın, millet!"

Birkaç homurtu duyuldu.

Sonra –yetişkinlerin bunu yapmasından nefret ediyordum– kadın sesini yükseltti, "Bundan daha hevesli olduğunuzu biliyorum, bu yüzden hadi tekrar deneyelim! Günaydın, millet!"

Öğrenciler bu defa daha yüksek sesle, "Günaydın!" diye bağırdılar. Hevesli olduklarından değil, sırf onun susmasını sağlamak için.

Altışar kişilik gruplara ayrıldık; benimkinde üç birinci sınıf öğrencisi, üç tane de kasabaya yeni taşınmış üst sınıf öğrencisi vardı.

"Aranızdan biri bu kaidenin üstüne çıkıp gözlerini bağlayacak!" diye bağırdı. Söylediği her cümle ünlemle bitiyordu zaten. "Kollarınızı göğsünüzde kavuşturacaksınız ve kaide

alevler içindeymiş gibi davranacaksınız! Ah, olamaz!" Bayan Owens ellerini, *Evde Tek Başına*'daki çocuk gibi yanaklarına bastırdı. "O kadar sıcak ki kendinizi geriye doğru bırakmak zorundasınız!"

Birisi elini kaldırdı. "Kaide alevler içindeyse neden kollarımızı göğsümüzde kavuşturmuş halde duruyoruz?"

Diğerleri de ona katıldıklarını belirtircesine mırıldandılar.

Bayan Owens'ın suratına çizilmiş gülümseme solmadı ama kadının sağ gözünde küçücük bir seğirme olduğunu gördüm sanki. "Kollarınız bağlı!"

"Öyle mi? Yoo, bağlı değil."

"Rol yapacaksınız!"

"Rol yapacaksak o zaman neden gözlerimizi bağlıyoruz? Görmüyormuş gibi de rol yapabiliriz."

"Ya da gözlerimizi kapatsak?"

Bayan Owens kontrolü bırakmamak için mücadele etti. "Kaide alevler yüzünden öyle sıcak ki üstünden geriye doğru düşeceksiniz."

"Geriye doğru mu?"

"Zıplasak olmaz mı, Bayan Owens?"

"Cidden, o kadar sıcaksa neden geriye doğru düşüyoruz?"

Bayan Owens'ın canına tak etmişti. "Çünkü ben öyle söylüyorum! Geriye doğru düşeceksiniz! Ve grubun geri kalanı sizi tutacak! Sonra herkes bunu tekrar edecek!"

Hepimiz yaptık ama bazılarımızda bir tereddüt vardı. Benim boyum 1.90 küsurdu ve 90 kiloydum. Gruptakiler beni görünce ürkmüşlerdi. Grubumdaki bir kız da (tamamen si-

yahlara bürünmüş bir birinci sınıf öğrencisiydi) şişman kategorisine giriyordu. Burada şişman değil de daha kibar kaçacak başka bir sıfat kullanmalıydım, biliyorum. Ama başka ne diyebilirdim ki? Geniş mi? Etine dolgun mu? Ağır mı? Tüm bunları herhangi bir yargı amacı taşımadan söylüyordum aslında; tıpkı küçük, kemikli ya da cılız der gibi.

Cüsseli kız kaideye çıkmadan önce oldukça tereddütlüydü. Grubumuzdaki biri güldü. Sonra bir başkası da ona katıldı.

Bu egzersiz, liseye adım atmış olsanız bile zalimliğin sona ermeyeceğini göstermekten başka ne işe yarayacaktı bilmiyorum.

Kaideye çıkmış olan kız kendini hemen geriye doğru bırakmayınca gruptaki oğlanlardan biri kıs kıs gülerek konuştu, "Hadi Ema, seni tutacağız."

Bu ses kıza güven verecek bir ses değildi. Gözüne bağladığı bezi açıp bize göz attı. Ona bakıp kafamı salladım. Sonunda kız kendini bıraktı. Bazıları abartılı bir şekilde homurdansa da onu tuttuk ama kız artık kimseye güvenmiyormuş gibiydi.

Daha sonra, iki kişinin yaralanmasına neden olan aptal bir *paintball* oyunu oynadık ve ardından "Zehirli Fıstık Ezmesi" adındaki –keşke egzersizin adı hakkında şaka yapıyor olsaydım– bir diğer egzersize geçtik. Bu egzersiz için, "Zehirli Fıstık Ezmesi" ile kaplı dokuz metrelik bir alanı geçmek zorundaydık. Fakat Bayan Owens şöyle bir açıklama yaptı: "Bir seferde sadece iki kişi zehre karşı dayanıklı ayakkabılar giyebilir!"

Kısacası, diğer takım arkadaşlarımızı sırtımızda taşımak zorunda kalacaktık. Minyon kızlar, diğerleri tarafından ta-

şınırken kıkır kıkır gülüyorlardı. *Star-Ledger* gazetesinden bir fotoğrafçı habire fotoğraf çekiyor, muhabirse aşırı coşkulu Bayan Owens'a sorular soruyordu. Kadının cevapları *bağ kurma*, *samimi bir karşılama* ve *güven* sözcükleriyle doluydu. Böyle bir konuda nasıl bir hikâye yazılabilirdi ki? Belki de gazete insanların ilgisini çekmek için çok çaresiz bir duruma düşmüştü.

Zehirli Fıstık Ezmesi sırasının sonunda Ema'yla birlikte beklemeye başladım. Kızın yüzünde siyah sicim gibi izler vardı. Sanki ağlamış da rimeli akmış gibi görünüyordu. Fotoğrafçı bunu yakalar mı acaba diye düşündüm.

Takım arkadaşları tarafından sırtlanma sırası geldiğinde Ema'nın korkuyla titremeye başladığını fark ettim.

Bir düşünün.

Yeni bir okulda ilk gününüz ve egzersiz için kısacık bir spor şortu giymek zorunda kalan doksan kiloluk bir kızsınız. Ve tek isteğiniz bir köşede kıvrılıp ölmekken aptalca bir görevi tamamlamak için takım arkadaşlarınız tarafından bir bira fıçısı gibi taşınmaya mecbursunuz.

Kim böyle bir şeyi ister ki?

Bayan Owens bizim gruba doğru ilerledi. "Hazır mısın, Emma?!"

Ema (baş harfi *i* gibi okunan) mı yoksa Emma mı? Kızın isminin hangisi olduğundan emin değildim.

Emma/Ema hiçbir şey söylemedi.

"Hadi, kızım! Zehirli Fıstık Ezmesi yoluna! Bunu yapabilirsin!"

O anda ben öne çıktım. "Bayan Owens?"

Kadının bakışları bana döndü. Gülümsemesi yine solmadı ama gözlerini kısmıştı. "Evet? Adın neydi?"

"Benim adım Mickey Bolitar. İkinci sınıf öğrencisiyim ve bu okula yeni geldim. Eğer mümkünse bu egzersize katılmak istemiyorum."

Bayan Owens'ın sağ gözünde yine bir seğirme oldu. "Anlamadım?"

"Başkaları tarafından taşınmak istediğimi sanmıyorum."

Diğer çocuklar alnımdan üçüncü bir kol çıkmış gibi bana baktılar.

"Bay Bolitar, burada yenisiniz." Konuşmasındaki ünlem işareti yok olmuştu. "Egzersize katılmak istersiniz diye düşünüyorum."

"Zorunlu mu?" diye sordum.

"Anlamadım?"

"Bu egzersize katılmak zorunlu mu?"

"Aslında hayır, zorunlu değil ama..."

"O halde ben katılmıyorum." Omzumun üstünden Ema/Emma'ya baktım. "Bana eşlik etmek ister misin?"

İkimiz birlikte gruptan uzaklaştık. Arkamda bütün dünyanın sessizliğe gömüldüğünü hissettim. Sonra Bayan Owens düdüğünü çalıp egzersizi durdurdu ve öğle yemeği vaktinin geldiğini duyurdu.

Birkaç adım daha attıktan sonra Ema/Emma konuştu. "Vay be."

"Ne?"

Kız gözlerimin içine baktı. "Şişko kızı kurtardın. Eminim kendinle çok gurur duyuyorsundur."

Sonra kafasını iki yana sallayıp yanımdan ayrıldı.

Arkama baktığımda Bayan Owens'ın bizi izlediğini gördüm. Kadın hâlâ gülümsüyordu ama gözlerindeki sert bakıştan, okulun ilk gününde bir düşman edindiğimi anladım.

Güneş ışıkları yoğun bir şekilde üstüme vuruyordu ama aldırmadım. Gözlerimi kapatıp yakında rehabilitasyondan çıkacak annemi düşündüm. Ölmüş babamı düşündüm.

Kendimi çok yalnız hissediyordum.

Okul kafeteryası kapalı olduğu için –okulun başlamasına daha birkaç hafta vardı– herkes kendi yemeğini getirmek zorundaydı. Hazır yemek satan Wilkes'ten bir tavuklu sandviç alıp futbol sahasına bakan, çimlerle kaplı bir tepede tek başıma oturdum. Tam sandviçimi ısıracaktım ki onu fark ettim.

Kız benim tipim değildi. Gerçi bir tipim olup olmadığından da emin değildim. Tüm hayatımı yurtdışında gezerek geçirmiştim. Annemle babam; Laos, Peru ve Sierra Leone gibi ülkelerde şubeleri olan bir yardım kuruluşu için çalışıyorlardı. Kardeşim yoktu. Küçükken tüm bunlar eğlenceli ve heyecanlıydı ama büyümeye başladıkça yorulmaya da başlamıştım. Ayrıca gezmek zor geliyordu. Bir şehre yerleşmek istiyordum. Arkadaş edinmek, basketbol takımına katılmak, kızlarla tanışmak ve gençlerin yaptığı şeyleri yapmak istiyordum. Nepal'de sırt çantasıyla gezerken bunları yapmak hiç de kolay olmuyordu.

Bu kız çok güzeldi ama aynı zamanda çok ciddi ve terbiyeli görünüyordu. Sanki biraz burnu havadaymış gibiydi ama buna neyin neden olduğunu tam olarak bilemiyordum.

Saçları porselen bebeklerinki gibi soluk sarıydı. Üstünde gerçek bir etek vardı; şu aşırı mini olanlardan değil. Ayaklarına da soket çoraplar geçirmişti. Bu haliyle, büyükbabamla büyükannemin evindeki Brooks Brothers kataloglarından fırlamışa benziyordu.

Sandviçimden bir lokma koparırken kızın yiyecek bir şeyleri olmadığını fark ettim. Belki de tuhaf bir diyet falan yapıyordu ama her nedense böyle olduğunu sanmıyordum.

Niye bilmiyorum ama kalkıp yanma gitmeye karar verdim. Birisiyle konuşacak ya da tanışacak havamda değildim oysaki. Zaten hayatımdaki yeni insanlar yüzünden yeterince sersemlemiş durumdaydım; başkalarını da hayatıma eklemek istemiyordum.

Belki de kararımın nedeni kızın çok güzel olmasıydı. Ben de bazıları gibi sığ adamın tekiydim belki. Ya da bunun nedeni yalnız insanların, diğer yalnızları hissetmesi olabilirdi. Beni ona çeken şey, onun da tıpkı benim gibi kendi içine kapanmak istiyormuş gibi görünmesiydi belki de.

Temkinli bir şekilde kıza doğru ilerledim. Yeterince yaklaştığımda elimi hafifçe kaldırıp salladım. "Selam."

Her zaman böyle süper kolay cümlelerle giriş yapardım.

Kız kafasını kaldırıp bana baktığında zümrüt yeşili gözleriyle karşılaştım. "Selam."

Evet, çok güzeldi.

Karşısında dikilirken çok garip hissediyordum. Yüzüm kızardı. Birden ellerimin vücuduma göre aşırı büyük olduğunu hissettim. Ona söyledim ikinci şey, "Benim adım Mickey," oldu.

Tanrım, mülayimin teki miydim neydim yahu? Söylediğim her söz muhteşemdi yani.

"Ben Ashley Kent."

"Güzel," dedim.

"Evet."

Bu dünyada bir yerlerde –Çin'de, Hindistan'da ya da Afrika'nın ücra bir köşesinde– benden çok daha geri zekâlı olan birileri vardı mutlaka. Yine de bundan tam emin değildim.

Kızın boş kucağına işaret ettim. "Öğle yemeğini getirdin mi?"

"Hayır, unutmuşum."

"Bu sandviç çok büyük," dedim. "Yarısını ister misin?"

"Yok, istemem."

Ama ısrar ettim, kız da beni onunla oturmaya davet etti. Ashley de benim gibi ikinci sınıftı ve kasabaya yeni gelmişti. Babasının bir cerrah, annesininse avukat olduğunu söyledi.

Eğer hayat bir film olsaydı tam bu kısımda müzik çalmaya başlardı. Ashley'yle ikimizi öğle yemeği yerken, sohbet ederken, mahcup bir şekilde gülerken, el ele tutuşurken ve en sonunda o ilk saf öpücüğü paylaşırken gösterir ve hareketli bir şarkı çalarlardı.

Tüm bunlar üç hafta önce olmuştu.

Tam zil çalarken Bay Hill'in dersine yetiştim. Adam yoklamayı aldı ve ilk periyodun başlama zili çaldı. Ashley'nin ilk dersi koridorun karşısındaydı. Bekledim ama onun yine gelmediğini gördüm.

Daha önce Ashley'nin kız arkadaşım olduğunu söylemiştim. Bu biraz abartı sayılırdı. Sanırım işleri yavaştan alıyorduk.

İki kere öpüşmüştük, fazla değil. Yeni okulumdaki başka hiç kimseden de hoşlanmamıştım. Ondan hoşlanıyordum. Bu aşk değildi. Daha başlangıçtı. Diğer taraftan, bunun gibi hisler genelde zayıf olur zaten. Gerçek budur. Yeni partneriyle yakınlaştıkça hislerinin de arttığını düşünmek insanın hoşuna gider. Ama çoğu zaman bunun tersi olur. Biz erkekler muhteşem bir kızla karşılaşıp ona büyük bir hayranlık duyduğumuzda öyle gerginleşir, onunla olmayı öyle çok isteriz ki her şeyi mahvederiz.

Eğer bir şekilde kızı elde etmişsek hislerimiz neredeyse hemen sönmeye başlar. Ama bu defa benim Ashley'ye olan hislerim büyümeye başlamıştı. Bu biraz ürkütücü olsa da iyi bir şeydi.

Sonra bir gün okula gelmiştim ve Ashley yoktu. Onu aramıştım ama telefonunu açmamıştı. Ertesi gün de okula gelmemişti. Sonraki gün de. Ne yapacağımı bilememiştim. Evinin adresini bilmiyordum. İnternette Kent soyadını araştırmıştım ama ailesinin kaydı yoktu. Aslında internette onun hakkında tek bir bilgi bile yoktu.

Ashley sırra kadem basmıştı.

Bölüm 2

Üçüncü hafta aklıma bir fikir geldi.

Ashley'yle ortak tek bir dersimiz vardı; Bayan Friedman'ın verdiği ileri tarih dersi. Kadın bu okulda en sevdiğim öğretmendi. Oldukça teatral ve hevesli biriydi. Bugün bazı tarihi figürlerin nasıl etine dolgun olduğu hakkında konuşuyor ve bizden "Rönesans kadınları ve erkekleri" olmamızı rica ediyordu.

Onunla henüz özel olarak konuşmamıştım. Daha doğrusu hiçbir öğretmenle sınıf dışında konuşmamıştım. İçine kapanık biriydim. Benim tarzım buydu. İnsanların beni "yeni çocuk" olarak gördüklerini biliyordum. Bir gün bir grup kız bana bakıp kıkırdaşıyorlardı. Birisi yanıma gelip, "Acaba... telefon numaranı alabilir miyim?" diye sormuştu.

Kafam karışmıştı ama yine de numaramı vermiştim.

Beş dakika sonra kulağıma yine kıkırtılar gelmişti ve telefonum titremişti. Mesajda şöyle yazıyordu: **Arkadaşım senin çok tatlı olduğunu düşünüyor**. Cevap vermemiştim.

Ders bitince Bayan Friedman'ın yanına gittim.

"Ah, Bay Bolitar," dedi Bayan Friedman, yüzünü aydınlatan bir gülüşle. "Sınıfımda olduğunuz için çok memnunum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden yalnızca, "Teşekkürler," diyebildim.

"Babanız hiç benim dersimi almamıştı," dedi. "Ama amcanız en sevdiğim öğrencilerimden biriydi. Ona benziyorsunuz."

Amcam. Muhteşem Myron Bolitar. Amcamdan hoşlanmıyordum ve onun ne kadar yaman biri olduğunu duymaktan bıkmıştım. Babamla amcam küçükken çok yakınlarmış ama daha sonra birbirlerinden kopmuşlar. Babamın hayatının son on beş yılında –yani benim doğumumdan onun ölümüne kadar olan süreçte diyebiliriz– iki kardeş hiç konuşmamışlardı. Myron amcamı affetmem gerekiyordu sanırım, ama bunu yapmak istemiyordum.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Bolitar?"

Bazı öğretmenler, öğrencilerine Bay veya Bayan dediğinde bu ya onların patronluk tasladıklarını ya da çok resmi olduklarını gösterir. Ama Bayan Friedman ölçüyü biliyordu.

"Sizin de bildiğiniz üzere," dedim yavaşça. "Ashley Kent uzun zamandır okula gelmiyor."

"Evet, doğru." Boyu çok kısa olduğundan dolayı bana bakmak için kafasını epeyce kaldırması gerekiyordu. "İkiniz yakınsınız."

"Arkadaşız."

"Ah, yapmayın Bay Bolitar. İhtiyar bir kadın olabilirim ama ona nasıl baktığınızı görebiliyorum. Bayan Caldwell de ona bakmadığınız için çok üzülüyor."

Bunu dediğinde yüzüm kızardı. Rachel Caldwell muhtemelen okuldaki en seksi kızdı.

"Her neyse," dedim, konuyu dağıtarak. "Ashley'ye bir yardımım dokunur belki diye düşünüyordum."

"Hangi konuda?"

"Ödevlerini alıp ona götürebilirim belki."

Bayan Friedman tahtayı silmekle meşguldü. Öğretmenlerin çoğu akıllı tahta kullanıyordu ama Bayan Friedman, kendisinin de dediği gibi, "tam anlamıyla eski kafalı" biriydi. Kadın durup bana baktı. "Ashley sizden ödevlerini ona götürmenizi mi istedi?"

"Aslında hayır."

"Yani siz bunu kendinize görev edindiniz?"

Bu çok aptalca bir fikirdi. Bayan Friedman bana onun ödevlerini verse bile nereye götürecektim ki? Ashley'nin nerede oturduğunu bilmiyordum. "Boş verin," dedim. "Yine de teşekkürler."

Kadın silgiyi elinden bıraktı. "Bay Bolitar?"

Ona döndüm.

"Ashley Kent'in neden okula gelmediğini biliyor musunuz?"

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. "Hayır, efendim."

"Sizi aramadı mı?"

"Hayır, aramadı."

"Tuhaf." Kaşlarını çattı. "Size tek bir şey söyleyebilirim. Ashley'nin geri gelmeyeceğine dair bir not aldım."

"Anlamadım?"

"Tek bildiğim bu," dedi Bayan Friedman. "Sanırım buradan taşındı. Ama..."

Konuşmayı kesti.

"Ama ne?"

"Önemli değil, Bay Bolitar." Tahtayı silmeye devam etti. "Sadece... sadece dikkatli olun."

Öğle yemeği vaktinde kafeteryadaki yemek sırasında dikiliyordum.

Okul kafeteryalarında genellikle çok fazla drama olurdu. Burası da gruplarla doluydu. Bu okuldaki sporcular "Lax Kardeşleri" (Lakros Kardeşleri) olarak biliniyordu. Hepsinin uzun saçları, kocaman kasları vardı ve her cümleye "*evet*" diyerek başlıyorlardı. "Anime"lerin masası da ayrıydı; bunlar, kendilerini Asyalı sanan beyaz çocuklardı. Manga okumayı ve video oyunlarını seviyorlardı. Güzel kızlar grubundaki aşırı zayıf kızlar, giydikleri yüksek topuklular ve pahalı kıyafetlerle o kadar da güzel değildiler. Sonra oyunseverler, hippiler, kaykaycılar, uyuşturucu bağımlıları, zeki anti-sosyaller ve tiyatrocuların masaları geliyordu.

Burada çok fazla sınıf çatışması olmuyordu. Herkes birbirini o kadar uzun zamandır tanıyordu ki farklılıklarını fark etmiyor gibiydiler. Sözde dışlanmış olanlarsa öyle uzun süredir yalnız oturuyorlardı ki onları yalnız bırakmak zalimlik gibi gelmiyordu. Bu iyi bir şey miydi, kötü müydü bilemiyordum.

Zeki anti-sosyaller grubundanmış gibi görünen bir çocuk, elinde tepsisiyle yanıma geldi. Pantolonunun paçaları yerleri süpürüyordu. Beyaz spor ayakkabılarının üstünde hiçbir logo yoktu.

Harry Potter gözlüklerini burnunun ucundan yukarı itti ve tepsisiyle bana işaret etti.

"Hey, kaşığımı ister misin?" diye sordu. "Hiç kullanmadım sayılır."

Tepsisine baktım. "Sayılır mı?"

"Evet."

İçini görebilmem için tepsisini biraz daha kaldırdı. Kaşığı, meyve kâsesinin içinde duruyordu.

"Hayır," dedim. "İstemem."

"Emin misin?"

"Okulda kaşık mı kalmamış?"

"Hayır, çok var."

Oooldu. "O zaman sağ ol, almayayım."

Omuz silkti. "Sen bilirsin."

Öğle yemeğimi aldıktan sonra Kaşık'ın –kafamda ona bu ismi takmıştım– beni beklediğini gördüm.

"Nereye oturacaksın?" diye sordu.

Ashley kaybolduğundan beri yemeğimi dışarıda tek başıma yiyordum. "Bilmem."

Kaşık beni takip etmeye başladı. "Cüsseli birisin ve içine kapanıksın. Shrek gibi."

Buna diyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Senin Eşek'in olabilirim. İstersen?"

Tabii. Dışarı çıkarsam o da peşimden gelecekti, bu yüzden içeride oturabilecek güvenli bir yer aramaya başladım.

"Ya da Robin'in olabilirim. Batman ve Robin'deki gibi. Veya Sancho Panza'n. *Don Kişot*'u okudun mu? Ben de

okumadım ama *Man of La Mancha* müzikalini seyrettim. Müzikallere bayılırım. Babam da öyle. Ama annem pek sevmez. O, MMA'lar gibi kafes dövüşlerini sever. Bu karma dövüş sanatları demek. Babamla ben ayda bir kez müzikal izlemeye gideriz. Sen müzikalleri sever misin?"

"Tabii," dedim, güvenli bir yer bulmak için bakınırken.

"Babam bu konuda çok harikadır. Beni müzikallere falan götürür. *Mamma Mia*'yı üç kez izledik. Muhteşem bir müzikal. Filmi o kadar güzel değil ama. Pierce Brosnan sanki gırtlağına bir ok yemiş gibi şarkı söylüyor. Babam okulda çalıştığı için indirimli bilet alabiliyor. Burada temizlik görevlisi. Ama seni kızların soyunma odasına sokmasını isteme, tamam mı? Çünkü ben istemiştim ama bana imkânı yok dedi. Babam bu konuda oldukça serttir."

"Evet," dedim. "Tabii."

Sözde dışlanmışlar köşesinde neredeyse boş olan bir masa vardı. Masada oturan tek kişi değerbilmez genç bayan Ema/Emma'ydı. Tam adını hâlâ öğrenememiştim.

"Eee, Eşek'in olmam konusuna ne diyorsun?"

"Sana sonra dönerim," dedim Kaşık'a.

Sonra adımlarımı hızlandırıp tepsimi Ema/Emma'nınkinin yanına koydum. Soluk tenli kızın yoğun siyah göz makyajı yerindeydi. Saçları kömür gibi kapkaraydı. Giydiği kıyafetler ve ayakkabıları da öyle. Gotik ya da emo kategorisine giriyordu sanırım. Kollarının alt kısmı dövmelerle kaplıydı. Bir tanesi tişörtünün yakasından boynuna doğru uzanıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzünde yumruk yemiş gibi bir ifade olduğunu gördüm.

"Ah harika," dedi. "Acıma gösterisi."

"Acıma gösterisi mi?"

"Bir düşün bakalım."

Düşündüm. Bu ifadeyi daha öne hiç duymamıştım. "Ah, anladım. Yalnız oturduğun için sana acıdığımı söylüyorsun. Bu yüzden seninle oturmak istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Ben de senin geri zekâlı sporcular gibi olduğunu sanmıştım."

"Rönesans erkekleri gibi davranmaya çalışıyorum."

"Bayan Friedman'ın dersini alıyorsun demek." Sağını solunu kontrol etti. "Havalı kız arkadaşın nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yani havalı, harika kızla oturmaktan, benimle oturmaya geçiş yaptın." Ema/Emma kafasını iki yana salladı. "Aşağılara doğru büyük bir adım bu."

Kafamda ismiyle ilgili çelişki yaşamaktan bıkmıştım. "Adın ne?"

"Niye bilmek istiyorsun?"

"Birinin sana Ema dediğini duydum. Ama Bayan Owens, Emma diyordu."

Çatalını alıp yemeğiyle oynamaya başladı. Kaşlarında *piercing* olduğunu fark ettim. Kaşı deldirmek can yakıcı bir şey olmalıydı. "Gerçek adım Emma ama herkes bana Ema der."

"Neden? Ben sana ne demeliyim?"

Kız isteksizce konuştu. "Ema."

"Pekâlâ, Ema."

Kız, yemeğiyle oynamaya devam etti. "Eee, nedir senin olayın? Yani, şişko kızı kurtarmadığın zamanlarda ne yaparsın?"

"Bu sert tavırların," dedim, "birazcık fazla kaçıyor."

"Öyle mi diyorsun?"

"Ben olsam böyle yapmazdım."

Omuz silkti. "Haklı olabilirsin. Burada yenisin, değil mi?"

"Evet."

"Nerelisin?"

"Çok fazla yeri gezdim," dedim. "Ya sen?"

Yüzünü ekşitti. "Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım."

"O kadar da kötü değildir ya."

"Sen de henüz alışmadın sanırım."

"Alışmak istemiyorum."

Ema bu cevabı beğenmişti. Kafamı eğip tepsime baktım. Kaşığımı elime alınca aklıma... tabii ki de Kaşık geldi. Kafamı sallayıp gülümsedim.

"Ne?" diye sordu Ema.

"Bir şey yok."

Bunu düşünmek biraz tuhaf geliyordu ama, babam da benim yaşımdayken bu kafeteryada oturup yemek yemişti. Gençti ve önünde uzun yıllar vardı. Etrafıma bakınıp onun nereye oturabileceğini, kimlerle konuşacağını, benim onu tanıdığım zamanlardaki gibi gülüp gülmediğini düşündüm.

Bu düşünceler göğsümün sıkışmasına neden olmuştu. Gözlerimi kırpıştırıp kaşığımı bıraktım.

"Hey, iyi misin sen?" diye sordu Ema.

"İyiyim."

Yarasa Kadın'ı ve bana dediklerini düşündüm. Çılgın ihtiyar yarasa... Hey! Belki de kadın takma adını buradan almıştı.

İnsan onunki gibi bir şöhreti beleşten kazanamazdı herhalde. Mutlaka çılgınca şeyler yapmış olması gerekiyordu; çocuğun birine, araba kazasında öldüğünü gördüğü ve çok özlediği babasının hâlâ hayatta olduğunu söylemek gibi.

Sekiz ay önce annem ve babamla birlikte Los Angeles'a gittiğimiz o güne hayalimde geri döndüm. Ailem doğru düzgün bir liseye gidebileceğim ve gerçek bir basketbol takımına girebileceğim bir yere taşınmaya karar vermişti.

Ne güzel plan, değil mi?

Şimdi babam ölmüştü ve annem de mahvolmuş durumdaydı.

"Ema?" dedim.

Kız bana temkinli gözlerle baktı.

"Yarasa Kadın hakkında bir şey biliyor musun?"

Ema kaşlarını çattı. Böyle yapınca rimelli kirpikleri kıvrıldı, sonra yelpaze gibi açıldı. "Şimdi anlıyorum."

"Ne?"

"Niye burada oturduğunu," dedi Ema. "Ne sandın? Çılgın şişko kız, çılgın Yarasa Kadın hakkmdaki her şeyi biliyordur diye mi düşündün?"

"Ne? Hayır."

Ema tepsisini alıp kalktı. "Beni rahat bırak, tamam mı?"

"Hayır, bekle. Anlamıyorsun..."

"Çok iyi anlıyorum. Günlük sevabını işledin işte."

"Şunu keser misin? Ema?"

Kız hızla yanımdan uzaklaştı. Peşinden gitmek için bir adım attım ama sonra durdum. Okul futbol takımının ceket-

lerini giymiş iki kas kafa tam önümde duruyordu. Ardından biri sağıma, biri soluma yerleşti. Sağ tarafımdaki –ceketinin göğüs kısmında el yazısı harflerle *BUCK* yazıyordu– omzuma aşırı güç uygulayarak vurduktan sonra konuştu, "Top taca gitti, ha?"

Diğer kas kafalı –ceketinde yazan isim *TROY*'du– bu yoruma güldü. "Evet," dedi. "Taca gitti. Şu şişko hatun konusunda."

Tekrar Buck lafa girdi: "Şişko ve çirkin."

Troy: "Ve sen topu taca attın."

"Dostum."

Buck ve Troy bir beşlik çaktılar. Sonra bana dönüp çakmam için ellerini kaldırdılar. "Çak, birader."

Kaşlarımı çattım. "Sizin steroit iğnelerinizi vurma vaktiniz gelmedi mi?"

İkisinin de ağzı şaşkınlıkla "O" şeklini aldı. Onları itip yanlarından geçtim. Buck arkamdan seslendi. "Seninle işimiz bitmedi, ölü adam."

"Evet," diye ekledi Troy, "ölüsün."

"Kesinlikle ölü."

"Ölü adam."

Tanrım, umarım bu ifade takma ismim olarak kalmazdı.

Ema'nın arkasından giderken, kafeterya gözetmenliği yapan Bayan Owens'ın yolumu kesmek için hızla harekete geçtiğini gördüm. Gözlerinde bir parıltı vardı. Takım kurma fiyaskosu konusunda beni affetmemişti. Yüzüne yapıştırılmış o gülümsemesiyle tam önümde durup düdüğünü öttürdü.

"Kafeteryada koşmuyoruz," dedi, "yoksa bir haftalık ceza alırız. Anlaşıldı mı?"

Etrafıma baktım. Buck parmağını tabanca gibi bana doğrultup horozu indirir gibi yaptı. Ema tepsisini atıp kapıya yöneldi. Bayan Owens, Ema'nın peşinden gitmem için meydan okuyormuş gibi gülümsedi. Koşmadım.

Kısa zamanda ne çok arkadaş edinmiştim.

Bölüm 3

Neden bilmiyorum ama dolabımın şifresini ilk girişimde kapak asla açılmıyordu.

Sayıları doğru girmiştim: 14, sonra 7'ye döndür, ardından 28'e... Hayır, açılmıyordu. Tanıdık bir ses duyduğumda şifreyi tekrar girmek üzereydim. "Kafası sallanan biblo koleksiyonum var."

Arkamı döndüm ve Kaşık'la karşılaştım.

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Kaşık, önünden çekilmem için kafasıyla işaret etti. Sonra kocaman bir anahtar halkası çıkarıp aradığı anahtarı buldu ve dolabımın kilidine soktu. Kilit açıldı. Vay anasını.

"Şifren ne?" diye sordu.

"Şey, sana söylemeli miyim?"

"Hey!" Kaşık, anahtarları yüzüme doğru salladı. "Dolabını açmak için şifrene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"İyi tespit." Ona sayıları söyledim. Kaşık, kilitle biraz oynadıktan sonra bana döndü. "Artık sorunsuz çalışacak."

Ardından gitmeye yeltendi.

"Bekle. Kaşık?"

Arkasına döndü. "Bana ne dedin sen?"

"Kusura bakma, adını bilmiyorum."

"Kaşık," dedi, kafasını kaldırıp gülümseyerek. "Beğendim. Kaşık. Evet. Bana Kaşık de, olur mu?"

"Olur," Kaşık, bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. "Şey, Kaşık." Çocuğun yüzü sevinçle parladı. Aklımdakini nasıl soracağımı bilmiyordum ama sonra *neyse ne* diye düşündüm. "Bir sürü anahtarın var."

"Bana Anahtar deme sakın. Kaşık'ı tercih ederim."

"Olur. Kaşık olsun. Babanın burada temizlik görevlisi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Bu arada, *Narnia* serisindeki Beyaz Cadı'yı biliyor musun? Bence kadın aşırı seksi."

"Evet, bence de," dedim. Sonra onu konuya geri çekmeye çalıştım. "Baban bu okuldaki bütün kilitli yerlere girebilir mi?"

Kaşık gülümsedi. "Tabii ama bunu babamdan istemek zorunda değilim. Bende anahtarlar var." Halkayı yüzüme doğru salladı. "Ama kızların soyunma odasına giremeyiz. Babama sormuştum ama..."

"Tamam, kızların soyunma odasına girmeyeceğiz. Ama diğer yerler olabilir, değil mi?"

Kaşık, gözlüklerini burnunda yukarı itti. "Niye soruyorsun? Aklında ne var?"

"Şey," dedim, "Ana ofise girip bir öğrencinin dosyasına bakıp bakamayacağımızı merak ediyordum."

"Hangi öğrenci?" diye sordu.
"Ashley Kent."

Okul öğleden sonra üçte bitiyordu ama Kaşık bana akşam yediye kadar ortalığın boşalmayacağını söylemişti. Yani dört saat beklemem gerekiyordu. Annemi ziyaret etmek için çok erkendi; onu sadece geceleri görmeme izin veriyorlardı çünkü gündüzleri tedavi olması gerekiyordu. Bu yüzden Yarasa Kadın'ın evine gitmeye karar verdim.

Okuldan çıkarken telefonumda bir sesli mesaj olduğunu fark ettim. Bunun bir yetişkinden geldiğini tahmin ediyordum çünkü gençler kısa mesaj atardı. Yetişkinler, insana baş belası olan sesli mesajlar bırakırlardı. Siz de mesajları dinleyip onları geri aramak zorunda kalırdınız.

Evet, haklıydım. Mesajı Myron amcam bırakmıştı. "Cumartesi sabahına Los Angeles biletlerimizi ayırttım," diyordu en kasvetli sesiyle. "Uçakla gidip ertesi gün döneceğiz."

Los Angeles. Babamın mezarını görmek için oraya gidiyorduk. Myron, kardeşinin mezarını hiç görmemişti. Bizimle orada buluşacak büyükannemle büyükbabam da küçük oğullarının mezarını ilk kez göreceklerdi.

Myron amcam konuşmaya devam ediyordu: "Annen için de bir bilet aldım tabii. Onu tek başına bırakamayız. Yarın özel olarak görüşmek istediğinizi biliyorum ama belki ben de her ihtimale karşı oralarda olmalıyım."

Kaşlarımı çattım. Olamaz.

"Her neyse, umarım iyisindir. Pizza falan sipariş etmek istersen bu akşam ben evde olacağım."

Onu aramak istemiyordum, bu yüzden mesaj attım: **Akşam yemeği için eve gelmeyeceğim. Yarın da yanımızda olmazsan annem için daha iyi olacağını düşünüyorum.**

Myron bundan hoşlanmayacaktı. Aman ne kötü. O benim yasal vasim değildi. Vardığımız anlaşmanın bir parçası da buydu. Amcam, babamın öldüğünü ve annemin sorunları olduğunu öğrendiğinde vesayet davası açmakla tehdit etmişti onu. Ben de ona karşı gelmiş ve eğer bunu yaparsa kaçacağımı –yurtdışında bir sürü bağlantım vardı– ya da velayetten kurtuluş davası açacağımı söylemiştim.

Annemin sorunları olabilirdi ama hâlâ benim annemdi.

Kolay bir mücadele olmamıştı ama sonunda amcamla anlaşmaya varamasak da ateşkes yapmıştık. Onun Kesselton, New Jersey'deki evinde kalmayı kabul etmiştim. Burası Myron'la babamın büyüdüğü evdi. Evet, bu tuhaftı. Ben, eskiden Myron'ın yatak odası olan bodrum katındaki odada kalıyor, babamın çocukluğunu geçirdiği üst katlara çıkmamak için elimden geleni yapıyordum. Yine de ev çok ürkütücü geliyordu.

Her neyse. Onun evinde yaşamayı kabul etmem karşısında Myron, annemin tek vasim olarak kalmasını ve beni rahat bırakmayı kabul etmişti. Gerçi bu konuda hâlâ sorun yaşıyorduk.

Yarasa Kadın'ın evinin karşısına geldiğimde vücudumdan bir ürperti geçti. Kadının bahçesindeki ağaçlar rüzgâr-

la eğiliyordu. Ben dünyanın her köşesindeki batıl inançları biliyordum. Bunların çoğu aptalca şeylerdi ama annemle babam bana sürekli açık görüşlü olmam gerektiğini söylerlerdi. Hayaletli evlerin varlığına inanmazdım. Hayaletlere, ruhlara veya bunlara benzer şeylere de inanmazdım.

Eğer inanıyor olsaydım bu evde her türlü varlığın olduğunu söylerdim.

Ev o kadar viran haldeydi ki neredeyse yan yatmıştı; sanki yeterince itsen devrilivercekmiş gibi. Her tarafında gevşek tahta parçaları vardı. Kırılan bazı camların yerine tahtalar çakılmıştı. Kalan camlarsa sanki ev sıcak bir banyo yapmış gibi buharlanmıştı. Ama evin pisliğine bakılırsa bu mümkün değildi.

Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım bu evin yıllardır sahipsiz olduğunu söylerdim.

Kapıya yaklaşıp tıklattım. Cevap yoktu. Kulağımı kapıya yaklaştırdım –çok da yakma değil çünkü kulağıma kıymık batmasını istemiyordum– ve dinledim. Hiçbir şey yoktu. Çıt bile çıkmıyordu. Birkaç kez daha tıklattım ama yine cevap alamadım.

Şimdi ne olacaktı?

Burada ne yapacaktım ki? Bir şeyler işte. Ne olursa. Arka kapıyı da denemeye karar verdim. Sol tarafa yöneldim çünkü ev sağa doğru yatmış göründüğü için üstüme düşmesi tehlikesini göze alamazdım. Kafamı kaldırdım ve bir anlığına, Yarasa Kadın'ın üst katta sallanan sandalyesine oturmuş bana bakıyor olup olmadığını merak ettim.

Sonra adımlarımı hızlandırdım ve arka bahçesinde neyle karşılaşacağımı düşündüm.

Ama burada da bir şey yoktu.

Evin arka tarafı ormanla bitişikti. Bu çok tuhaftı çünkü evin yarısı ormanın içine, yarısı dışına inşa edilmiş gibi görünüyordu. Sanki ev kafasını ormandan dışarı uzatmış gibi. Caddeden bakınca arka bahçede yüzlerce ağaç olduğu sanılabilirdi ama aslında ağaçların kökleri resmen evin temeline karışmıştı. Kalın, çirkin asma dalları arka duvarı kaplamıştı. Ev belki de ilk başta ormanın içine inşa edilmişti ama sonradan önünde bir açıklık oluşmuştu. Ama eğer böyle bir şey yoksa, orman yavaş yavaş Yarasa Kadın'ın evini yutuyor demekti.

"Ne yapıyorsun?"

Dilimin ucuna kadar gelen çığlığı yuttum ve bir basketbol potasına ulaşabilecek kadar yükseğe sıçradım. Ses arkamdan gelmişti. Hızla arkama dönüp geriye doğru iki adım atınca bir ağaca tosladım.

Gelen Ema'ydı.

"Seni korkuttum mu?" Bir kahkaha atıp kollarını iki yana kaldırdı. "Yarasa Kadın'ın seni yakalamaya geldiğini mi sandın?"

Sesim fısıltı halinde çıkıyordu. "Kes şunu."

"Amma sert çocuksun."

"Senin burada ne işin var?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Bekle, beni takip mi ettin yoksa?"

"Ciddi misin, Mickey?" Ellerini kalçalarına koydu. "Bu kadar mı kendini beğenmişsin?"

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Ben sadece..." Ema içini çekti. "Yarasa Kadın'dan bahsetmiştin. Ve beni kurtardın, evet. Ben de birazcık meraklandım."

"Ve beni takip ettin?"

Ema cevap vermedi. Etrafına baktığında hem ormanda hem de Yarasa Kadın'ın evinin dibinde olduğumuzu yeni fark etmiş gibiydi. "Sen niye buraya geldin? Şişko hatundan istediğini elde edemedin, ihtiyar olanı mı denemek istedin?"

Bir şey demeden ona baktım.

"Onların dediklerini duydum. Buck ve Troy'un yani. Benimle o kadar uzun zamandır uğraşıyorlar ki ne zaman başladıklarını unuttum." Bakışlarını başka tarafa çevirip dudağını ısırdı, sonra tekrar bana baktı. "Beni savunduğun için seni tehdit ettiklerini de duydum."

Omuz silktim.

"Eee, niçin buradasın?"

Nasıl açıklayacağımı bilemediğimden dolayı basit yolu seçtim. "Yarasa Kadın'la konuşmak istiyorum."

Ema gülümsedi. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Hayır, değilsin. Çünkü o kadın gerçek değil. Yarasa Kadın, sadece büyüklerin küçükleri korkutmak için uydurduğu bir efsane. Yani, onu daha önce gören hiç kimse olmadı."

"Ben gördüm," dedim.

"Ne zaman?"

"Bu sabah." Sonra ekledim: "Bana babamın hâlâ hayatta olduğunu söyledi."

Ema'nın kafası karışmış gibiydi.

"Babam geçen aylarda bir araba kazasında öldü," diye açıkladım.

"Vay be," dedi Ema. Gözleri kocaman açılmıştı. "Buna ne denir bilmiyorum."

"Ben sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Tamam, anladım. Evinin kapısını çaldığını gördüm. Peki, planın nedir?"

"Arka kapıyı deneyeceğim."

"Mantıklı," dedi Ema. Sonra ormana bakıp gözlerini kıstı. "Şuna bak."

Parmağıyla ormanı işaret edip oraya doğru birkaç adım attı. Bense ağaçlardan başka bir şey göremiyordum.

"Orada bir yol var," dedi Ema. "Bir bina da olabilir." Hâlâ bir şey göremiyordum. Ema o yöne doğru ilerlemeye başlayınca ben de onu takip ettim. Birkaç adım sonra da onun haklı olduğunu gördüm. Yarasa Kadın'ın evinden kırk beş metre kadar ötede garaja benzeyen bir yer vardı ve kamufle olması için yeşil ve kahverengiye boyanmıştı. Ormanın içinde binaya doğru giden çamur kaplı bir yol bulunuyordu. Evin olduğu yerden bakınca ne bu garaj benzeri bina ne de yol görünüyordu. Kahretsin, arka kapıdan bakınca bile bir şey fark edilmiyordu.

Ema eğilip parmağını çamura sürttü. "Araba lastiği izleri," dedi, eski filmlerde birilerini takip eden insanlar gibi. "Yarasa Kadın içeri böyle girip çıkıyor olmalı; bu çamurlu yoldan yani. Arabasını oraya park edip evine giriyordur ve böylece kimse onu görmüyordur."

"Yarasa Kadın araba mı sürüyor yani?"

"Ne sandın, uçtuğunu mu?"

Bedenimde bir ürperti hissettim. Garajın durumu evden daha iyiydi ama çok da iyi sayılmazdı. Garajın kapısını açmayı denedim ama kilitliydi. Duvarlarda pencere olmadığı için içeride araba olup olmadığını göremiyordum.

Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Muhtemelen hiçbir şey. Bu evde eksantrik ihtiyar bir kadın yaşıyordu ve evine girip çıkarken gizli bir yol kullanıyordu. Ne büyük mesele. Burada olmam için hiçbir sebep yoktu.

Tabii kadının benim adımı bilmesi dışında. Ayrıca babamın hayatta olduğuyla ilgili söyledikleri de vardı.

Bunu kim yapardı ki? Baban hâlâ hayatta. Yani kim başkasına böyle bir şey söylerdi?

Bu kadarı yeterliydi. Dönüp evin arka kapısına yöneldim ve kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Daha sert vurdum. Kapıda küçük, kirli camlar vardı. Ellerimi gözlerimin yanlarına siper edip camdan içeri baktım ve böyle yaparken kapının hafifçe hareket ettiğini hissettim. Kafamı eğip tokmağa baktım. Kapı dikmesi yılların etkisiyle çürümüştü. Cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım. Ema şimdi yanıma gelmişti. Cüzdanımdaki kredi kartım çıkarırken üstünde yazan ismi görmemesi için sakladım.

"Vay be," dedi. "Kapıyı nasıl açacağını biliyor musun?"

"Hayır ama televizyonda görmüştüm. Sadece kartı kaydırmak gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Bunun işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

"Aslında hayır," dedim. "Ama şu kilidin ne kadar eski olduğuna baksana. Üflesen kırılacakmış gibi görünüyor."

"Tamam, ama önce bir düşün."

"Ne?"

"Diyelim ki kapı açıldı," dedi. "Sonra ne olacak?"

O kadar fazlasını düşünmemiştim. Kartı dikmenin arasındaki açıklığa sokup aşağı doğru kaydırdım. Açılmadı. Biraz daha sertçe bastırarak kaydırdım. Yine bir şey olmadı. Tam pes edecektim ki kapı gıcırdayarak açıldı. Çıkardığı ses ormanda yankılanacak kadar yüksekti.

"Vay be," dedi Ema yine.

Kapıyı itip ardına kadar açtım. Gıcırtı daha da yükselince ağaçlardaki kuşlar havalandı. Ema elini kolumun alt kısmına koydu. Kafamı eğince siyah ojeli tırnaklarım gördüm. Parmaklarının her birine gümüş yüzükler takmıştı. Birisinde kurukafa ve kemikler vardı.

"Buna haneye tecavüz denir," dedi.

"Polisleri mi arayacaksın?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri aydınlanmıştı. Şimdi neredeyse küçük bir çocuk gibi sevimli görünüyordu. Dudaklarının ucunda minicik bir gülümseme gördüğümde tek kaşımı kaldırdım. Bunun karşısında gülümseme yok oldu. Suratsız kız geri dönmüştü. "Her neyse," dedi, sanki hiç umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Bu harika."

Hayır, harika değildi. Bu yaptığımın akıllıca olmadığını biliyordum ama herhangi bir şey yapma isteği kişisel kaygıları yok etmişti. Ayrıca bunda nasıl bir tehlike olabilirdi ki?

İhtiyar kadının teki sabah karşıma çıkıp deli saçması şeyler söylemişti. Ben de buraya onu görmeye gelmiş, cevap alamayınca da iyi olup olmadığını görmek için içeri girmeye karar vermiştim. Hikâyem buydu. Ne yapacaklardı ki? Hapse mi tıkacaklardı?

"Sen evine gitsen iyi olur," dedim Ema'ya.

"Rüyanda görürsün."

"O halde burada nöbet tut."

"İçeri girmeyi tercih ederim."

Kafamı iki yana salladım.

Ema içini çekti. "İyi. Nöbetçi olurum o zaman." Ceptelefonunu çıkardı. "Numaran ne?"

Ona numaramı verdim.

"Şurada duracağım. Kadının kanatlarını açtığını görürsem sana mesaj atarım. Bu arada, kadın içeride sana saldırmak için bekliyorsa ne yapacaksın?"

Ona cevap verme zahmetine girmedim ama ne yapacağımı da düşünmemiştim. Ya Yarasa Kadın beni bekliyorsa ve... ve ne? Ne yapabilirdi? Tepeme mi atlayacaktı? Ben 1.90'lık bir gençken o minnacık, yaşlı bir kadındı. Gerçekçi olmak lazımdı.

Mutfağa adımımı attım ama kapıyı arkamdan kapatmadım. Eğer bir şey olursa... çabucak kaçabilmek istiyordum işte.

Mutfak bambaşka bir çağdan kalmış gibiydi. Bir zamanlar babamla birlikte *The Honeymooners* adlı siyah-beyaz bir dizinin yeniden gösterimini izlediğimizi hatırlıyordum. Diziyi çok komik bulmamıştım. Komik sayılan şeylerin çoğu

Ralph'in, karısı Alice'e fiziksel şiddet uygulama tehditleriydi. Ralph ve Alice'in evindeki buzdolabı tıpkı buradakine benziyordu; tabii bu bir buzdolabıysa. Yarasa Kadın'ın muşambası, sigara içen bir insanın dişleri gibi kirli sarıydı. Duvardaki guguklu saat durmuştu ve kuş, evden çıkmış halde kalmıştı. Donmuş gibiydi.

"Merhaba?" diye seslendim. "Evde kimse yok mu?"

Hiç ses yoktu.

Buradan çıkıp gitmeliydim. Gerçekten. Ne arıyordum ki zaten?

Baban ölmedi. O yaşıyor.

Gerçi ben her şeyi biliyordum. Babamla birlikte o arabadaydım çünkü. Onun öldüğünü görmüştüm. Diğer yandan... insan böyle bir şey söyleyip de karşısındakinin açıklama istemesini engelleyemezdi.

Pul pul kalkmış döşemelerin üstünde parmak ucunda ilerledim. Pizzacılardakine benzeyen damalı bir masa örtüsünün yanından geçtim. Örtünün üstüne yapışmış tuzluk ve biberliktekilerin içindekiler iyice sertleşmişti. Mutfaktan çıktım ve ikinci kata çıkan spiral merdivenin önünde durdum.

Şüphesiz ki Yarasa Kadın'ın yatak odası üst kattaydı.

"Merhaba?"

Cevap yok.

İlk basamağa ayağımı attım. Sonra aklıma sabah düşündüğüm görüntüler geldi; Yarasa Kadın giyiniyor ya da duş alıyor olabilirdi. Ayağımı basamaktan çektim. I-ıh. Üst kata çıkmayacaktım. En azından şimdilik.

Oturma odasına girdim. İçerisi karanlıktı, odaya kahverengi hâkimdi. Pencerelerdeki tahtaların arasından süzülen az miktardaki ışık bunca kir pasın arasında zor seçiliyordu. Odada büyük sarkaçlı bir saat vardı; bu da çalışmıyordu. Eski tarz bir dolaplı müzik seti gözüme çarptı. Sanırım bunlara *hi-fi* diyorlardı. Üstünde bir pikap platformu vardı, yanında da vinil plaklar duruyordu. Beach Boys'un *Pet Sounds*'ını, Beatles'ın Abbey Road'da yürürken çekilmiş fotoğrafını ve Who'nun *My Generation*'ını gördüm.

Yarasa Kadın'ın bu odada karanlıkta oturup klasik rock şarkılarını dinleyişini hayal ettim. Bu çok garipti.

Durup tekrar etrafa kulak verdim. Ses yoktu. Odanın karşısında kocaman bir şömine vardı. Üstündeki rafta bir fotoğraftan başka bir şey durmuyordu. Tam rafa doğru gidecektim ki bir şey beni durdurdu.

Pikabın üstünde bir plak vardı.

Tekrar baktım. Bu plağı çok iyi bilirdim. Yarasa Kadın'ın en son çaldığı bu plak, HorsePower adlı bir grubun *Aspect of Juno* plağıydı. Annemle babam bunu hep dinlerlerdi. Yıllar önce ilk tanıştıklarında annem, HorsePower'ı kuran Gabriel Wire ve Lex Ryder'la arkadaştı. Bazen babam seyahate çıktığında annemin bu şarkıyı dinleyip ağladığını görürdüm.

Yutkundum. Bu bir tesadüf müydü?

Tabii ki de öyleydi. HorsePower hâlâ popüler bir gruptu. Bir sürü insan onların müziğini dinlerdi. Yarasa Kadın'ın pikabında da bir plakları varsa ne olmuştu yani?

Ama bu *önemliydi*. Ne açıdan önemli olduğunu henüz bilemiyordum gerçi.

Araştırmaya devam etmeliydim.

Şömine rafının üstündeki fotoğrafa doğru ilerledim tekrar. Şöminenin içi kurum ve sararmış gazete yapraklarıyla doluydu. Raftaki çerçeveyi, dokunuşumla parçalanmasından korkarak nazikçe aldım. Neyse ki parçalanmadı. Çerçevenin camı çok kirli olduğu için üfleyerek temizlemeye çalıştım. Ne aptalca bir hareket. Tozlar gözlerime ve burun deliklerime doldu. Hapşırdım. Gözlerim yaşardı. Sonunda düzeldiğimde gözlerimi kırpıştırarak açtım ve elimdeki fotoğrafa baktım.

Hippiler.

Fotoğrafta beş hippi vardı: üç kadın, iki erkek. Kız, erkek, kız, erkek, kız olarak sıralanmışlardı. Hepsinin de uzun saçları, İspanyol paça pantolonları ve boncuklu kolyeleri vardı. Kadınlar saçlarına çiçek takmışlardı. Adamlarınsa pejmürde sakalları vardı. Fotoğraf eskiydi –60'larda çekilmiş olduğunu söyleyebilirdim– ve bu beşi muhtemelen üniversite öğrencileri ya da o yaşlardaki gençlerdi. Bu fotoğraf bana Woodstock belgesellerinde gördüklerimi hatırlatmıştı.

Fotoğrafın renkleri yıllar içinde solmuştu ama bir zamanlar bu insanların çok mutlu oldukları görülebiliyordu. Tuğla bir binanın önünde durmuş, kocaman gülümsemişlerdi. Hepsi, üzerinde acayip bir amblem olan batik tişörtler giymişlerdi. İlk başta bunun bir çeşit barış işareti olduğunu düşündüm ama hayır, değildi. Bu amblem sanki... haşatı çıkmış bir kelebeğe benziyordu. Bir keresinde Rorschach testleriyle ilgili bir şeyler okumuştum. İnsanlar aynı belli belirsiz resimlerde farklı şeyler görüyorlardı. Bu amblem bunlara benziyordu

ama Rorschach resimleri siyah olurdu; bunda bir sürü renk vardı. Fotoğrafı tekrar inceledim. Evet, bir kelebek olduğundan emindim. Kanatlarının alt kısmında iki tane... göz vardı sanırım. Hayvan gözü olabilirdi bunlar. Parlıyor gibiydiler.

Çok ürkütücü bir şeydi bu.

Gözlerim fotoğrafın tam ortasındaki kıza kayıp duruyordu. Sanki grubun lideriymiş gibi biraz önde duruyordu. Beline kadar uzanan sarı saçlarına mor saç bandı takmıştı. Tişörtüyse, şey... dapdardı, yani bedenine tam oturuyor ve kıvrımlarını meydana çıkarıyordu. Tam da bu hippi hatunun oldukça seksi olduğunu düşünüyordum ki korkunç bir şeyi fark ettim:

Bu kız Yarasa Kadın'dı.

Öğğk!

Telefonum titrediğinde yine havaya sıçradım. Sonra telefonumu hemen kaldırıp mesaja baktım. Ema'dan gelmişti ve çığlık atan büyük harflerle yazılmıştı: **ARABA GELİYOR! DIŞARI ÇIK!**

Fotoğrafı rafa geri koyup mutfağa döndüm. Kirli döşemelerin üstünde komandolar gibi sürünerek ilerledim. Duvarın dibine ulaştığımda yavaşça kalkıp pencereden arka bahçeye baktım. Ormanda bir toz bulutu oluşmuştu.

Arabayı görebiliyordum.

Simsiyahtı ve pencereleri de boyalıydı. Bir limuzin ya da bir şehir arabasına benziyordu. Yarasa Kadın'ın garajının önünde durmuştu. Ne yapacağımı bilemediğimden orada bekledim. Sonra yolcu kapısı aralandı.

Bir anlığına hiçbir şey olmadı. Sağa sola bakıp Ema'yı aradığımda onun bir ağacın arkasında saklanmakta olduğunu fark ettim. Sağ tarafıma işaret ediyordu. Ha? Ona, "Ne oluyor?" der gibi omuz silktim. Parmağıyla daha ısrarcı bir şekilde işaret ediyordu şimdi. Kafamı o yöne çevirdim.

Mutfak kapısı hâlâ açıktı! Kapatmayı unutmuştum!

Hemen eğilip bacağımı uzattım ve ayağımla kapıyı ittim ama tam olarak kapanmadı ve sessizlikte gıcırdayarak tekrar açıldı. Yine denedim ama kilit kırıktı, kapı kapanmayacaktı. Bu yüzden hafifçe itip en azından biraz da olsa kapanmasını sağladım.

Sonra riske girip pencereden baktım. Ema bana dik dik bakıp telefonunda bir şeyler yazmaya başladı. Telefonum titredi: **ARABA GELİYOR dedim! DIŞARI ÇIK! Kafan mı karıştı?!? ÇABUK OL, APTAL!**

Hareket etmedim. Edemedim. Nereye gideceğimi bilmiyordum ki. Arkadan çıkamazdım; arabada her kim varsa beni fark edebilirdi. Ön taraftan kaçabilirdim ama bu da onların dikkatini çekebilirdi. Bu yüzden hareketsiz kalmaya karar verdim. Gözümü arabanın üstünden ayırmadan bekledim.

Arabanın ön yolcu kapısı biraz daha açıldı. Eğilmiş haldeydim, sadece alnım ve gözlerim cam hizasındaydı. Çamurun üstüne basan bir ayak gördüm, sonra diğeri de göründü. Siyah erkek ayakkabıları vardı. Bir saniye sonra arabadan biri çıktı. Evet, bir erkekti. Saçlarını kazıtmış, koyu renk takım elbise giymiş, pilot gözlükleri takmıştı. Bir cenaze töreninden ya da Gizli Servis toplantısından geliyormuş gibiydi.

Bu adam da kimin nesiydi?

Adamın kafası sağa sola dönerek etrafı incelerken vücudu dimdik duruyordu. Ema'nın saklanmayı pek beceremediği ağacın önünde durdu. Ema ortadan yok olmayı dilercesine gözlerini sıkıca kapattı. Dazlak adam bir adım daha attı.

Şüphesiz ki Ema'yı görmüştü.

Ne yapacağım hakkında kafamın içinde kendi kendime tartıştım ama çok fazla düşünmeme gerek yoktu. Hızlı hareket edip adamın dikkatini çekmeliydim. Bunu arka kapıya vurarak yapmaya karar verdim ve tam harekete geçecektim ki Ema gözlerini açtı. Simsiyah gotik kıyafetleriyle ağacın arkasından çıkıp adamın önüne dikildi. Adam olduğu yerde kalakaldı.

"Selam," dedi Ema. "Biraz İzci Kız kurabiyesi almak ister miydiniz?"

Pilot gözlüklü adam bir anlığına ona baktı, sonra konuştu, "Mülküme izinsiz girmişsin."

Sesi dümdüz, adeta cansızdı.

"Doğru, özür dilerim," dedi Ema. "Mahallede dolaşıyordum da... Tam ön kapınızı çalacaktım, arabanızın sesini duydum ve hadi bu işi onun için kolaylaştırayım diye düşünüp arkaya geldim."

Adama gülümsemeye çalıştı ama adam hiç memnun görünmüyordu. Ema konuşmaya devam etti.

"Şimdi, en sevilen kurabiyemiz naneli *Thin Mint* ama yeni bir çeşidimiz daha çıktı; *Dulche de Leche*. Ama bence bunlar çok şekerli ve eğer kaloriye dikkat ediyorsanız –ben

hiç de öyle görünmüyorum, değil mi?– yeni şekersiz çikolata parçacıklı çeşidimizi deneyebilirsiniz."

Adam ona öylece bakıyordu.

"İsterseniz Samoa, Fıstık Ezmeli, Shortbread ve Tagalong'larımız da bulunuyor. Size baskı yapmak istemem ama tüm komşularınız sipariş verdi. Yan komşunuz Asselta'lar otuz kutu sipariş ettiler. Birazcık daha yardım olursa zirveye yerleşip American Girl bebek mağazasından yüz dolarlık hediye çeki kazanabilirim ve..."

"Git."

"Üzgünüm. Ne dediniz, acaba..."

"Git." Adamın sesinde hiç merhamet yoktu. "Hemen."

"Pekâlâ, tamam." Ema teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı ve hemen oradan ayrıldı. Bense bir anlığına rahat nefes aldım. Çok etkilenmiştim. Ema hızlı düşünerek paçayı sıyırmıştı. Şimdi sıra bendeydi. Camdan bir kez daha baktım. Dazlak adam, garaj kapısının önüne gelip açtı ve sürücü her kimse arabayı içeri soktu. Adam hâlâ güvenlik kamerası gibi kafasını döndürüp duruyordu. Sonra birden sola döndü ve gözleri benim üstümde durdu.

Hemen yere eğilip görüş alanından çıktım.

Adam beni fark etmiş miydi? Direkt olarak bana baktığına göre görmüş olmalıydı ama güneş gözlükleri yüzünden bundan emin olmak imkânsızdı. Emekleyerek diğer odaya geçtim ve arka kapıyı görebileceğim bir yere yerleştim.

Ceptelefonum elimdeydi. Ema'ya hemen bir mesaj attım:

İYİ MİSİN?

İki saniye sonra cevap geldi: **Evet. DIŞARI ÇIK!**

Haklıydı. Yerden ilerleyerek tekrar spiral merdiveni geçtim. Üst katta neler olabileceğini düşündüğümde içim ürperdi.

O ürkütücü dazlak adam kimdi?

Belki de açıklaması basittir diye düşündüm. Yarasa Kadın'ın bir akrabası, yeğeni falan olabilir. Belki de Yarasa Yeğen'dir.

Neredeyse ön kapıya yaklaşmıştım. Şimdiye kadar içeri kimse girmemişti. Mükemmel. Ayağa kalkıp altmışlarda çekilmiş fotoğrafa, insanların tişörtlerindeki kelebek amblemine bir kez daha göz attım. Hepsinin yüzünü de daha sonra hatırlayabilmek için tekrar inceledim. Elim kapı tokmağını bulmuştu.

Ve o anda arkamda bir lamba yandı.

Donakaldım.

Işık loştu ama bu karanlıkta... yavaşça kafamı çevirdim.

Bodrum kapısındaki çatlaktan ışık sızıyordu. Orada biri vardı ve şu anda lambayı yakmıştı.

Kafam bir anda binlerce düşünceyle doldu. En büyüğü tek kelimelik bir komuttu: *KAÇ*! Kafalarında birkaç tahtası eksik olan insanların ürkütücü evlere tek başlarına girip –ben de aynısını yapmamış mıydım?– sonunda alınlarının ortasına bir balta yediği korku filmlerini defalarca izlemiştim. Sinemanın rahatlığında o insanların aptallığıyla dalga geçmiştim ama şimdi ben de Yarasa Kadın'ın evindeydim ve bodrumda birisi vardı.

Niye gelmiştim ki buraya?

Aslında oldukça basitti. Yarasa Kadın bana adımla seslenmiş ve babamın hayatta olduğunu söylemişti. Bunun mümkün olmadığını biliyor olsam da küçücük bir şans olması ihtimaline karşı her şeyi, kendi güvenliğimi bile riske atmaya razıydım.

Babamı çok özlüyordum.

Bodrum kapısı kor gibi parıldıyordu. Bu parıltının benim hayal gücümden kaynaklandığını ya da bir optik illüzyon olduğunu biliyordum çünkü evin geri kalanı aşırı karanlıkken bodrum apaydınlıktı. Bu da içimi hiç rahatlatmıyordu.

Sessizce durup dinledim. Şimdi aşağıda birilerinin hareket ettiğini duyabiliyordum. Kapıya yaklaştım. Sesler geliyordu. İki kişinin sesi. Her ikisi de erkekti.

Telefonum tekrar titredi. Ema: **DIŞARI! ÇIK!**

Bir yanım burada kalmak, kapıyı ardına kadar açıp şansını denemek istiyordu. Ama diğer yanım –belki de bu yanım bir milyon yaşındaydı; hayvani bir içgüdüye sahipti ve hayatta kalmayı öncelik olarak kabul ediyordu– harekete geçti. İçimdeki bir milyon yaşındaki hayvan parıldayan kapıya baktığında arkasında bir tehlike olduğunu seziyordu.

Ciddi bir tehlike.

Evin ön tarafına doğru ilerledim. Tokmağı çevirip kapıyı açtım ve koşmaya başladım.

Bölüm 4

Üç blok ötede Ema'yla buluştum.

"Bu," dedi kız, onu tanıdığımdan beri ilk kez gülümseyerek, "muhteşem bir şeydi."

"Evet," dedim. "Sanırım."

"Eee, şimdi nereye girmek istersin?"

"Komik." Derken gülümsemeden edemedim.

"Ne?" dedi.

Kahkaha atmaya başladım.

"Ne?"

"Sen," dedim. "İzci Kız kurabiyesi mi satıyorsun?"

O da gülmeye başladı. Sesinde hoş bir ahenk vardı. "Ne? Ben İzci Kız olamaz mıyım?"

Onun siyah giysileriyle tırnaklarına ve kaşındaki gümüş piercing'e baktım. "Üniforman harika doğrusu."

"Belki de gotik İzci Kız'ımdır." Ceptelefonunu bana göstermek için kaldırdı. "O siyah arabanın plakasını aldım. Onunla ne yapabileceğini bilmiyorum ama lanet olsun deyip aldım işte."

Bu konuda bir fikrim vardı. "Bana mesajla gönderebilir misin?"

Ema kafa sallayıp bir şeyler yazdı ve gönder tuşuna bastı. "Eee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Omuz silktim. Ne yapabilirdim? Polisi arayamazdım. Onlara ne diyecektim ki? Siyah takım elbiseli bir adam bir garaja girdi mi diyecektim? Belki de adam orada yaşıyordu. Zaten polise eve izinsiz girişimi nasıl anlatacaktım ki?

Ema'ya evdeki fotoğrafı, kelebek amblemini ve bodrumdaki ışığı anlattım. Anlatmayı bitirdiğimde kız, "Vay be," dedi.

"Bu ifadeyi ne çok kullanıyorsun."

"Neyi?"

"'Vay be'yi," dedim.

"Aslında normalde kullanmam. Ama seninle birlikteyken hep bunu söyleyecek bir şey çıkıyor."

Telefonumdan saati kontrol ettim. Kaşık'la buluşma zamanı gelmişti. Okulun ana ofisine girip hapsi boylamadan kurtulabilirsem bir mucize olurdu.

"Gitmem lazım," dedim.

"Macera için teşekkür ederim."

"Nöbetçilik yaptığın için teşekkür ederim."

"Mickey?"

Dönüp ona baktım.

"Yarasa Kadın konusunda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ne yapabilirim?"

"Babanın yaşadığını söylemiş ya."

"Evet, n'olmuş?"

"Bu işin peşini bırakamayız."

"Biz mi?"

Ema gözlerini kırpıştırıp başka tarafa baktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Sana böyle bir şey söylemesi," dedi, "çok zalimce. Evine bir sürü yumurta atmalıyız. Gerçi böyle yaparsak daha iyi kokar." Dövmeli koluyla yüzünü sildi. "Gitsem iyi olur."

Ema yürümeye başladı.

"Dur, nerede yaşıyorsun?" diye sordum. "Seni evine bırakayım mı?"

Kaşlarını çattı. "Sen gerçek misin ya? Beni eve bırakmak mı? Tabii tabii."

Adımlarını hızlandırdı ve köşeden dönüp kayboldu. Onun peşinden gitmeyi düşündüm ama korunmaya muhtaç şişko kız muamelesi ettiğim için başımın etini yerdi. Hem bunun için zamanın yoktu. Kaşık beni bekliyordu.

Hızlı adımlarla okula geri döndüm ve Kaşık'ın park alanında tek başına beklediğini gördüm. Zihnimde Yarasa Kadın ve evine ait ne varsa hepsini gerilere ittim. Vücudumda hâlâ adrenalin dolaşıyordu; bunu kullanmam gerekiyordu. Kaşık bir arabanın kaputunda oturuyordu.

"Selam, Kaşık."

"Tahmin et bakalım ne oldu?" Kaputtan atladı. "Beyoncé'nin en sevdiği makyaj malzemesi rimelmiş ama parfüme alerjisi varmış."

Bir cevap vermem için bekledi.

"Ah, ilginçmiş," dedim.

"Aynen."

Ona Kaşık yerine Gelişigüzel Bilgiler adını takmalıydım.

Kaşık, okulun yan tarafındaki kapıya doğru beni yönlendirdi. Elindeki kartı manyetik okuyucudan geçirdi. Bir kılık sesi duyuldu ve kapı açıldı. İçeri girdik.

Bir okulun gece vaktindeki halinden daha boş, daha ruhsuz bir yer olamaz. Okul binaları hayat dolu olmaları ve dünyadaki yerlerini keşfetmeye çalışan öğrencilerin oraya buraya koşması için inşa edilmiş yerlerdir. Bunlar yok olduğunda tıpkı kanı çekilmiş insan bedeni gibi cansız olurlar.

Uzun koridorlardaki ayak seslerimizin yankısı o kadar yüksekti ki ayakkabılarımıza birer amplifikatör mü bağlı acaba diye merak ettim. Hiç konuşmadan ana ofise ilerledik. Cam kapıya ulaştığımızda Kaşık anahtarı hazır etmişti bile.

"Eğer babam bunu öğrenirse," diye fısıldadı. "*Gönül Yolu* müzikalinin yeniden gösterimine asla gidemem."

Kafasını çevirip bana baktı. Ona bir güvence vermem gerekiyordu sanırım. Ama yapmadım. Belki de bu kadar umutsuzdum. Ya da *Gönül Yolu*'nu sevmediğimden olabilirdi. Kaşık, anahtarı çevirdi ve ofise adımımızı attık. Resepsiyon masası insanın vücudunu yaslayabileceği kadar uzundu. Okul sekreterleri burada otururdu. Bu masanın arkası kesinlikle yasak bölgeydi, bu yüzden bunu yaparken oldukça heyecanlandım.

Kaşık, bir kalem fener çıkardı. "İçerisi daha karanlık. Lambaları yakamayız, tamam mı?"

Kafamı salladım.

Üstünde REHBERLİK yazan bir kapının önünde durduk. Bu terimi hep oldukça muğlak bulmuşumdur. Kelimenin sözlükteki anlamı "Bir sorunu çözmeye yönelik nasihatler ya da bilgiler"di. Kısacası yardım etmeye çalışmak demekti. Fakat öğrencilere göre bu sözcük –ve hatta bu ofis– korkutucu olmaktan çok daha öteydi. Üniversite hayallerimizi, büyümeyi ve gerçek bir işe girmeyi; yani gelecekle ilgili şeyleri aklımıza getiriyordu.

Rehberlik sözcüğü daha çok okuldan ayrılmayı çağrıştırıyordu yani.

Kaşık, bir anahtar daha çıkarıp kapıyı açtı. Bu okulda on iki tane rehberlik öğretmeni olduğunu biliyordum. Bu büyük ofisin içinde her birinin küçük birer ofisi bulunuyordu ve kapıların çoğu kilitsizdi. İlk özel ofise girdik. Bayan Korty adındaki genç bir rehberlikçiye aitti burası. Çoğu kişi gibi o da işten ayrılırken bilgisayarını tamamen kapatmamış, uyku durumuna getirmişti.

Kaşık bana kalem feneri verip kafasıyla bilgisayarı işaret etti. Masaya oturup klavyeye bastığımda karşıma şu komut çıktı:

KULLANICI ADI:

PAROLA:

Kahretsin! Geri dönüş tuşuna defalarca bastım ama hiçbir şey olmadı. İçimi çekip Kaşık'a baktım. "Herhangi bir bilgin var mı?"

"Kullanıcı adı kolay," dedi Kaşık. "E-postasından oluşuyor. Kadının adı Janice Korty; yani kullanıcı adı JKorty @ işareti okul nokta e-d-u."

"Şifre ne peki?"

Kaşık, gözlüğünü yukarı ittirdi. "Bu bir sorun işte."

Düşünmeye çalıştım. "Kâğıt dosyalara baksak?"

"Onları burada tutmuyorlar. Hem Ashley yeni öğrenciyse bir dosyası bile olmayabilir."

Arkama yaslandım, yenilgiye uğramıştım. Sonra Ashley'yi düşünmeye başladım. Omuzlarım rahatladı. Kazağındaki gevşek bir ip parçasıyla gergince oynayışı geldi aklıma. Kır çiçeklerini andıran kokusunu ve beni öptüğünde dudaklarımda kalan meyve tadını hatırladım. Bunun kulağa çok sıradan geleceğini biliyorum ama onu her gün öpebilir ve bundan hiç bıkmazdım. Ne iğrenç, değil mi? Bana bazen nasıl baktığını düşündüm. Sanki evrendeki tek insanmışım gibi bakardı bana. Ve bu kız elveda bile demeden ortadan kaybolmuştu.

Bu çok mantıksız geliyordu.

Daha derinlemesine düşünmeye çalıştım. Bayan Korty genç biriydi; okuldaki en genç rehberlik öğretmeniydi. Bu konuda bir şey kafamda ampul yanmasını sağladı. Kaşık'a döndüm. "Buradaki en yaşlı rehberlikçiler kimler?"

"En yaşlı mı?"

"Evet."

"Niye soruyorsun?"

"Hadi söyle."

"Bay Betz," dedi Kaşık tereddütsüz. "O kadar yaşlı ki Shakespeare hakkında dersler veriyor çünkü onunla bizzat tanışmış."

Bay Betz'i koridorlarda görmüştüm. Adam papyon takı-

yor ve baston kullanıyordu. Bir düşündüm; adam kesinlikle aradığım kişi olabilirdi. "Hangi ofis onun?"

"Niye?"

"Sadece göster, olur mu?"

Koridora döndüğümüzde Kaşık geniş bir köşedeki ofisi işaret etti. Oraya doğru ilerlerken önünden geçtiğimiz her ofisteki bilgisayarı, belki üstlerine bir not kâğıdı yapıştırılmıştır diye kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Bay Betz'in masasında küre şeklinde antika kitap destekleri ve bunlarla bir örnek, üstüne isminin kazındığı bir kalemlik vardı. Ayrıca eski bir Swingline zımbayla birkaç Lucite ödülü de masaya yerleştirilmişti.

Adamın masasına oturup bilgisayarı açtım. Aynı komut bunda da karşıma geldi:

KULLANICI ADI:

PAROLA:

Kaşık bana bakıp omuz silkti. "Ne umuyordun ki?"

Tam olarak bunu umuyordum. Sağ tarafımda kalan bir çekmeceyi açtım. Kalemler, ataşlar, bir kutu kibrit ve bir pipo vardı içinde. Ortadaki çekmeceye geçtim ve içine baktığımda gülümsedim. "Bingo."

"Ha?"

Genelleme yapmak her ne kadar doğru olmasa da bilgisayarlarla pek ilgili olmayan kişiler, kullanıcı adı ve şifre gibi şeyleri unutmamak için küçük notlar alırlardı. Çekmecenin içindeki kartvizit boyutunda bir not kâğıdına şöyle yazılmıştı:

GLOBETHEATRE1599

Bu bir şifre değil de ne olabilirdi...?

"Shakespeare'in Globe Tiyatrosu ilk olarak 1599'da inşa edildi. 29 Haziran 1613'te çıkan bir yangın yüzünden yıkılınca 1614'te tekrar inşa edildi ve 1642'de kapatıldı. 1997 yılındaysa modern bir şekilde restore edilerek yeniden açıldı."

Mükemmel. Bay Betz'in ilk adı Richard'dı. Kullanıcı adı kısmına RBetz, parola kısmınaysa GLOBETHEATRE1599 yazıp tuşa bastım ve bekledim. Küçük bir kum saati döndü ve hemen ardından ekranda şunlar belirdi:

HOŞ GELDİN, RICHARD!

Kaşık gülümseyip beşlik çakmak için avucunu kaldırdı, ben de elimi kaldırıp çaktım. Ekrandaki öğrenci dosyaları ikonuna tıklayıp Kent, Ashley ismini girdim. Kız arkadaşımın, okulun ilk günü öğrenci kimliği için çekilen fotoğrafı çıkınca göğsüme bir el girip kalbimi sıkmış gibi hissettim.

"Tanrım," dedi Kaşık, "onu bulmayı bu kadar çok istemene şaşmamalı."

Resimli bir sözlük hazırlıyor ve *vakur* kelimesinin tanımını göstermek istiyorsanız kesinlikle Ashley'nin bu fotoğrafını kullanabilirdiniz. Çok güzel, kendinden emin ve muntazamdı ama poz verirken sessiz, utangaç ve bir şekilde rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bir de bu fotoğraftaki –Ashley'deki– bir şey dikkatimi çekmek için haykırıyordu sanki.

Dosyası kısa ve özdü. Anne babasının isimlerinin Catherine ve Patrick Kent olduğu yazılmıştı. Ev telefonları ve Carmenta Terrace'taki evlerinin adresi de vardı. Betz'in kalemliğinden bir kalem alıp bir de küçük bir kâğıt parçası buldum.

"Parmak izlerin," dedi Kaşık, kaleme işaret ederek. "Klavyeye de geçmiş olmalı."

Suratımı buruşturdum. "Parmak izi alırlar mı sence?"

"Olabilir."

"O halde tehlike içinde yaşamayı seçiyorum," dedim.

Adresi ve telefon numarasını kâğıda yazdıktan sonra sayfanın geri kalanını incelemeye başladım. TRANSKRİPT BEKLEMEDE yazıyordu aşağıda. Sanırım bu, henüz eski okulundan bilgilerinin gelmediği anlamına geliyordu. Bu okulda aldığı derslerin bir listesi de vardı ama bunları zaten biliyordum. Sayfanın alt kısmı boştu. Sırf meraktan kendi dosyamı da incelemek istedim ama Kaşık acele etmem gerektiğini ima eder gibi baktı. Kalemi dikkatli bir şekilde yerine koyup bıraktığım izleri siliyormuş gibi yaptıktan sonra dışarı çıkan Kaşık'ı takip ettim.

Dışarı çıktığımızda telefonumu kontrol ettim. Myron amcamdan bir sesli mesaj daha gelmişti ama görmezden geldim. Karanlık çökmüştü. Kafamı kaldırıp mürekkep siyahı, berrak göğe baktım.

"Carmenta Terrace'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum Kaşık'a.

"Evet. Bizim eve giden yolda. Seni götürmemi ister misin?"

İstediğimi söyledim ve yola çıktık.

Sağ tarafımda duran Kaşık benden otuz santim kısaydı. Yürürken ayaklarına bakıyordu.

"Sabahları," dedi Kaşık, "Waffle yaparım,"

Gülümsedim. "Bunu biliyorum," dedim.

"Öyle mi?"

"Eşek'in Shrek'e söylediği bir şeydi."

"Basketbol oynuyorsun," dedi Kaşık.

Bunun bir soru olup olmadığını anlayamadım ama yine de kafamı salladım. İnsanın boyu 1,90 olunca bu soruyla sık karşılaşıyordu.

"İsmin Mickey Bolitar," dedi.

"Evet."

"Myron Bolitar ismi okulun spor salonunda çok sık duyuluyor. Okuldaki hemen hemen tüm basketbol rekorları ona ait. En çok sayı, en çok ribaunt ve en çok şampiyonluk."

Bunları çok iyi biliyordum ben.

"O senin baban mı?" diye sordu Kaşık.

"Amcam."

"Aa." Yürümeye devam ettik. "Basketbol takımı geçen sene eyalet finallerinde kaybetti. En iyi altı oyuncu geri dönüyor. Hepsi bu yıl son sınıfa geçti."

Bunların hepsini duymuştum. Bu yüzden ve de rütbece aşağı olduğum için oynadığımı şimdilik herkese duyurmuyordum. Kasabaya geldiğimden beri burada hiç oynamamış, Newark'ta daha rekabetçi antrenman maçlarına katılmayı seçmiştim.

On yaşından büyük görünmeyen çocukların bulunduğu bir futbol antrenmanı sahasının yanından geçtik. Antrenörler sanki çok büyük bir takımı yönetiyormuş gibi haykırıyorlardı. Bu

kasaba spora çok önem veriyordu. Okulun ilk haftasında, birine bizim okuldan kaç kişinin profesyonel düzeye yükseldiğini sormuştum. Tek kişi yükselmişti: amcam. Gerçi o da hiç profesyonel basketbol oynayamamıştı. İlk tura kabul edilmiş fakat sezon öncesi kampta dizini mahvetmişti. Ve *güm*, kariyeri sona ermişti. Celtics'in formasını giymek ona nasip olmamıştı. Bazı zamanlar bunun nasıl bir his olduğunu düşünüp babamla arasındaki gerginliğin nedeninin bu olup olmadığını merak ederdim.

Ama yine de aralarında olanlar amcamın suçuydu. Bu yüzden onu affetmek için bir sebep göremiyordum.

"Bu yoldan yukarı gidiliyor," dedi Kaşık.

Yeni inşa edilmişe benzeyen bir sitenin önündeki taş tabelada PREMA ESTATES yazıyordu. Etrafa sonradan görmelik kokusu yayılıyordu. Sokaklar apaydınlıktı. Çimenlik alanlar öyle yeşildi ki endüstriyel boya kullanılsa bile bu kadar yeşil olamazdı. Çevre düzenlemesi de aşırı gösterişliydi. Malikâneler eski ve azametli görünsün diye taş ve tuğladan inşa edilmişti ama bir şeyler eksik kalmıştı.

Carmenta Terrace'ın zirvesine vardığımızda Kent'lerin evine baktım ve yüreğimin kalktığını hissettim.

Evin önünde ışıkları yanmakta olan dört polis arabası duruyordu. Daha da kötüsü bir de ambulans vardı. Koşmaya başladım. Benden oldukça kısa olmasına rağmen Kaşık da hemen yanımda koşuyordu. Polis memurları evin bahçesine doluşmuştu. Bir tanesi Kent'lerin komşuları olduğunu düşündüğüm biriyle konuşup notlar alıyordu. Evin ön kapısı açıktı.

Antreyi, büyük avizeyi ve tetikte bekleyen polisi görebiliyordum.

Kaldırıma vardığımızda Kaşık durdu ama ben durmayıp kapıya yöneldim. Orada bekleyen polis irkilerek döndü ve bağırdı, "Dur."

Durdum. "Ne oldu burada?" diye sordum ona.

Kaşık yanıma geldi. Polis, hoşnutsuzluğunu tüm bedeniyle dile getiriyordu. Kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü. Kaşları birleşikti ve Cro-Magnon insanları gibi çıkık bir alnı vardı. Kaşık'a dik dik baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Siz kim oluyorsunuz?"

"Ashley'nin bir arkadaşıyım," dedim.

Adam, kollarını aşırı geniş göğsünde birleştirdi. "Senden arkadaşlarının listesini mi istedim?" dedi kocaman bir iç çekişle. "Yoksa kim olduğunu mu sordum?"

Ah kahretsin. "Benim adım Mickey Bolitar."

Bunun karşısında adamın tek kaşı havaya kalktı. "Bir dakika. Sen Myron'ın oğlu musun?"

Myron'ın adını ağzındaki iğrenç bir şeyi tükürür gibi söylemişti. "Hayır. Yeğeniyim. Bana neler olduğunu..."

"Oradan kütüphaneci gibi mi görünüyorum?"

"Anlamadım?"

"Bilirsin, kütüphaneci. Burada senin sorularını cevaplamak için mi duruyorum sence?"

Kaşık'a baktım, omuz silkti. "Hayır, hayır. Kütüphaneci olduğunuzu düşünmüyorum."

"Çokbilmişlik mi yapıyorsun?"

"Ben mi? Hayır."

Kafasını iki yana salladı. "Ukala. Tıpkı amcası gibi."

Ona neredeyse amcamı sevmediğimi söyleyecektim. Belki bu onunla aramızda bir bağ oluşmasını sağlardı; eline batan dikeni çıkarmışım gibi. Ama amcam hakkında ne hissedersem hissedeyim, Bay Cro-Magnon'u memnun etmek için ailemi satmayacaktım.

Kaşık lafa girdi, "Memur bey?"

Adam sertçe ona döndü. "Ne?"

"Kabalaşıyorsunuz," dedi Kaşık.

Ah kahretsin.

"Sen bana ne dedin?"

"Siz bir devlet memurusunuz. Ve kaba davranıyorsunuz."

Cro-Magnon iyice öne gelip Kaşık'ın dibinde durdu. Kaşık geri adım atmayınca polis ona bakıp gözlerini kıstı. "Bir dakika. Seni tanıyorum. Geçen sene tutuklanmıştın, değil mi? İki kez."

"Ve serbest bırakıldım," dedi Kaşık. "İki kez."

"Evet, hatırlıyorum. Baban yasadışı gözaltı ya da böyle saçma bir şey yüzünden bize dava açmak istemişti. Sen o ihtiyar hademenin oğlusun, değil mi?"

"Evet."

"Eee," dedi Cro-Magnon dudağını bükerek. "Baban hâlâ tuvalet mi temizliyor?"

"Tabii, bu onun işi," dedi Kaşık, gözlüklerini yukarı iterken. "Tuvaletleri, lavaboları, yerleri... nereyi temizlemesi gerekirse temizliyor."

Kaşık'ın dürüstlüğü adamı şaşırtmıştı. O arada ben hemen araya girdim. "Bakın, biz sorun çıkarmak istemiyoruz. Sadece arkadaşımın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Büyük kahraman," dedi polis bana dönerek. Yaka kartında TAYLOR yazdığını görebiliyordum şimdi. "Tıpkı amcan gibi." Taylor büyük bir abartıyla hareket ederek ellerini kalçalarına koydu. "İkinizin hafta içi bu kadar geç saatte dışarıda olmanız ne tuhaf."

Yüzümü buruşturmamak için gayret sarf ettim. "Saat daha sekiz."

"Yine mi çokbilmişlik yapıyorsun sen?"

Bu adamı bir an önce başımdan savmam gerekiyordu.

"Belki siz ikiniz benimle gelmelisiniz."

"Nereye?" diye sordum.

Taylor yüzünü benimkine öyle yaklaştırdı ki burnunu ısırabilirdim. "Nezarethaneye ne dersin? Nasıl fikir?"

"Hayır," dedi Kaşık.

"Eh, sorularıma cevap vermeye başlamazsanız gideceğiniz yer orası. Newark'ta tam size göre bir tane var. İkinizi ayrı hücrelere koyabilirim. Yetişkin nüfusundan dolayı tabii. Orada şu anda tuttuğumuz adamlardan biri tam iki metre boyunda ve kocaman tırnakları var çünkü bir şeyleri tırmalamaktan hoşlanıyor."

Bize sırıtarak bakıyordu.

Kaşık zorlukla yutkundu. "Bunu yapamazsınız," dedi.

"Ayy, ağlayacak mısın?"

"Biz reşit değiliz," dedi Kaşık. "Eğer bizi tutuklarsanız ailemiz ya da vasimizle görüşmeniz gerekir."

"Yapamam ki," dedi Taylor sırıtarak. "Babacığın fırçasıyla tuvaletleri temizlemekle çok meşguldür şimdi."

"Babam fırça kullanmıyor," dedi Kaşık. "Annenin suratını kullanıyor."

Ah kahretsin.

Taylor'ın gözlerinde bir patlama oldu. Suratı kızıla döndü, boğuluyor gibiydi sanki. Ellerini yumruk haline getirdi. Kaşık orada öylece duruyordu. Gözlüklerini tekrar itti. Taylor'ın onu yumruklamak üzere olduğunu düşündüm. Belki de bunu gerçekten yapardı ama birisi bağırdı, "Yoldan çekilin!"

Bize doğru bir sedye geliyordu. Kapının iki yanına çekildik. Sedyede bir adam yatıyordu; yüzünde bereler oluşmuştu ama bilinci açıktı. Beyaz gömleğinin yakasında kan lekeleri vardı. Yaşının kırkların başı olduğunu tahmin ettim. Ashley'nin babası mıydı acaba? Adamla aynı yaşlardaki bir kadın da sedyenin peşinden geliyordu. Yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu. Çantasını, ondan medet umuyormuş gibi sıkıca tutmuştu.

Bizi görünce durdu, şaşırmıştı. "Bu ikisi kim?" diye sordu Taylor'a.

"Biz, şey, onları buralarda dolaşırken bulduk," dedi Taylor. "Saldırganların onlar olabileceğini düşündük."

Bayan Kent, sanki çözemediği bir yapbozun parçalarıymışız gibi bir süreliğine bize baktı.

"Bunlar daha çocuk," dedi sonra.

"Evet, biliyorum ama..."

"Size bir adam olduğunu söylemiştim. Yüzünde bir dövme vardı dedim. Bu ikisinin yüzlerinde dövme görüyor musunuz?"

"Ben sadece ihtimalleri..." diye söze girdi ama kadın çoktan gitmiş, sedyeye yetişmişti. Taylor bize bir bakış daha attı. Kaşık onu tebrik eder gibi başparmağını kaldırmaya cesaret etti. Yüzündeki ifadeye bakınca adamla dalga mı geçiyor yoksa samimi mi davranıyor hiç belli olmuyordu. Ama az önceki anne çıkışını düşününce dalga geçtiğini varsaydım.

"Gidin buradan," dedi Taylor.

Tuğla yoldan sokağa doğru ilerledik. Ashley'nin babası olduğunu düşündüğüm adam, ambulansın arkasına yerleştirilmişti. Polis memurlarından biri Bayan Kent'le görüşüyordu. Yanımızdaki iki polis de kendi aralarında konuşuyorlardı. *Haneye tecavüz* ifadesini duyduğumda göğsüm sıkışmaya başladı.

Ya şimdi ya hiç, diye düşündüm.

Kimse beni durduramadan öne atıldım. "Bayan Kent?"

Kadın durup bana baktı. "Sen kimsin?"

"Benim adım Mickey Bolitar. Ashley'nin arkadaşıyım."

Kadın bir saniyeliğine bir şey demedi. Gözleri sağa kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ne istiyorsun?"

"Sadece Ashley'nin iyi olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

Kafasını iki yana salladığında dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Ama sonra kadının dudaklarından asla ummayacağım şeyler döküldü: "Kim?"

"Ashley," dedim. "Kızınız."

"Benim bir kızım yok. Ve Ashley diye birini tanımıyorum."

Bölüm 5

Kadının sözleri beni felce uğratmıştı.

Bayan Kent ambulansın arkasına bindi ve polisler bizi oradan kovdular. Prema Estates'ten inince Kaşık'la ayrılıp kendi evlerimizin yoluna düştük. Yolda Coddington Rehabilitasyon Merkezi'ni aradım ama annemin seansta olduğunu, onunla konuşmak için de orayı ziyaret etmek için de çok geç olduğunu söylediler. Önemli değildi. Nasıl olsa annem yarın eve gelecekti.

Myron amcamın Ford Taurus'u evin garaj yolundaydı. Ön kapıyı açtığımda amcam bana seslendi. "Mickey?"

"Ödevim var," deyip hemen odama koştum. Bodrum katı yıllar boyunca amcamın odası olmuştu. O zamanlardan beri de hiçbir şey değişmemişti. Tahta lambriler çürüyünce çift taraflı bantla yapıştırılmış, armut koltuğun kaplaması pul pul olmuştu. John "Hondo" Havlicek ve Walt "Clyde" Frazier gibi 1970'lerin basketbol harikalarının posterleri duvarları süslüyordu. Oda tamamen eski zamanlardan kalmaydı. Ama Hondo ve Clyde'dan daha havalı başka kimse de yoktu.

Matematik ödevimi yaptım. Aslında matematikten hoşlanmıyor değildim ama matematik ödevi yapmak kadar sıkıcı bir şey var mıydı? İngilizce dersi için biraz Oscar Wilde okudum, Fransızca için sözcük ezberledim ve çalışmalarım bitince de ızgarada çizburger yaptım.

Bayan Kent bana yalan mı söylemişti? Bunu neden yapmış olabilirdi?

Bunun için bir sebep bulamıyordum ve bu da beni bir sonraki soruya götürüyordu.

Ashley bana yalan mı söylemişti? Bunu neden yapmış olabilirdi?

Kafamın içinde ihtimalleri gözden geçirdim ama aklıma hiçbir sebep gelmiyordu. Yemeğim bittiğinde basketbol topumu alıp bahçe ışıklarını yaktım ve potaya atışlar yapmaya başladım. Her gün biraz basketbol oynardım. Oynarken çok daha iyi düşünebiliyordum.

Saha benim kaçışım ve cennetimdi.

Basketbolu çok seviyordum. Bu biraz Zen felsefesine kaçabilirdi ama aşırı yorgun ve terli bir halde dokuz adamla birlikte koşmak fakat aynı zamanda tamamen yalnız hissetmek hoşuma gidiyordu. Sahadayken beni hiçbir şey rahatsız etmiyordu. Olacakları birkaç saniye öncesinden görebiliyordum. Takım arkadaşımın atış yapmasını beklemeye ve karşı takımın savunmacıları arasından yerden pas atmaya bayılıyordum. Ribauntları, *box out* yapmayı, açı ayarlamayı ve topun elime ulaşması için pozisyon almayı seviyordum. Sanki topa tasma takmış gibi kafamı eğmeden top sürerken kontrolden

kaynaklanan güven duygusunu, pasları yakalamayı, bakışlarımı çembere kilitlemeyi, parmaklarımı topun üstündeki çizgilerde dolaştırmayı ve basket atmak için kollarımı kaldırıp bileğimi bükmeyi de seviyordum. Sıçrayışın zirvesinde topu bırakmak, parmaklarımın son ana kadar topun üstünde kalması, sonra yavaşça yere düşmek ve topun, çemberin etrafında dolaşıp fileyle buluşmasını izlemek de harikaydı.

Asfalt kaplı sahada tek başıma koşuşturup basket atmaya devam ettim. Kendi zihnimde LeBron, Kobe ve hatta Clyde ve Hondo'yla oynuyormuş gibi davranıyor, faul atışları yapıyor ve spor muhabirinin benim adımı anons ederek iki faul atışı yaptığımı söylediğini duyuyordum. NBA finallerinin yedinci maçındaydık ve süre bitmişti.

Zihnimde büyük bir mutlulukla havalara uçtum.

Arka kapı açıldığında bir saattir oynuyordum. Myron amcam dışarı çıktı. Hiçbir şey söylemeden potanın altına geçti ve ribauntları alıp bana pas atmaya başladı. Ben de tüm dünyada kullanılan yöntemle sağ köşeden başlayıp sola doğru hareket ederek diğer uca gittim.

Myron sadece ribauntları alıyor, başka bir şey yapmıyordu. Şu anda sessiz olmak istediğimi anlamıştı. Burası bir bakıma bizim kilisemiz gibiydi. Anlıyor ve saygı duyuyorduk. Bu yüzden amcam bir süreliğine beni kendi halime bıraktı. Ara vermek istediğimi işaret ettiğimde ilk kez konuştu.

"Baban da benim için bunu yapardı," dedi. "Ben şut atardım, o da ribauntları alırdı."

Babam benim için de böyle yapardı ama ona bunu söylemek istemiyordum.

Myron'ın gözleri doldu, hem de çok fena. Amcam aşırı duygusal biriydi. Benimle birlikteyken hep babamla ilgili konu açıyordu. Mesela bir Çin restoranının önünden geçerken ve hemen, "Baban buranın domuz etli mantılarını çok severdi," diyordu. Bir keresinde de beysbol Küçükler Ligi sahasından geçerken, "Baban dokuz yaşındayken burada bir ikili yapıp oyunun kazanılmasını sağlamıştı," demişti.

Ben bunlara hiç cevap vermiyordum.

"Bir akşam," diye devam etti Myron, "babanla ikimiz üç saat süren bir Horse Oyunu* oynamıştık. Bir düşün. Otuz dakika boyunca ikimiz de H–O–R–S harflerinde kaldığımız için berabere kaldığımızı kabul ettik. Görmeliydin."

"Harikaymış," dedim en donuk ses tonumla.

Myron bir kahkaha attı. "Tanrım, nasıl da çokbilmişsin."

"Hayır, hayır. Horse oyunu, ha? Babamla sen parti manyaklarıydınız herhalde."

Myron bir süre daha güldükten sonra sustu. Tam kapıya yönelmiştim ki amcam konuştu, "Mickey?"

Ona döndüm.

"Yarın annenle seni getirip sonra ikinizi yalnız bırakacağım."

Teşekkür amacıyla kafamı salladım.

Myron topu alıp atış yapmaya başladı. Bu onun da kaçışıydı. Kısa süre önce YouTube'da onun yaralandığı anı gösteren bir video izlemiştim. Amcamın üstünde Boston Celtics forması ve o zamanlar giyilen korkunç kısa şortlardan vardı. Tam sağ

* *İki ya da daha fazla kişi tarafından oynanan, atışları kaçıran kişinin* "horse" *kelimesinin harflerini tamamlayıp oyundan çıkarıldığı bir basketbol oyunu. (ç.n.)*

ayağının üstünde dönüyordu ki Washington Bullets'in iri kıyım adamlarından biri ona çarptı ve Myron'ın bacağı hiç olmaması gereken bir şekilde büküldü. Çıkan ses videoda bile duyulabiliyordu.

Amcamı birkaç saniye daha izlediğimde zıplayarak attığım şutların onunkine ne kadar benzediğini fark ettim. Tam eve girmek üzereyken aklıma bir şey geldi. Yaralandıktan sonra Myron spor menajerliğine başlamıştı. Annemle babam da bu şekilde tanışmıştı; amcam bir ara genç tenis yıldızı Kitty Hammer'ı, yani annemi temsil etmişti. Daha sonra görev alanını genişletip yalnızca sporcuların değil, tiyatrocular ve müzisyenlerin de menajerliğini yapmaya başlamıştı. Hatta HorsePower ikilisini oluşturanlardan biri olan rock yıldızı Lex Ryder da bu sanatçılardandı.

Annem, HorsePower'ı tanıyordu. Babam da. Myron onları temsil etmişti. Ve Yarasa Kadın'ın evinde grubun otuz yıl önce çıkan ilk albümü vardı.

Myron'a döndüğümde atış yapmayı bırakıp bana baktı. "Ne oldu?"

"Yarasa Kadın hakkında bildiğin bir şey var mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Pine'la Hobart Gap'in köşesindeki eski evin sahibi mi?"

"Evet."

"Vay. Yarasa Kadın. O çoktan ölmüş olmalı."

"Neden böyle diyorsun?"

"Bilmem. Çocukların hâlâ onun hakkında hikâyeler uydurduğuna inanamıyorum."

"Ne gibi hikâyeler?"

"Kadın bu kasabanın öcüsü gibi bir şeydi," dedi. "Güya çocukları kaçırıyormuş. İnsanlar onun geceleri evine çocukları soktuğunu gördüklerini falan söylüyorlar."

"Sen onu hiç gördün mü?"

"Ben mi? Hayır." Myron topu parmağında döndürürken ona aşırı dikkatli bir şekilde bakıyordu. "Ama sanırım baban görmüş."

Acaba Myron yine babamla alakalı konu mu açmak istiyor diye düşündüm ama hayır, bu şekilde konu açmak onun tarzı değildi. Amcam pek çok şey olabilirdi ama yalancı değildi.

"Bana anlatabilir misin?"

Bunu neden sorduğumu merak ettiğini anlamıştım ama bir şeyler sorarak şu anı bozmak istemiyordu. Onunla çok fazla muhabbet etmiyor, hatta babamla ilgili hiç konuşmuyordum. Bu yüzden benim tekrar içime kapanmam riskine girmek istememişti. "Bir düşüneyim," dedi çenesini sıvazlayarak. "Baban on iki ya da on üç yaşlarındaydı galiba, tam hatırlamıyorum. Her neyse, hep o evin önünden geçerdik. Hakkındaki hikâyeleri zaten biliyorsun ve bir süredir buradasın, bu yüzden gözünün önüne getirebilirsin. Bir keresinde babanla ben çok küçükken –o yedi yaşındaydı ben de on iki yaşımdaydım– Colony'de bir korku filmi izlemeye gidip eve yürüyerek dönmeye karar vermiştik. Hava kararmış, yağmur yağmaya başlamıştı. Bizden büyük birkaç çocuğun yanından geçtiğimizde bizi kovalayıp Yarasa Kadın'ın bizi yakalayacağını söylediler. Baban öyle korkmuştu ki ağlamaya başlamıştı."

Myron sustu, uzaklara dalıp gitmişti. Yine gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"O geceden sonra baban hep Yarasa Kadın'ın evinden korktu. Yani her zaman oradan ürküyorduk ama ondan sonra baban yanından bile geçmek istemedi. Orayla ilgili kâbuslar görüyordu. Bir pijama partisine gittiğinde çığlık atarak uyanıp Yarasa Kadın'ın onu yakalayacağını söylemiş. Çocuklar bu yüzden onunla dalga geçmişlerdi. Nasıl olduğunu bilirsin."

Kafamı salladım.

"Bir cuma gecesi Brad arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. O zamanlar böyle yapardık, yani dışarıda geceleri takılırdık. Her neyse, canları sıkılmış ve arkadaşları ona meydan okuyup Yarasa Kadın'ın kapısını çalamayacağını söylemişler. Baban istememiş ama o karizmayı da çizdirecek bir adam değildi."

"Eee, sonra ne olmuş?"

"Yarasa Kadın'ın evine yaklaşmış. İçerisi zifiri karanlıkmış. Arkadaşları sokağın karşısında beklemiş, onun kapıyı çalıp kaçacağını düşünmüşler. Ama baban böyle yapmamış. Hepsi Yarasa Kadın'ın kapıyı açıp açmayacağını beklerken tokmağı çevirip içeri giren baban olmuş."

Nefesim kesildi. "Kendi başına mı?"

"Evet. İçeri girip kaybolduğunda arkadaşları uzun süre onun çıkmasını beklemişler. Ama baban çıkmamış. Bir süre sonra onun kendilerine oyun oynadığını, ev boş olduğu için sırf onları korkutmak amacıyla arka taraftan çıktığını düşünmeye başlamışlar."

Myron'a bir adım yaklaştım. "Eee, sonra ne olmuş?"

"Babanın arkadaşlarından biri, Alan Bender, buna inanmamış. Baban iki saat boyunca ortaya çıkmayınca çocuk çok korkmuş ve yardım istemek için bizim eve koşmuş. Onun nefes nefese kaldığım ve gözlerinin kocaman açıldığını hatırlıyorum. O zaman da burada atış yapıyordum. Alan bana, Brad'in, Yarasa Kadın'ın evine girdiğini ve çıkmadığını söyledi."

"Büyükbabamla büyükannem evde miydi?"

"Hayır, akşam yemeğine çıkmışlardı. Cuma akşamıydı ve o zamanlar ceptelefonumuz yoktu. Bu yüzden ben Alan'la birlikte gittim. Yarasa Kadın'ın kapısını yumrukladım ama cevap gelmedi. Alan, babanın tokmağı çevirip içeri girdiğini gördüğünü söyledi. Ben de bunu yapmayı denedim ama kapı kilitliydi. İçeriden müzik sesi geliyordu."

"Müzik mi?"

"Evet. Çok garipti. Ben de korkmaya başlamıştım. Kapıya tekme attım ama kırılmadı. Alan'a, komşulara gidip polisi aramalarını istemesini söyledim. O da gitti. Tam o anda kapı açıldı ve baban dışarı çıktı. Öylece. Çok huzurlu görünüyordu. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda, *tabii*, *iyiyim* dedi."

"Başka ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"İki saattir orada ne yaptığını sormadın mı?"

"Sordum tabii."

"Eee?"

"Hiç anlatmadı."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Hiç mi?"

Myron kafasını iki yana salladı. "Hiç. Ama bir şey olmuştu. Büyük bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

"O günden sonra baban değişmişti."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Daha düşünceli olmuştu sanki. Daha olgun. Korkularıyla yüzleştiği için böyle olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de daha fazlası vardı. Birkaç hafta önce büyükbaban bana babanın buradan uzaklaşacağını, onun göçebe olmak için yaratıldığını söylemişti. Ben buna pek inanmamıştım. Ama sanırım onun bu hissi, baban Yarasa Kadın'ın evini ziyaret ettikten sonra başlamıştı."

Bölüm 6

O gece hemen uyuyamadım.

Yarasa Kadın'ı ve Ashley'yi düşündüm. Ama daha çok annemin sabah eve gelecek oluşunu düşündüm. Ertesi gün sabah yedide Myron beni Coddington Rehabilitasyon Merkezi'ne götürdü. Yolculuk yalnızca on dakikalıktı ama bunun on katı fazlaymış gibi gelmişti. Oraya ulaştığımızda daha araba durmadan aşağı atladım. Myron arkamdan seslenip dışarıda bekleyeceğini söyledi. Koşumun arasında ona teşekkür amaçlı elimi salladım.

Güvenlikçi, yanından hızla geçerken kafasını sallayıp adımı söyledi. Buradaki herkes beni tanıyordu. Hastane protokolleri izin verdikçe annemi her gün ziyaret ediyordum çünkü.

Buranın sahibi olan Christine Shippee resepsiyonda çalışmaktan hoşlanıyordu. Yüz ifadesi kalıcı olarak huysuza ayarlanmış olan kadın, pleksiglas gözlüklerinin ardından yoğun bakışlarla milleti inceliyordu. Ona kafamla selam verdim ve hoş bir otelin lobisini andıran lobiyi hızla aştım.

Beni hemen içeri alsın diye girişte durdum ama almadı. Bu yüzden onun oturduğu yere gittim.

Kadın bir süre beni inceledi. "Günaydın, Mickey."

"Günaydın, Bayan Shippee."

"Büyük gün," dedi.

"Evet."

"Seni tehlikeler hakkında uyardım."

"Uyardınız."

"Ve nüksetme riskinin de yüksek olduğunu söyledim."

"Birkaç kez."

"Süper." Christine Shippee okuma gözlüklerinin üstünden bana baktı. "O zaman kendimi tekrar etmeme gerek yok."

"Yok."

Eliyle kapıyı işaret etti. "Git. Annen bekliyor."

Tekrar koşmamak için çaba gösterip hızlı adımlarla koridorda ilerledim. Odasına girip de annemi gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu. Annem harika görünüyordu. Geçen altı haftadır burada kapalı kalıp toksinlerden arınmış, hem grup terapilerine katılmış hem de bireysel terapi almış, yürüyüşler ve egzersizler yapıp doğru beslenmişti.

Myron'ın onu buraya getirmesinden önceki gece geç saatlerde annem uyuşturucu almak için köhne bir bara gitmişti. Ben de o bara girebilmek için sahte kimliğimi –evet, harika bir sahte kimliğim vardı– kullanmış ve annemin, pislik içindeki bir adamla birlikte oturduğunu görmüştüm. İkisi de yarı baygın haldeydi; kedi kusmuğu gibi görünüyorlardı.

Şimdi tüm o zehir vücudundan atılmıştı. Yine benim annem gibi görünüyordu.

Kitty –her nedense kendisine öyle seslenmemi istiyordu ama ben bunu hiç yapmamıştım– bana sarılıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Göz kırpıp kapıyı işaret etti. "Hadi görevliler fikirlerini değiştirmeden buradan çıkalım."

"İyi fikir."

Annem, daha önce de belirttiğim gibi, bir tenis yıldızı olan Kitty Hammer'dı. Yani büyük tenis hayranları onu çok iyi tanırdı. On altı yaşındayken ülkedeki küçükler tenisinde bir numaraydı. Bir sonraki Venus, Billie Jean ya da Steffi olma yolunda ilerliyordu ki bir şey, kariyerini tamamen sonlandırmasına neden oldu:

Bana hamile kalmıştı.

Dünya henüz annemle babamın ilişkisine hazır değildi; bu yüzden bilinmeyen yerlere kaçtılar. Herkes evliliklerinin sürmeyeceğini söylüyordu. Ama hepsi yanılıyordu. Annemle babamın aşkı çok büyüktü ve ben büyüdükçe onların halinden utanmaya başlamıştım. Onların aşkı insanları kıskandıran cinstendi.

Ben de bir gün onlarınki gibi bir aşka sahip olmak isterdim o zamanlar. Bunu kim istemezdi ki? Fakat böyle büyük bir aşkın kötü yanı onu kaybettiğinizde başınıza gelenlerdi. Onlarınki gibi bir aşk iki kişiyi tek kişi haline getirirdi. Yani babam öldüğünde, meydana getirdikleri o tek varlık ikiye ayrılmış, annemi de mahvetmişti. Babamı gömdüğümüz gün annemin, ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılmasını izlerken elimden hiçbir şey gelmemişti.

Ve tüm bunlardan bir ders çıkarmıştım: Böyle saplantılı bir peri masalı aşkı bana göre değildi. Çünkü ücreti çok ağır oluyordu. Ashley'den ne kadar çok hoşlansam da ona çok önem verip, birlikte geçirdiğim zamandan keyif alsam da ne onu ne de başka bir kızı kendime çok fazla yaklaştırmıştım. Belki Ashley bunu hissetmişti. Bu yüzden bana hiçbir şey demeden kaçmıştı. Belki de bu yüzden onu aramaya bir son vermeliydim.

Myron amcam arabasının yanında bizi bekliyordu. Ona yaklaşırken gerilmeye başladım. Annemle Myron'ın ilişkisinin yapmacık olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. İkisi birbirinden oldukça nefret ederdi. Amcam altı ay önce, eğer yoğun bir rehabilitasyona girmeyi kabul etmezse beni ondan almakla annemi tehdit etmişti.

Bu yüzden, annem ona doğru yürüyüp yanağına nazikçe bir öpücük kondurunca çok şaşırdım. "Teşekkür ederim," dedi sonra.

Amcam kafa salladı ama hiçbir şey demedi.

Annem bana karşı her zaman korkunç derecede dürüst olmuştur. Bana hamile kaldığında kendisi daha on yedi yaşına yeni basmış, babamsa on dokuz yaşındaymış. Myron, onun babamı tuzağa düşürdüğünü düşünmüş. Anneme kötü yakıştırmalar yapmış, hatta karnındaki bebeğin –yani benim– muhtemelen babama ait olmadığını söylemiş. Bu nedenle iki kardeşin arasında büyük bir kavga çıkmış ve bir daha asla bir araya gelmeyecek şekilde ayrı düşmüşler.

Bunların hepsini bana annem anlatmıştı. Onun hakkında

söyledikleri için de Myron'ı asla affetmemişti. Ama şimdi rehabilitasyondan çıkmış ve geçmişi unutarak hem beni hem de amcamı şaşkınlığa uğratmıştı. Belki de bu onun iyileştiğine dair en güzel işaretti.

Myron amcam söz verdiği gibi bizi eve bıraktıktan sonra ayrıldı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ofiste olacağım," dedi. "Ayrıca yedek araba da garajda."

"Sağ ol," dedi annem. "Her şey için teşekkürler."

Myron, ilk kattaki ofisi annem için yatak odasına çevirmişti. Ben bodrumda kalmaya devam edecektim, kendisi de üst kattaki ana yatak odasını alacaktı. Ben hayatına girmeden önce amcam çoğu gecesini Manhattan'daki meşhur bir apartmanda bulunan dairesinde geçiriyordu. Şimdi annem eve döndüğüne göre onun eski rutinine döneceğini ve biz yeni bir ev bulana kadar annemle ikimizi biraz yalnız bırakacağını umuyordum.

Annem hemen kendi odasına atladı. Yatağındaki kıyafetleri görünce de yüzünde bir gülümsemeyle bana döndü. "Bunlar ne?"

"Sana birkaç giysi aldım."

Çok fazla bir şey değildi. İndirimli bir mağazadan birkaç kotla tişört almıştım. Onun yeniden başlamasına yetecek kadar. Annem yanıma gelip bana sarıldı. "Biliyor musun?" dedi.

"Neyi?"

"İyi olacağız."

Birden on iki yaşıma geri döndüm. Ailecek Gana'da üç ay geçirmiştik. Annemle babam, fakir ve tehlike altındaki

çocuklarla ilgilenen bir grup olan Abeona Sığınağı'nda çalışmışlardı. Babam, daha ücra yerlerde çalışmak için iki ya da üç günde bir bizi baş başa bırakırdı. Onun olmadığı bir gece yarısı soğuk terler dökerek ve titreyerek uyanmıştım. O kadar kötü hissediyordum ki öleceğimi sanmıştım. Annem beni hemen hastaneye yetiştirmişti ve doktor sıtma teşhisi koymuştu. Sersemlemiş haldeydim, oradan sağ çıkamayacağımı düşünüyordum. Annem üç gün boyunca yanı başımdan ayrılmamış, elimi tutup iyi olacağımı söylemişti. Ses tonu beni buna inandırmıştı.

İşte o tonu yine duyuyordum.

"Çok üzgünüm," dedi annem.

"Önemi yok," dedim.

"Yaptığım şey... Dönüştüğüm şey..."

"Hepsi geride kaldı."

Annemin anlamadığı bir şey vardı; o doğduğumdan beri benimle ilgilenmişti. Bir süreliğine bu görevi üstlenmek benim için hiç sorun değildi.

Annem bir şeyler mırıldanarak bavullarını açmaya başladı. Sonra bana okulumu, basketbolun nasıl gittiğini sordu. Ona sadece temel şeyleri anlattım. Endişelenmesini istemediğim için ne Ashley'den ne Yarasa Kadın'dan ne de onun babamın hayatta olduğunu söylemesinden bahsettim. Tabii ki tüm bunları onunla paylaşmak isterdim. Daha önce de dediğim gibi annem her konuda saçmalık derecesinde dürüsttü. Ama rehabilitasyondan çıkar çıkmaz ona anlatabileceğim şeyler değildi yaşadıklarım. Bekleyebilirdim.

Telefonum titremeye başladı. Arayan Kaşık'tı ve bu sabahki üçüncü aramasıydı. Annem, "Niye açmıyorsun?" diye sordu.

"Okuldan biri sadece."

Bunu duymak onu memnun etmişti. "Yeni bir arkadaş mı edindin?"

"Sanırım."

"Kaba olma, Mickey. Telefonu aç."

Telefonu açıp koridora çıktım. "Alo?"

"Sadece erkek hindiler gulu gulu der," dedi Kaşık. "Dişiler daha çok şaklatma sesleri çıkarırlar."

Bunun için mi sabahtan beri üç kez aramıştı? Ah, Tanrım. "Bu harika, Kaşık, ama şu anda biraz meşgulüm."

"Ashley'nin dolabını unuttuk," dedi.

Telefonu diğer elime geçirdim. "Neyini unuttuk?"

"Okulda bir dolabı var, değil mi?"

"Evet."

"Belki de içinde bir ipucu vardır."

Zekice, diye düşündüm. Ama annemi yalnız bırakmak istemiyordum. "Seni sonra ararım," deyip kapatma tuşuna bastım.

Odasına geri döndüğümde annem, "Ne varmış?" diye sordu.

"Okulla ilgili bir şeyler."

"Ne?"

"Önemli bir şey değil."

Saatine baktı. Sekiz otuzu gösteriyordu. "Geç kalacaksın."

"Bugün seninle kalırım diye düşünmüştüm," dedim.

Annem kaşını kaldırdı. "Okulu mu asacaksın? Ah, hiç sanmıyorum. Merak etme, benim yapacak çok işim var zaten. Bir-

kaç giysi daha alacağım. Erzak alışverişine de gitmem gerek, akşam yemeği hazırlayacağım. Öğleden sonra da ayakta tedavi için Coddington'a gideceğim. Hadi, seni okula bırakayım."

Ona karşı gelmenin manası yoktu, bu yüzden sırt çantamı aldım. Annem arabada pop müzik kanalını açıp şarkıya kısık sesle eşlik etmeye başladı. Normalde onun ahenksiz ve dalga geçer gibi şarkı söylemesi karşısında gözlerimi devirirdim ama bu defa gözlerimi kapatıp onu dinledim.

Uzun zamandan beri ilk kez içimde bir umudun yeşermesine izin verdim. Benim annem şu anda beni okula götürmekte olan bu kadındı, altı hafta önce hastaneye bıraktığımız o uyuşturucu bağımlısı değil. İnsanlara genelde bu açıklanmazdı ama uyuşturucular annemi değiştirmekle kalmamış, onu bizden çalmış ve başka birine dönüştürmüştü.

Okulun önünde durduk. Onu bırakmak istemiyordum ama annem yine endişelenmememi söyledi.

"Şimdi süpermarkete gideceğim," dedi. "Sonra da dünya tarihindeki en muhteşem akşam yemeğini hazırlayacağım."

Annem harika bir aşçıydı. Egzotik diyarlarda geçirdiğimiz o yıllarda her çeşit egzotik yemek tarifini öğrenmişti. "Ne pişireceksin?"

Gizli bir şey açıklayacakmış gibi eğildi. "Spagetti ve köfte."

Tanrım, bu harikaydı. Mükemmel bir seçimdi. Annemin spagetti ve köftesi benim en sevdiğim yemekti. İyi hissetmemi sağlıyordu. Annem de bunu biliyordu. Her zaman yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni çok seviyorum, Mickey."

O anda orada ağlayacaktım neredeyse. "Ben de seni seviyorum anne."

Tam arabadan iniyordum ki elini koluma koydu.

"Bir dakika." Çantasında bir şeyler aradı. "Bir nota ihtiyacın olacak, değil mi? Yani geç kaldığın için." Kâğıda bir şeyler karaladı. Ben arabadan ince de gülümseyerek el salladı ve gitti. Bizi izleyen insanlar onun, çocuğunu okula bırakan normal bir kadın olduğunu sanırdı.

Bölüm 7

Öğle yemeğinden hemen önce Kaşık'ı buldum.

"Şuna bak," dedi bana.

Yazıcıdan çıkarmış olduğu bir kâğıdı uzatıyordu. Bunun hindi sesleri ya da Beyoncé hakkında bir yazı olduğunu düşündüm ama hayır, dün gece Kent'lerin evinde meydana gelen "soygun girişimi"yle alakalıydı. Polislerin söylediğine göre bir adam eve girip karıştırmaya başlamış, fakat sonra Bay Kent'in evde olduğunu fark edip adama saldırmıştı. Bayan Kent'in geldiğini görünce de evden kaçmıştı. Yaraları hafif olan Bay Kent hastaneden taburcu edilmişti. Soruşturma devam ediyordu.

Hâlâ anlayamamıştım. Kent'lerin bir kızı var mıydı yok muydu? Belki de evlerini tekrar ziyaret etsem iyi olurdu.

"Dolabı ne tarafta?" diye sordu Kaşık.

Ona gösterdim. Yolda giderken Kaşık anahtarı hazır etti.

"Bu işi çabuk halletmem gerekecek," dedi. "Sen birilerinin görmesini engelle. İnsanların, dolaplarını açtığımı bilmelerini istemiyorum."

Kafamı salladım. Ama köşeyi dönüp Ashley'nin dolabına yaklaşmaya başladığımızda bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Kaşık durup bana baktı.

Ashley'nin dolabının kilidi kırılmıştı.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Hiçbir şeyden haberi olmayan öğrenciler yanımızdan geçip gidiyorlardı. İçinde ne olduğunu görmek için dolabın kapağına uzandım ama o anda üstümde birinin bakışlarını hissettim.

Rachel Caldwell.

Bu, dünyayı sarsacak bir şey değildi tabii ama erkekler gerçekten seksi olan kızların yanında komikleşirlerdi. Rachel en bayat esprileri yapsa bile etrafındaki erkekler kahkaha krizlerine girerdi. En küçük bir gülümsemesiyle bile erkeklerin rüyalarını süslemeyi başarırdı. Ben böyle şeylerden etkilenmediğimi düşünmeyi tercih ediyordum. Bildiğim kadarıyla Rachel'da ancak muzlu ekmek kadar beyin vardı. Ama gözlerimiz buluştuğunda gırtlağımın kuruduğunu hissettim.

Rachel bize doğru gelip, "Selam," dedi.

Kaşık elini yalayıp asi saçlarını düzeltti ve Rachel'ı şöyle bir süzdü. "Biliyor musun," dedi kıza, "ahtapotlar insana kuduz bulaştırmaz."

Rachel ona gülümsedi. "Çok tatlısın."

Kaşık kendinden geçip düşecekti neredeyse.

Rachel dönüp tekrar bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkip Okulun En Seksi Kızı Rachel Caldwell'e asla söylenmeyecek ilk şeyi söyledim. "Şey, hiçbir şey."

Bay Mülayim'in Geri Dönüşü.

Rachel bana ve dolaba baktı. Bir anlığına bir şeyler daha söyleyecek sandım ama bunun yerine dolaba bir kez daha bakıp koridorda ilerlemeye başladı. Onu uzaklaşırken izledik. Rachel'ın yürüyüşü de ayrı bir olaydı.

"Dillerinizi ağzınıza geri sokun."

Ema gelmişti.

"Selam," dedim.

"Beyler," dedi Ema, kafasını iki yana sallayarak. "Yoksa çocuklar mı demeliydim?"

Kaşık dönüp Ema'ya dik dik baktı.

Kız da ona bakıp kaşlarını çattı. "Ne sorunun var?"

Kaşık elini tekrar yalayıp saçlarından geçirdi ve onu süzdü. "Biliyor musun," dedi, "ahtapotlar insana kuduz bulaştırmaz."

"Ne garipsin."

Kaşık bana bakıp omuz silkti. "Daha önce işe yaramıştı. Sandım ki..."

"Anladım," dedim.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Ema.

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine dolabı açtım ama boştu. Sürpriz. Zil çaldı ve öğle yemeği için iyice geç kaldık. Koşar adımlarla kafeteryaya gittik. Kaşık yanımdan ayrıldı ama ben sıraya girdim ve iki dilim pepperoni pizzayla bir tane elma aldım; peynir, et, meyve, hamur ve domates sosu sayılırsa sebze yemiş olacaktım. Ema'nın tek başına oturduğu masaya yürüdüm.

"Bolitar!"

Kimin seslendiğini görmek için salonun karşısına baktım.

Buck ve Troy bana sertçe bakarak yumruklarını avuçlarına vuruyorlardı.

"Biliyorum," dedim onlara. "Ben öldüm."

Tepsimi Ema'nınkinin yanına koydum. Bunu ikinci kez yaptığım için bazılarının diline düşmüştüm şimdi. Ema sandviçinin ambalajını açıp konuşmaya başladı, "Eee, şu dolabın orada ne yapıyordunuz?"

Tam ona cevap verecektim ki birilerinin öpüşme sesleri çıkardığını duydum. Arkamı dönünce, futbol takımı hırkalarını üstlerinden çıkarmamış olan Buck ve Troy'u gördüm. İçerisi yirmi beş derece kadar olmalıydı. Acaba yatağa da mı hırkalarıyla giriyorlardı?

"Ayy," dedi Buck, "ne romantik, değil mi?"

"Aynen," dedi Troy. "Aşk kuşları yalnız başlarına oturuyorlar."

Öpüşme sesleri çıkarmaya devam ettiler. Ema'ya baktığımda kız sadece omuz silkti.

"Şimdi öpüşmeye başlayacaksınız, değil mi aşk kuşları?" diye sordu Buck.

Troy lafa girdi. "Yemekhanenin ortasında öpüşecek misiniz?"

"Hayır," dedim, "bu işi siz ikinize bırakıyoruz."

Buck ve Troy pancar gibi oldular. Ema gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Buck ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Biliyorum," dedim. "Ben ölü bir adamım."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Troy tükürür gibi. "Çok havalı olduğunu sanıyorsun, değil mi? Ama öyle değilsin."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Buck lafa girdi. "Burada yenisin, bu yüzden seni bilgilendireyim. Şu anda bir ezikle beraber oturuyorsun."

"Evet, bir ezikle," dedi Troy.

Pizzamdan bir ısırık aldım.

"Takma adını nasıl kazandığını anlattı mı sana?" dedi Buck yine.

Ema'ya baktım. Onun anlatmasına izin vermemi söyler gibi kafasını salladı.

"Bir gün İspanyolca dersinde tam bir emo gibi davranıyordu tamam mı ve o bir kız, yani gudubet olsa da bir kız..."

Tam ayaklanıyordum ki Ema kafasını iki yana salladı.

"... yani bir erkek değil. İşte bizden biri de, sanırım Troy'du. Troy, sen miydin?"

"Evet, doğru, Buck." Troy gururla kabardı. "Bendim."

İkisi de kıkırdamaya başladılar.

"İşte Troy da sınıfın ortasında hiç kafa yormadan dedi ki, 'Bu gudubet bir emo değil, o bir Ema.' Anladın mı?"

"Anladım," dedim.

"Çünkü bilirsin, İspanyolca dersindeydik yani isimlerin sonuna cinsiyete göre *a* ve *o* ekleri gelir ya, Troy da bu ismi buldu işte. Öylece *pat* diye Ema ismi çıktı. Anladın mı?"

Kafa salladım. "Harikasınız siz."

O anda Kaşık geldi ve tepsisini Ema'nınkinin diğer tarafına koydu. Buck ve Troy şanslarına inanamıyormuş gibiydiler. "Ah, Tanrım, sen de mi burada oturuyorsun?" dedi Buck. Sonra yere bir bayrak saplıyormuş gibi yaptı. "Şu anda bu masayı Ezikistan ilan ediyorum."

Tekrar kıkırdaştılar.

"Ezikistan, ABD," dedi Troy.

"ABD mi?" dedim. "Hangi ülkede olduğumuzu bilmiyorsak diye mi ekledin bunu da?"

Yine ayağa kalkmaya yeltendim ama Ema elini koluma koydu. "Hey, Buck," dedi kız. "Mickey'ye kendi takma adın 'Sidikli Don'u nasıl kazandığını niye anlatmıyorsun?"

"Ne? O benim takma adım değildi!"

"Öyleydi tabii. Troy, sen bunu daha önce duymamışsındır ama kesinlikle doğru. Buck dördüncü sınıftayken bizim eve doğum günü partisine gelmişti..."

"Ben senin evine hiç gelmedim! Senin nerede oturduğunu bile bilmiyorum!"

"Ve Buck'cık küçük bir kaza geçirdi..."

"Bu doğru değil!"

Troy, Buck'a dalga geçer gibi bakıyordu şimdi. "Ahbap?"

"Yalan söylüyor, Troy! Söylediklerini geri al, seni aptal..."

Bayan Owens birden ortaya çıktı. "Burada bir sorun mu var?"

Herkes sustu. "Hayır, Bayan Owens," dedik hepimiz ve sonra Buck ile Troy kayboldular. Ema'ya baktım. "Sidikli Don mu?"

Ema omuz silkti. "Tamamen uydurdum."

Ah, Tanrım, bu kızı çok sevmiştim. "Cidden mi? Yani doğum günü partisiyle alakalı şeyler...?"

"Uydurdum. Hepsini."

Yumruklarımızı birbirine vurduk.

"Troy hakkında bazı gerçekleri öğrenmek ister misiniz?" diye sordu Kaşık.

Pizzamı ısırdım. "Tabii."

"Troy son sınıfa gidiyor ve erkekler basketbol takımının kaptanı."

Müthiş, diye düşündüm.

"Ama onun hakkındaki en ilginç bilgi soyadı."

"Neymiş soyadı?"

Kaşık gülümsedi. "Taylor."

Lokmamı ağzıma götürürken durdum. "Taylor mı?"

"Evet."

"Dün gece yolumuza çıkan polisinki gibi mi?"

"O adam Troy'un babası," dedi Kaşık. "Adam buranın emniyet amiri. Bütün teşkilatın başı."

İki kez müthiş.

Bölüm 8

Tüm günü annemi merak etmekle geçirdim.

Birkaç kez mesajlaşmıştık. Onun neşeli olduğunu hissettim. Okulun çıkış zili çaldığında dışarıda sessiz bir köşe bulup annemi aradım. Üçüncü çalışta açtı. "Selam, Mickey."

Sesindeki nağmeyi duyunca anında rahatladım. "Neredesin?"

"Eve döndüm," dedi, "sana akşam yemeği hazırlıyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika, tatlım. Süpermarkete gittim, birkaç giysi aldım. Hatta restoran katında çörek bile yedim. Kulağa sıkıcı geliyor olabilir ama muhteşem bir gün geçirdim."

"Sevindim."

"Okul nasıldı?"

"İyiydi," dedim. "Öğleden sonra ne yapmak istersin?"

"Dörtten beşe kadar hastanede terapim var, unuttun mu?"

"Doğru."

"Hem sen bugün basketbol oynamaya gitmiyor musun?"

Her hafta bugün Newark'ta basketbol maçım olurdu. "Normalde gidiyorum."

"Eee?"

"Bugün gitmeyiveririm diye düşündüm."

"Benim için planlarını değiştirme, Mickey. Sen git oyununu oyna, ben de terapiye giderim. Eve geldiğinde spagetti ve köfte hazır olur. Ah, ayrıca sarımsaklı ekmek de yapacağım." Bu da en sevdiğim yiyeceklerden biriydi, ağzım sulanmaya başlamıştı bile. "Akşam altıda evde olur musun?"

"Evet."

"Harika. Seni seviyorum, Mickey."

Ben de onu sevdiğimi söyleyip telefonu kapattım.

Otobüs istasyonu, okuldan bir kilometre kadar uzakta olan Northvale Bulvarı'ndaydı. Bu saatte Newark'a giden çoğu kişi zengin mahallelerde çalıştıkları evlerden yorgun argın dönen hizmetlilerdi. Bana tuhaf gözlerle bakıyor, beyaz bir çocuğun onlarla birlikte otobüste ne aradığını merak ediyorlardı.

Varlıklı bir muhit olan Kesselton, Newark'ın çetin sokaklarından sadece on beş kilometre uzaklıkta olsa da bu iki şehir sanki farklı gezegenlerdenmiş gibiydi. Bana Newark'ın iyileşmekte olan bir şehir olduğu söylenmişti ama benim gördüğüm bölgeler genellikle kötü durumdaydı. Yoksulluk oldukça yaygındı. Fakat benim gittiğim yer basketbolun en iyi oynandığı yerdi. Ayrıca insanlar önyargı ve ırk eşitliğinden istedikleri kadar söz edebilirlerdi fakat ben, okuldan sonra buraya gelen sınırlı sayıdaki beyazdan biriydim.

İki basketbol sahasının da asfalt zemini çatlamıştı. Pota çemberleri naylon ağlardan değil, paslanmış metalden oluşuyordu. Potalardaysa çentikler ve göçükler oluşmuştu. Buraya bir ay önce gelmeye başlamıştım. İlk başta haliyle şüpheci bir şekilde yaklaşmışlardı ama basketbolun bu yönü harikaydı işte: insanın kabiliyeti ya olurdu ya olmazdı. Küstahça konuşmak olmasın ama benim kabiliyetim vardı. Gerçi buranın müdavimleri bana hâlâ dalga geçer gibi bakıyor, yeni çocuk olduğum için beni mücadeleye davet ediyorlardı ama bu benim daha da gelişmemi sağlıyordu.

Oynamaya başladık ve beşinci oyunun yarısına yaklaşmıştık ki gördüğüm bir şey nedeniyle olduğum yerde kalakaldım.

Daha önce herkes kendi takımını seçmişti. Tam sahada, beşe beş oynuyorduk ve kazanan ayakta kalacak, kaybeden oturacaktı. Bu oldukça büyük bir bahisti, kimse oturmak istemiyordu. Burada benim için arkadaşa en yakın kişi, Weequahic Lisesi'nde üçüncü sınıfa giden bir oyun kurucu olan Tyrell Waters'tı. Birlikte en rahat olduğum kişi oydu çünkü çok fazla muhabbet etmiyorduk. Sadece oynuyorduk.

Tyrell takımına ilk önce beni seçerek müdavimleri şaşırtmıştı ve takımımız, ilk dört oyunu oldukça rahat bir şekilde kazanmıştı. Beşinci oyundaysa kenarda bekleyen bazı çocuklar saha çizgilerine yığılmış, böylece bizim oyun daha da hararetli hale gelmişti. Eşleşmeli oyunlara bayılıyordum.

Fakat beşinci oyun esnasında biraz dikkatim dağılmaya başladı. Bizimki gibi antrenman maçları, muhtelif gruplar-

dan oldukça büyük bir kalabalığı çekiyordu buraya. Şehrin kabadayıları –Tyrell bana bunların çoğunun çete üyeleri olduğunu söylemişti– uzakta dikilip sert gözlerle oyunu izlerdi. Sağ taraftaysa hep evsizlerden oluşan bir grup bulunurdu. Bunlar gerçek taraftarlar gibi tezahürat ya da yuhalama yapar, alkış tutar veya birasına bahse girerlerdi. Daha yakındaysa, katı yüzlerini tel örgüye dayamış olan antrenörler, ilgili babalar, menajer özentileri ve lise ya da üniversite takımlarına oyuncu arayan yetenek avcıları bulunurdu.

Ben de takımım tam savunmaya geçmişken çitin arkasındaki kalabalığa şöyle bir göz atmıştım. Sağ tarafta, spor alanında oldukça güçlü olan bir dini okul için yetenek avcılığı yapan bir adam duruyordu. Geçen gün bana da teklif sunmuştu ama ilgilenmediğimi belirtmiştim. Onun yanında, Tyrell'in babası vardı. Essex County Savcılığı'nda müfettiş olarak çalışan adam basketbol hakkında konuşmayı çok seviyordu. Bazen Tyrell ile beni maçtan sonra *milkshake* içmeye götürürdü. Tyrell'in babasının yanındaysa, siyah takım elbise giyip güneş gözlüğü takmış bir adam duruyordu. Bu adam, Yarasa Kadın'ın evinde gördüğüm dazlak kafaydı.

Donakaldım.

"Mickey?" dedi Tyrell. Topu almıştı ve karşı takımın potasına doğru ilerliyordu. Kafası karışmış şekilde bana baktı. "Hadi, dostum."

Onun peşine takılıp potaya yöneldim. Skor bizim lehimize, 5-4'tü. Bu oyunlarda hiçbir hareket faul olarak ilan edilmezdi, insanlar size çarparsa bunu görmezden gelirdiniz. Ben

de o anda sahayı terk edip gitmek istedim ama antrenman maçlarının ortasında böyle bir şey yapılmazdı. Tel örgünün ötesine baktım. Adamın gözünde pilot gözlükleri olduğu için gözlerini göremiyordum ama nereye baktığına dair hiç şüphem yoktu.

Direkt olarak bana bakıyordu.

Direğin önünde yerimi alıp topu bekledim. Önümdeki savunmacı çam yarması gibiydi. Avantaj sağlamak için adamla mücadele ettim ama Yarasa Kadın'ın evinde gördüğüm adam ortadan kaybolmadan önce bu oyunu çabuk bitirmem gerektiğini biliyordum. Zihnimi kurcalayan pek çok şey vardı. Topu alıp ortaya doğru ilerledim ve yarım çengel atışıyla topu çembere soktum.

Yarasa Kadın'ın evindeki adam sessizce izliyordu.

Vitese takıp üç basket daha attım. Üç dakika sonra skor 9-4'e yükselmişti. Tyrell soldan bana pas verdi. Topu kaldırıp atıyormuş gibi yaparak rakibi kandırdım, sonra sola döndüm ve geriye doğru sıçrayarak şut atmaya çalışırken neredeyse iki metre boyunda olan bir çocuk tarafından engellendim. Top çembere çarpıp düşünce kalabalık "Ooo," diye bağırdı. Oyun bitmişti. Tyrell'in, vurmam için uzattığı yumruğunu koşar haldeyken karşıladım.

"Harika şuttu," dedi Tyrell.

"Harika pastı," diye seslendim, sahadan çıkarken.

"Hey," dedi Tyrell, "nereye gidiyorsun?"

"Bu oyunda oynayamayacağım," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu son oyun. Hiç mağlup olmadan maçları bitirme şansımız var."

Tyrell bir şeylerin yolunda olmadığını anlamış olmalıydı. Ben asla oyun dışı kalmazdım.

Dazlak kafalı adam tel örgünün arkasındaki kalabalığın arasında duruyordu hâlâ. Fakat benim oraya doğru gittiğimi görünce geriye doğru çekilmeye başladı. Henüz seslenmek istemiyordum, bu yüzden adımlarımı hızlandırdım. Ona ulaşmak için tel örgülerin etrafından dolaşmam gerekecekti.

Tyrell koşup yanıma geldi. "Sorun ne?"

"Bir şey yok. Birazdan gelirim."

Koşmaya başlamak istemiyordum çünkü bu çok tuhaf kaçardı. O yüzden hızlı adımlarla ilerlemeye çalıştım. Tel örgüyü geçince evsiz adamlar etrafımı çevirip çakmam için ellerini kaldırdılar ve yüreklendirici şeyler söylediler. Tabii nasihatleri de unutmamak lazımdı:

"Soluna çalışmalısın, adamım..."

"Çapraz geri adım; bunu kullan, anladın mı? Ve saha çizgisine ilerle..."

"Box out* yaparken kalçanı biraz daha kaldırmalısın. Bak şöyle..."

Onlara kaba davranmadan aceleyle yanlarından ayrılmak zordu ama dazlak adam caddenin köşesine varmıştı bile. Acelesi yokmuş gibi yürüyordu ama her nasılsa hızlıydı.

Onu kaybetmek istemiyordum.

"Bekle!" diye seslendim.

Adam yürümeye devam etti. Tekrar seslendiğimde durdu, arkasına döndü ve yüzünde bir saniyelik küçük bir gü-

* *Basketbolda, kaçan bir atıştan sonra savunma oyuncusunun, ribaundu alabilmek için hücum oyuncusuna sırtıyla çarpıp potadan uzakta durdurması. (ç.n.)*

lümseme belirir gibi oldu. Kahretsin, ne oluyordu? Ayyaş fanlarımın yanından ayrılıp adama doğru koşmaya başladım. Ani hareketim yüzünden birkaç baş bana döndü. Göz ucuyla, Tyrell'in babasının neler döndüğünü fark edip benim peşime düştüğünü gördüm.

Yarasa Kadın'ın evindeki adam caddenin karşısına geçmişti ama ben aramızdaki farkı hızla kapatıyordum. Yanına varmama otuz, kırk metre kalmıştı ki camları boyalı siyah araba adamın önünde durdu.

"Dur!"

Ona ulaşamayacaktım. Adam durdu ve bana hafifçe kafasını salladı. Sanki, *iyi denemeydi*, der gibiydi. Sonra yolcu koltuğuna oturdu ve ben hiçbir şey yapamadan araba hızlanıp gözden kayboldu.

Arabanın plaka kodunu almakla uğraşmadım çünkü zaten bende vardı.

Tyrell'in babası yanıma gelip endişeli gözlerle bana baktı. "Sen iyi misin Mickey?"

"İyiyim," dedim.

İnanmadı. "Neler olduğunu bana anlatmak ister misin oğlum?"

Tyrell de gelip babasının yanında durmuştu. İkisi yan yana, omuz omuza durmuş bana bakarken içimde bir kıskançlık hissettiğim için kendimden nefret ettim. Benim adıma endişelendiği için bu adama minnettardım ama yanımda olan, iyiliğim için endişelenen kişinin kendi babam olmasını dilerdim.

"Onu bir yerden tanıdığımı sandım, o kadar," dedim.

Bay Waters hâlâ bana inanmıyordu.

Tyrell lafa girdi, "Oynayacak bir oyunumuz daha var."

Annemin terapiden sonra eve dönüp spagettiyle köfteleri hazırlayacağı aklıma geldi. Sarımsaklı ekmeğin kokusu burnumdaydı. "Geç oluyor," dedim. "Otobüse yetişmem lazım."

"Ben seni bırakabilirim," dedi Tyrell'in babası.

"Teşekkür ederim Bay Waters ama benim için yolunuzu değiştirmenizi istemem."

"Sorun değil. Zaten Kesselton'da bir davam var. Birisiyle birlikte gitmek iyi olur."

Son oyunu, kısmen benim dikkatim dağınık olduğu için kaybettik. Maç bittiğinde tüm arkadaşlarla birer beşlik çaktık ya da yumruklarımızı tokuşturduk. Bay Waters bizi bekliyordu. Ben arka koltuğa geçtim, Tyrell de öne oturdu. Bay Waters, Tyrell'i, Newark'ın Weequahic bölgesindeki, sıra sıra ağaçların olduğu Pomona Bulvarı'nda, kız kardeşi ve onun iki oğluyla paylaştıkları eve bıraktı.

"Yarın gelecek misin?" diye sordu Tyrell.

Gitmeyi düşünüyordum ama sonra, yarın annem ve Myron'la birlikte Los Angeles'a, babamın mezarını ziyarete gideceğimizi hatırladım. Oraya gitmeyi hiç istemiyordum ama gitmeye ihtiyacım vardı.

"Yarın gelmeyeceğim," dedim.

"Kötü oldu," dedi Tyrell. "Bugün maçlar çok eğlenceliydi."

"Evet. Beni seçtiğin için sağ ol."

"Kazanmak için seçtim," dedi gülümseyerek.

Arabadan inmeden önce eğilip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. İçimde yine bir sızı hissettim. Bay Waters oğluna ödevlerini bitirmesini söyledi. Tyrell de daha güzel günlerimde benim de kullandığım bezgin bir tonla, "Tamam, baba," dedi. O gidince ön koltuğa geçtim.

"Eee," dedi Bay Waters, 80. Karayolu'na çıkarken. "Siyah arabaya binen kel adamla ilgili mesele neydi?"

Nereden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Yalan söylemek de istemiyordum ama nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Ama bir eve izinsiz girdiğimi falan anlatamazdım.

En sonunda, "Adam beni takip ediyor olabilir," dedim.

"Kim o?"

"Bilmiyorum?"

"Hiçbir fikrin yok mu?"

"Yok," dedim.

Bay Waters biraz düşündü. "Benim dedektif olduğumu biliyorsun, değil mi Mickey?"

"Evet, efendim. Bu polislik gibi bir şey mi?"

"Aynen öyle," dedi. "Ve sen oynarken tüm o zaman boyunca adamın yanında duruyordum. Onu burada daha önce hiç görmemiştim. Neredeyse hiç hareket etmedi, biliyor musun? O kadar süre boyunca o takım elbiseyle öylece dikildi. Ne tezahürat yaptı ne de bir şeyler söyledi. Ve gözlerini senden hiç ayırmadı."

Adamın gözünde güneş gözlüğü olmasına rağmen bunu nasıl anladığını merak ettim ama ne demek istediğini anlamıştım. Bir iki dakikalığına sessizce durduk. Sonra Bay Wa-

ters beni şaşırtan bir şey söyledi: "Siz son oyunu oynarken ben de kimseden izin almadan adamın plakasını araştırdım."

"Siyah arabanınkini mi diyorsunuz?"

"Evet."

Hiç hareket etmeden bekledim.

"Sistemde kaydı yoktu," dedi.

"Bu ne demek oluyor?"

"Gizlenmiş demek."

"Yani diplomatik falan mı?"

"Onun gibi," dedi.

Düşünüp taşınmaya başladım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Bu tam olarak ne anlama geliyor peki?"

Bay Waters, Myron'ın evinin önüne arabayı park edip bana baktı. "Gerçeği mi istiyorsun? Hiç bilmiyorum, Mickey. Ama bu hiç hoş değil. Lütfen dikkatli ol, olur mu?"

"Tamam," dedim.

Cüzdanını çıkardı. "Eğer o kel adamı bir daha görürsen peşine takılma. Beni ara, anlıyor musun?"

Bana kartını uzattı. Üstünde, JOSHUA WATERS, ESSEX BÖLGE DEDEKTİFİ yazıyordu. Alt kısımda bir telefon numarası vardı. Teşekkür edip arabadan indim ve o giderken el salladım. Evin önündeki yolda yavaş yavaş ilerlerken burnuma sarımsak kokusu gelmiş gibi oldu ama bu benim hayal gücüm de olabilirdi.

Kapıyı anahtarımla açıp içeri girdim. "Anne?"

Cevap gelmedi.

"Ben geldim," diye seslendim daha yüksek sesle. "Anne?"

Hâlâ karşılık yoktu.

Mutfağa gittiğimde ocakta hiçbir şey olmadığını gördüm. Sarımsak kokusu yoktu. Saat altı olmuştu. Annem terapiden daha dönmemiş olmalıydı. Başka bir şey olamazdı. İçecek bir şey almak için buzdolabını açtım ama içinde hiç yeni bir şey olmadığını fark ettim.

Annem erzak alışverişine gittiğini söylememiş miydi?

Nefesim düzensizleşti. Annemin ceptelefonunu aradım ama açmadı. Beşinci çalıştan sonra kapattım.

Tamam, Mickey, sakin ol.

Ama sakin olamıyordum. Ellerim titremeye başladı. Telefonum titrediğinde küçük bir rahatlama hissettim. Annem arıyor olmalıydı. Arayan kimliğine baktım, Kaşık'tı. Şimdi çıldırmaya başlamıştım işte. Kapatma tuşuna bastım ve hemen Coddington Rehabilitasyon Merkezi'ni arayıp Christine Shippee'yi telefona çağırmalarını söyledim. Kadın telefona geldiğinde, "Annem hâlâ orada mı?" diye sordum.

"Sen neyden bahsediyorsun? Annen neden burada olsun ki?"

İçim bir tuhaf oldu. "Bugün ayakta tedavisi yok muydu?"

"Hayır," dedi. "Ah, olamaz. Ne oldu, Mickey? Annen nerede?"

Ne kadar da aptaldım. Annemi öylece bırakıp dışarı çıkmış ve onun eve geri döneceğini düşünmüştüm. Beynimde binlerce duygu dönüp duruyordu. Hepsinin kesilmesini istiyordum. Hissizleşmek istiyordum. Sonra fark ettim ki annemin de arzuladığı şey buydu. Bu istekler onu sonunda nereye getirmişti.

Tekrar annemin ceptelefonunu aradım ve bu defa sesli mesaj çıkana kadar bekledim.

"Selam, ben Kitty. Bip sesinden sonra mesaj bırakın."

Zorlukla yutkundum ve sesimdeki yalvarışı yok etmeye çalışsam da başarılı olamadım. "Anne? Lütfen beni ara, olur mu? Lütfen."

Ağlamadım ama ağlamak üzereydim. Telefonu kapattığımda ne yapacağımı bilemez haldeydim. Kısa bir süreliğine telefonuma bakıp çalmasını umdum. Ama sonra ümit etmekle işim bitti. Gerçekliğe dönmeliydim.

Bu sabah annemin yüzünün nasıl neşeyle parladığını hatırladım. Hastanede geçen altı haftada zehrin vücudundan dışarı atıldığını ve ikimizin de nasıl ümitli olduğumuzu düşündüm. Şimdi yapacağım şeyi her ne kadar istemesem de yapmak zorundaydım.

Elimdeki telefonu daha önce hiç aramadığım bir numarayı aramak için kullandım.

Myron amcam hemen açtı. "Mickey?"

"Annemi bulamıyorum."

"Tamam," dedi. Sanki benim aramamı bekliyormuş gibiydi. "Ben hallederim."

"Hallederim derken neyi kastediyorsun? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Beş dakikada bulabilirim."

Bunu nasıl yapacağını soracaktım ama harcayacak vakit yoktu. "Ben de gelmek istiyorum," dedim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bırak ben hallede..."

"Myron?" Konuşmasını kestim. "Bu patronluk taslama oyunlarını oynama benimle. Şimdi olmaz. Annemle olmaz."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra amcam konuştu, "Seni birazdan alırım."

Bölüm 9

Saturn Rings Moteli, 22. Hat'ta bulunan bir üst geçidin hemen altındaydı. Önündeki neon tabelada, otelde saat başına ücret alındığı, bedava Wi-Fi ve renkli televizyon bulunduğu yazıyordu. Sanki başka otellerde siyah-beyaz televizyonlar vardı da... Otel daire şeklindeydi ama ilk fark edilen şey bu değil, otelin pisliğiydi. Saturn Rings öyle köhne ve kirli bir yerdi ki insan devasa bir sabun şişesine dalmak istiyordu.

Myron'ın Ford Taurus'u –annem yalnızca on saat önce beni bu arabayla okula bırakırken radyodaki şarkıya eşlik etmiş ve okula geç kaldığım için özür notu yazmıştı– motelin park yerinde duruyordu. Bu arabanın GPS'i vardı. Sanki amcam bunun gibi bir şeyin olacağını tahmin etmişti.

Bir dakikalığına hiçbir şey konuşmadan Taurus'a baktık. Aşırı yüksek topuklular ve kışkırtıcı giysiler giymiş kadınlar etrafta dolaşıyordu. Gözleri ve yanakları çökmüş olan bu kadınların bir ayakları çukurdaymış gibiydi.

Kesik kesik nefes almaya başlamıştım.

"Seni arabada kalmaya ikna edebilir miyim?" diye sordu Myron.

Cevap verme zahmetine bile girmedim. İkimiz de arabadan indik. Myron'ın, annemin hangi odada olduğunu nasıl bulacağını merak ettim ama merakım uzun sürmedi. İçindeki tek otomatın bile zorla sığdığı lobiye girdik. Resepsiyon masasının arkasındaki adam, kocaman göbeğinin ancak yarısını kapatmış olan kolsuz bir atlet giymişti. Myron ona yüz dolarlık bir banknot verince adam parayı anında alıp bir yerlere soktu, sonra eğirip konuştu, "C Kanadı, 212 numaralı oda."

Hiç konuşmadan odaya doğru ilerledik. İçimde hâlâ umut olduğunu söylemek isterdim ama azıcık varsa bile hemen yok ettim. "Neden?" diye düşündüm. Bir yıldan kısa süre önce en küçük şeylerden bile keyif alabilen mutlu, sağlıklı bir aileydik. Bu düşünceyi de hemen kafamdan sildim. Kendime acımak istemiyordum artık.

Kapıya ulaştığımızda Myron'la bakıştık. O tereddüt edince ben harekete geçip kapıya vurdum. Birisinin gelip kapıyı açmasını bekledik ama kimse açmadı. Tekrar tıklattım ve kulağımı üstüne koyup dinledim. Hâlâ cevap yoktu.

Myron kat hizmetlisini buldu. Bu defaki yirmi dolara mal olmuştu. Kadın kilidi açtı. İçeri girdiğimizde lambalar kapalıydı. Myron perdeyi çekti. Annem yatağın üstüne tek başına kıvrılmıştı. Odadan kaçıp gitmek ya da gözlerimi sıkıca kapatmak istedim o anda.

Bir uyuşturucu bağımlısının hiçbir hali hoş olmuyordu.

Yatağın yanına gidip annemin omzunu nazikçe sarstım. "Anne?"

"Çok özür dilerim, Mickey." Annem ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm."

"Her şey yoluna girecek."

"Lütfen benden nefret etme."

"Asla," dedim. "Senden asla nefret etmem."

Annemi rehabilitasyon merkezine geri götürdük. Bizi lobide karşılayan Christine Shippee, annemin elini tuttu ve onu güvenlik kapısından geçirdi. Kapı arkasından kapanırken annemin acınası şekilde burnunu çektiğini duyabiliyordum. Myron'a baktım. Gözlerinden hafif bir acıma duygusu okunuyordu ama göze en çok batan iğrenme duygusuydu.

Birkaç dakika sonra Christine Shippee geri döndü. Yürüyüşünde her zamanki gibi sertlik vardı. Bu eskiden bana güven verirdi. Artık öyle değildi.

"Önümüzdeki üç hafta boyunca Kitty'ye ziyaretçi kabul edemeyeceğiz," diye açıkladı kadın.

Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Beni bile mi?"

"Hiç ziyaretçi olmayacak, Mickey." Bakışlarını bana doğrulttu. "Sen bile."

"Üç hafta boyunca mı?"

"En az."

"Bu çok saçma."

"Biz ne yaptığımızı biliyoruz," dedi Christine Shippee.

Sinirli bir ses çıkardım. "Tabii tabii. Bunu gördük."

"Mickey," dedi Myron.

Daha konuşmam bitmemişti. "Geçen sefer harika iş çıkardınız gerçekten."

"Bir bağımlının tekrar kötüleşmesi görülmemiş şey değil," dedi kadın. "Seni bu konuda uyarmıştım, unuttun mu?"

Annemin bana nasıl gülümsediğini, ona telefon edince evde spagettiyle köfte pişirmekte olduğunu söylediğini, hatta bu düzmece akşam yemeğine bir de sarımsaklı ekmeği eklediğini hatırladım. Yalanlar yalanlar.

Oradan hiddetle ayrıldım. Gökyüzü simsiyah bir tuval gibiydi, tek bir yıldız bile yoktu. Ayı da göremedim. Ya çığlık atmak ya da bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Myron birkaç dakika sonra dışarı çıkıp arabanın kilidini açtı.

"Çok üzgünüm," dedi sonra.

Hiçbir şey demedim. O, annemden nefret ediyor ve bunun olacağını biliyordu. Haklı çıktığına sevinmişti kesin. Arabayla ilerlerken birkaç dakikalığına sessizce durduk, sonunda Myron sessizliği bozdu.

"İstersen Los Angeles yolculuğunu iptal edebiliriz."

İhtimalleri düşündüm. Burada yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Christine, yarın annemi göremeyeceğimi kesin olarak belirtmişti. Ayrıca büyükannemle büyükababam çoktan Los Angeles'a yola çıkmışlardı. Oğullarının mezarını görmek istiyorlardı. Bunu anlıyordum. Ben de orayı tekrar görmek istiyordum.

"İptal etme," dedim.

Myron kafa salladı. Daha sonra hiç konuşmadık. Eve vardığımızda ben hemen bodrum katına inip kapımı kapattım. Sonra ödevlerimi yapmaya başladım. Bayan Friedman,

Fransız İhtilali hakkında dönem ödevi vermişti. Çalışmaya odaklanıp kafamdaki diğer düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Haftada dört gün ağırlık kaldırırdım, bugün bunu yapamadığım için yere çöküp üç set halinde yüz seksen şınav çektim. Bu çok iyi gelmişti. Daha sonra duş aldım ve saat gece yarısına varınca yatağa girip kitap okumaya çalıştım. Ama sözcükleri bir sisin ardından görüyor gibiydim. Işığı kapatıp karanlıkta oturdum.

Bir türlü uykuya dalamıyordum.

Myron henüz odama televizyon bağlamamıştı. Yukarıdaki oturma odasına gidip *SportsCenter*'ı falan izlemeyi düşündüm ama amcamla karşılaşmak istemiyordum. Telefonumu alıp Ashley'ye bir milyonuncu mesajımı attım ve ekranı izleyip cevap gelmesini bekledim. Tabii ki de gelmedi. Bay Waters'a ondan bahsetsem mi diye düşündüm ama tam olarak ne diyebilirdim ki? Bu konuda biraz kafa yorduktan sonra dizüstü bilgisayarımı açıp Ashley'nin "ailesi" hakkında araştırma yaptım ama ancak, Bay Kent'in, Valley Hastanesi'nde kardiyolog olarak çalışan Dr. Kent olduğunu öğrenebildim. Ashley'nin söylediğine göre Bayan Kent, Roseland'deki büyük bir firmanın avukatlığını yapıyordu.

Saat birde telefonum titredi. Ashley'den cevap gelmiş olmasını umarak, zıplayıp telefonumu aldım ama mesaj Ema'dandı: **Uyanık mısın?**

Ona mesaj yazıp uyanık olduğumu söyledim.

Ema: **Yarın yine Yarasa Kadın'ın evine girelim mi?**

Olmaz. Los Angeles'a gidiyorum, yazdım.

Ema: **Niye?**

O anda kendimi bile şaşırtıp tamamen karakterimin dışında olan bir şey yaptım; gerçeği söyledim: **Babamın mezarını ziyaret edeceğim.**

Beş dakika kadar cevap gelmeyince kendi kendimi azarlamaya başladım. Kim böyle bir şeyi pat diye söylerdi ki? Tamam, belki de zayıf bir anıma denk gelmişti. Bugün korkunç, kafa karıştırıcı ve duygu yüklü bir gün olmuştu. Söylediklerimi geri almak için ne yazabileceğimi düşünürken Ema'dan mesaj geldi: **Arka bahçenize bak.**

Yataktan çıkıp çamaşır odasındaki, arka bahçeye bakan pencereye gittim. Birisinin –bunun Ema olduğunu düşündüm– ceptelefonunun ışığını açıp kapattığını gördüm ve ona mesaj attım: **Harikasın.**

Üstüme bir şortla tişört çekip bahçeye çıktım. Ema tabii ki de "gotik" vampir tarzıyla tamamen kapkara bir halde karşımdaydı. Küpelerinde kurukafalar ve kemikler vardı. Kaşına her zaman taktığı gümüş top şeklindeki piercing'in yerini gümüş bir halka almıştı.

Ellerini ceplerine tıkıştırıp gözlerini basketbol çemberine çevirdi. "İşe yarıyordur," dedi.

"Ne?"

"Basketbol," dedi. "Öyle bir tutkun olması iyidir."

"Öyle," dedikten sonra sordum. "Senin var mı?"

"Bir tutkum mu?"

"Evet?"

Göz bebekleri sağa doğru kaydı. "Pek sayılmaz."

"Ama?"

Kafasını iki yana salladı. "Bu durum çok tuhaf."

"Neymiş o?"

"Bana nazik davranman."

İçimi çektim. "Tekrar başlama şuna."

"Ben şişko ve dışlanmışım. Sense Rachel Caldwell tarafından göz konulan yeni seksi çocuksun."

"Rachel Caldwell mi? Öyle mi diyorsun?"

Ema gözlerini devirdi. "Erkekler."

Neredeyse gülümseyecektim ama sonra hatırladım. İnsanın kötü şeyleri birkaç saniyeliğine de olsa unutabilmesi ne komikti. Korkunç anlarda bile belki de her şey iyi olabilir diye kendimizi kandırabiliyorduk.

"Dinle, ortada bir dışlanmış varsa o da benim," dedim. "Ben babası ölmüş, annesi uyuşturucu bağımlısı olmuş yeni çocuğum."

"Annen uyuşturucu bağımlısı mı?"

Yine ağzımdan kaçırmıştım. Gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda Ema'nın bana biraz daha yaklaştığını gördüm. En yumuşak bakışıyla bakıyordu bana.

"Bana acıyormuş gibi bakmasan iyi edersin," dedim.

Bu çıkışımı görmezden geldi. "Bana annenden söz etsene."

Ve yine –neden olduğunu sormayın– ağzımı kapalı tutamadım. Sanırım hiç onun gibi bir arkadaşım olmamıştı. Bunun en basit açıklaması buydu herhalde. Sıkıntıda olduğumu anlamış ve gecenin köründe yanımda olmayı kendine vazife edinmişti. Ama bundan daha derin bir şeyler olduğu-

nu düşünüyordum. Ema'nın böyle bir özelliği vardı; anlıyordu. Sanki cevapları önceden biliyordu da tek istediği her şeyi daha iyiye götürmekti.

Bu yüzden ona anlattım. Hem de her şeyi. Konuşmam bittiğinde Ema kafasını iki yana salladı ve "Sarımsaklı ekmek. Vay be," dedi.

İşte bundan bahsediyordum; Ema anlıyordu.

"Çok kızgın olmalısın," dedi.

Kafamı iki yana salladım. "Onun suçu değildi."

"Zırva. Destekçi nedir bilir misin?"

Biliyordum. Destekçi, sevdiği bir kişinin zararlı alışkanlıklarını devam ettirmesine yardım eden kişi demekti. Ema bir bakıma haklıydı. Bahane uyduruyordum. Ama insanların anlamasını nasıl sağlayabilirdim ki?

"Ama eğer bana hamile kalmış olmasaydı," dedim yavaşça, "annem dünyadaki en iyi tenisçilerden biri olabilirdi. Elinde hiçbir şeyi olmayan dul bir esrarkeş olmak yerine zengin ve ünlü olabilirdi."

"Hiçbir şey değil," dedi Ema. "O sana sahip."

Elimi salladım. Konuşmaya korkuyordum çünkü sesimin çatlayacağını biliyordum.

Ema konuyu uzatmadı. Bunun yanlış hareket olacağını biliyordu. Bir süre dışarıda hiç konuşmadan oturduk. Saat ikiye geliyordu.

"Ailen nerede olduğunu merak etmeyecek mi?" diye sordum ona.

Yüzü çelik kapı gibi kapanmıştı şimdi. "Hayır."

Ben de bu konuyu uzatmamam gerektiğini biliyordum. Birkaç dakika sonra birbirimize veda ettik ve onu evine bırakmayı teklif ettim. Kaşlarını çattı. "Ben ciddiyim," dedim. "Çok geç oldu. Senin yalnız gitmen hoşuma gitmiyor. Nerede yaşıyorsun?"

"Başka zaman," dedi Ema.

"Niye?"

"Sadece... başka zaman, tamam mı?"

Başka ne diyeceğimi bilemediğimden, "Tamam," dedim ve ekledim, "Ama bana söz ver."

Ema temkinli görünüyordu. "Ne için?"

"Eve vardığında bana mesaj atacaksın."

Hafifçe gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Sen gerçek olamazsın."

"Söz ver yoksa seni eve bırakırım."

"İyi," dedi iç geçirerek. "Söz, söz."

Myron'ın arka bahçesi, komşununkine bitişikti. Ema o taraftan gitti. Onun, sırtını hafif kamburlaştırarak uzaklaşmasını izlerken, hiç kimseyle bağ kurmayacağıma yemin etmişken nasıl olup da Ema'ya bu kadar değer vermeye başladığımı merak ettim. O gözden kaybolana kadar arkasından baktım, sonra eve doğru döndüm. İlerlerken, yerde duran basketbol topunu alıp parmağımda çevirmeye başladım. Potaya baktım, ama hayır, saat çok geçti. Komşuları uyandırabilirdim. Topu tekrar çevirip arka kapıya doğru gitmeye başlamışken bir şey beni durdurdu.

Görünmemek için hemen sırtımı evin duvarına yapıştırdım. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlamıştı. Topu yere bı-

rakıp yavaşça sağa, garajın bulunduğu yere doğru kaydım. Eğilip kafamı köşeden usulca uzatarak Myron'ın evinin ön caddesine baktım. İşte oradaydı; evden yüz metre kadar ileriye, camları boyalı siyah bir araba park etmişti.

Bugün Newark'ta, geçen gün de Yarasa Kadın'ın evinde gördüğüm arabanın tıpatıp aynısıydı bu.

Bir sonraki hareketimi kafamda tarttım. Bay Waters'ın, kel adamı tekrar görürsem onu aramamı söylediğini hatırladım ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Saat sabahın ikisiydi. Adamın telefonu muhtemelen kapalıydı. Öyle değilse bile onu ve ailesini uyandırmayı istemiyordum. Hem onun buraya gelmesini mi bekleyecektim bir de? Siyah araba o zamana çoktan gitmiş olurdu.

Hayır, iş başa düşmüştü.

Çok korkmuş sayılmazdım. Ya da belki de merakım öne geçmişti. Emin olamıyordum. Ben on yaşımdayken annem ve babamla birlikte Brezilya'daki Amazon yağmur ormanında bir yıl geçirmiştik. Oradaki kabile reisi göğüs göğse mücadelede uzmandı; Brezilya'nın Jujitsu'su sayılan bir teknik kullanıyordu. O zamandır, dünyanın ücra köşelerinde ben de dövüş sporlarını yapmaya başlamıştım. Çoğunlukla basketbol için formda kalmak amacı güdüyordum. Bugüne kadar dövüş sanatını yalnızca bir kez kullanmıştım. İşe yaramıştı; hatta gereğinden fazla.

İşte bu sayede kendime güvenim vardı, tam olarak gerçek olmasa da... Yan komşu Goret'lerin evine doğru koştum. Amacım evden eve geçerek arabaya arkadan yaklaşmaktı.

Geçecek üç ev kalmıştı. Oyalanmamam gerekiyordu. Goret'lerin açelyalarının arkasından gizlice arabaya bakıp Greenhall'ların arazisine koştum. Kuzeyde bir çiftliğe sahip olan Greenhall'lar buraya hiç gelmiyordu neredeyse.

Bir dakika sonra siyah arabadan on metre gerideki bir çalılığın arkasında saklanıyordum. Bu kadar yakından plakayı okuyabiliyordum; A30432. Telefonumu çıkarıp Ema'nın gönderdiği plakaya baktım. Aynıydı.

Şimdi aynı araba olduğuna şüphem kalmamıştı.

Çalılıkların arkasından baktım. Arabanın motoru durdurulmuştu. Hiçbir hareket ya da yaşam belirtisi yoktu. Arabayı park edip buraya bırakmış olabilirlerdi.

Eee, şimdi ne yapacaktım?

Ellerimi arabanın camına yapıştırıp cevap mı isteyecektim? Bu kısmen mantıklı geliyordu. Ama aynı zamanda aptalcaydı da. Burada oturup bekleyecek miydim peki? Ne kadar bekleyebilirdim? Ya araba giderse? O zaman ne olacaktı?

Çalılığın arkasında kamburum çıkmış halde durup bir karara varmaya çalışırken karar benim yerime verildi. Arabanın ön yolcu kapısı açıldı ve kel adam dışarı çıktı. Gecenin bu saatinde bile takım elbisesiyle güneş gözlüklerini çıkarmamıştı.

Bir anlığına tamamen hareketsiz kaldı, sırtı çalıya dönüktü. Sonra yavaşça kafasını çevirip konuştu. "Mickey?"

Yutkundum.

Onun beni nasıl gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama şimdi bunun bir önemi yoktu. Ayağa kalktım. Güneş gözlüklerinin ardından bana baktığında havanın sıcaklığına rağmen yemin ederim içim titredi.

"Soruların var," dedi bana adam. Kulağa sahteymiş gibi gelen abartılı bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Sanki pahalı bir özel okula gitmişti de herkesin bunu bilmesini istiyordu. "Ama cevaplar için hazır değilsin."

"Bu da ne demek?"

"Şu demek," dedi yine aksanlı bir şekilde. "Ne duyduysan o."

Kaşlarımı çattım. "Bu, saçma bir fal kurabiyesinden çıkacak bir şeye benziyor."

Dazlak adamın suratında küçük bir gülümseme oluştu. "Bizden hiç kimseye bahsetme."

"Kime mesela?"

"Hiç kimseye. Amcana mesela."

"Myron'a mı? Ona ne diyebilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum. Sen kimsin? Ya da belirttiğin gibi, siz kimsiniz?"

"Öğreneceksin," dedi, "Zamanı geldiğinde."

"Zamanı ne zaman gelecekmiş?"

Adam tekrar arabaya bindi. Hiç acele etmiyormuş gibiydi ama bütün hareketleri olağanüstü bir şekilde hızlı ve akıcıydı.

"Bekle!" diye bağırdım.

Kapı kapanmadan ulaşmak için hemen harekete geçtim. "O evde ne işin vardı? Kimsin sen?"

Ama çok geç olmuştu. Adam kapıyı sertçe kapattı. Daha önce aklıma geleni gerçekleştirip avuçlarımı cama yapıştırdım. "Dur!"

Araba hareket etmeye başlamıştı. Filmlerdeki gibi, hiç düşünmeden kaputun üstüne atladım. Ama tutunacak hiçbir yer yoktu; işte filmlerde bunu göremezdiniz. Ön camla kaputun

arasındaki boşluğa ellerimi uzattım ama tutunamadım. Araba öne doğru çıkıp aniden durunca ben de havaya uçtum.

Her nasılsa ayaklarımın üstüne düşmeyi becerip hafifçe tökezledikten sonra arabanın önünde ayağa dikildim ve onlara kafa tuttum. Camlar boyalı olsa da direkt kel adama bakıyormuş gibi gözlerimi yolcu koltuğunun tarafına diktim. Birkaç saniyeliğine hiçbir şey olmadı. Ben de arabanın önünden ayrılmadım.

"Sen kimsin?" diye sordum tekrar. "Benden ne istiyorsun?"

Yolcu tarafındaki camın indiğini gördüm. Oraya doğru gitmek istedim ama bu salakça bir hareket olurdu. Belki de adam benim arabanın önünden çekilmemi söylemek istiyordu sadece.

"Yarasa Kadın bana babamın hayatta olduğunu söyledi," diye bağırdım.

Şaşırtıcı bir şekilde cevap aldım. "Kadın bunu söylememeliydi."

Kalbim duracak gibi oldu. "Babam yaşıyor mu?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Babam hayatta mı?" diye sordum.

Ellerimi kaputa dayadım, parmaklarımı metale öyle bir bastırdım ki arabayı kaldırıp sarsacaktım neredeyse.

"Konuşacağız," dedi adam.

"Bana öyle..."

Sonra araba geriye doğru hızla çekildi. Yere düştüm; ellerim betonda sıyrıldı. Kafamı kaldırdığımda arabanın dönüp gözden kaybolduğunu gördüm.

Bölüm 10

Eve geri girdiğimde saat ikiyi çeyrek geçiyordu. Telefonum titredi. Ema'dan mesaj gelmişti: **Evdeyim. Mutlu musun?**

Mest oldum, yazdım ona.

Bodrum kapısına doğru parmak uçlarımda ilerliyordum ki üst kattan gelen sesler duydum. İlk başta televizyonun açık olduğunu sandım ama hayır, seslerin biri Myron'a aitti. Diğeriyse –hey!– bir kadının sesiydi.

Hımm.

Merdivenlere gittim. Myron'ın yatak odasında ışık kapalıydı ama ofisininki açıktı. Amcamın bana daha önce milyonlarca kez söylediği gibi, ofis eskiden babamın yatak odasıymış ve Myron bodruma taşınmadan önceki zamanlarda ikisi orada beraber kalırlarmış. Amcam bana odada birlikte yaptıkları şeyleri; Risk, Büyük Taktik gibi oyunları oynayıp beysbol kartları takas ettiklerini ve kendi basketbol liglerini oluşturduklarını anlatıp dururdu. Bazen evde kimse yokken ofise gider ve babamın çocukluk hallerini hayal etmeye ça-

lışırdım ama kafamda hiçbir görüntü oluşmazdı. Oda değişince içinde hatırlanmaya değer bir şey kalmamıştı. Bir muhasebecinin ofisine benziyordu şimdi.

Yukarı çıkıp kapının önünde durdum. Myron bilgisayarın başında videolu görüşme yapıyordu. Sabahın ikisinde. Ne oluyordu yahu?

"Şimdi gelemem," dediğini duydum Myron'ın.

Kadın, "Anlıyorum. Ben de gelemem," dedi.

Myron kiminle konuşuyordu? Bir dakika, yoksa internet üzerinden birileriyle mi takılıyordu yoksa? Ve ikisi de birbirlerinin yaşadığı yere gidemeyeceğini mi söylüyordu? Ah, iğrenç.

"Biliyorum," dedi Myron.

"Carrie hazır değil," dedi kadın.

İşte! Carrie de kimdi? Başka bir kadın mı? Ah, iki kere iğrenç.

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Myron.

"Senin mutlu olmanı istiyorum, Myron."

"Sen beni mutlu ediyorsun," dedi amcam.

"Biliyorum. Sen de beni mutlu ediyorsun. Ama belki de mantıklı olmalıyız."

İnternetten ilişki kurmaya çalışan iki yabancı değildi bunlar. Kalpleri kırılmış iki insandı. Tekrar odaya baktım. Myron kafasını eğmişti. Bilgisayar ekranında kuzguni saçları olan bir kadın vardı.

"Haklı olabilirsin," dedi amcam. "Belki de mantıklı olmalıyız." Kadına bakmak için kafasını kaldırdı. "Ama bu akşam olmayalım, olur mu?"

"Tamam." Sonra kadın, hayatımda duyduğum en sevecen ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," dedi Myron.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Bu kadının kim olduğunu ya da amcamla ne konuştuklarını hiç bilmiyordum. Myron'a bir kız arkadaşı falan olup olmadığını sormamıştım. Çünkü onu çok da umursamıyordum.

Her neyse, zaten buraya bir takım sesler duyduğum için gelmiştim. Böyle kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissediyordum. İki adım geriye gittim, sessiz adımlarla bodrumdaki odama döndüm ve pijamalarımı giyip battaniyenin altına girdim.

Myron'la kadının seslerinin ne kadar üzgün çıktığını hatırladım. Carrie'nin kim olduğunu ve Myron'ın şu anda neden o kadınla birlikte olamadığını düşündüm. Ama çok fazla kafa yormadım. Sabah Los Angeles'a, babamın mezarını ziyarete gidecektik. Bunu düşünmenin beni gece boyunca uykusuz bırakacağını sanmıştım ama saniyeler içinde uykuya daldım.

Yanlış anlaşılmasın, büyükannemle büyükbabamı hâlâ tanıma aşamasındayım ama yine de dünya tarihindeki en havalı büyükanneyle büyükbaba olduklarını söyleyebilirim.

Ellen ve Al Bolitar –büyükannem kendilerine El-Al adını takmıştı, İsrail havayolu şirketinin adı gibi– bizi LAX Havaalanı'nda karşıladılar. Büyükannem kollarını kocaman

açarak Myron ile bana doğru koştu ve sanki haksız yere girdikleri hapisten kurtulmuş iki adammışız gibi bize sarıldı. Bizi tüm varlığıyla kucakladıktan sonra her şeyimizin yerli yerinde olduğundan emin olmak için baştan aşağı süzdü.

"İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz," dedi bana.

Kendimi yakışıklı hissetmiyordum. Myron'ın takım elbiselerinden birini giymiştim ama bedeni tam oturmamıştı. Elinde baston olmasına rağmen çok yavaş hareket eden büyükbabam da yanımıza geldi. Myron da ben de onu yanaklarından öptük. Büyükbabam geçenlerde geçirdiği açık kalp ameliyatından sonra hâlâ solgun ve zayıftı. Onun durumu nedeniyle hissettiğim suçluluk duygusunu kafamdan hemen uzaklaştırdım ama kısmen sorumlu olduğum gerçeğinden kaçamıyordum. Fakat büyükbabam bunları kabul etmezdi. Hatta o gün onun hayatını kurtardığımı söylüyordu. Ben bundan şüpheliydim. Büyükbabam bunu sezmiş gibi omzumu bir kez daha sıktı. Neden olduğunu bilmem ama bu hareket beni hiçbir şeyin rahatlatamayacağı kadar rahatlattı.

Myron'ın kiraladığı araba bizi bekliyordu. Mezarlığa sessizlik içinde gittik. Arkada birlikte oturduğum büyükannem elimi tutmuştu. Annemi hiç sormadı ama muhtemelen olanları biliyordu. Bana bir şey sormadığı için onu bir kez daha sevdim.

Mezarlığın park alanına ulaştığımızda tüm vücudumum ürperdiğini hissettim. Myron motoru durdurdu. Yine sessiz bir şekilde arabadan indik. Güneş direkt olarak üstümüze vuruyordu.

"Mezar tepede," dedi Myron. "Sana bir tekerlekli sandalye bulayım mı baba?"

Büyükbabam elini salladı. "Oğlumun mezarına yürüyerek gideceğim."

Tepeyi tırmanırken hiç konuşmadık. Bütün ağırlığını bastonuna vermiş olan büyükbabam önden gidiyordu. Büyükannemle ben onun arkasında ilerlerken Myron en arkadan geliyordu. Babamın mezarına yaklaşırken amcam bana yetişti ve "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim, adımlarımı hızlandırırken.

Babamın mezarında henüz mezar taşı yoktu.

Uzun bir süre boyunca kimse konuşmadı. Dördümüz orada öylece dikildik. Yakındaki otobanda arabalar hızla ilerliyordu. Sadece birkaç metre ötede yıkılmış bir ailenin yas tuttuğundan tamamen habersizdiler. Büyükbabam birden, ölenler için okunan İbranice bir dua olan Kadiş Duası'm ezbere okumaya başladı. Biz dindar insanlar değildik, hatta dinden çok uzaktık. Bu yüzden birazcık şaşırdım. Galiba insanların yaptığı bazı şeyler geleneklerden ya da ihtiyaçtan ileri geliyordu.

"Yit'gadal v'yit'kadash sh'mei raba..."

Myron ağlamaya başladı. O böyle biriydi, duygularını fazlaca belli ederdi. Tebrik kartı reklamlarında bile ağlardı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. İçimde tuhaf bir his belirmişti. Yarasa Kadın'ın dediklerine inanmıyordum ama bugün, sevgili babamın mezarının başında durmuş, onu kalbimi yerinden sökmek isteyecek kadar çok özlerken garip biçimde duygusuz hissediyordum.

Neden, diye soruyordum kendime. Neden babamın ebedi dinlenme yerindeyken tamamen harap olmuş halde değilim?

Kafamdaki küçük ses cevap verdi. Çünkü o burada değil...

Ellerini önünde birleştirip kafasını eğmiş olan büyükbabam uzun duasını, "Aleinu v'al kol Yis'ra'eil v'im'ru. Âmin," sözleriyle bitirdi.

Büyükannem ve Myron da dördüncü ve son 'âmin'e katılınca sesleri "o-meyn" diyorlarmış gibi çıktı. Ben sessiz kaldım. Sonraki birkaç dakika hiç kimse konuşmadı. Hepimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk.

Bu mezarlığa, babamın cenaze töreni için ilk defa geldiğim zamanı düşündüm. Sadece annemle ben vardık. Annem kayıtsızlık noktasına ulaşmış, taş gibi olmuştu. Bana, babamın öldüğünü kimseye söylemeyeceğime dair söz verdirmişti. Çünkü Myron amcamın, onun yetersiz bir ebeveyn olduğunu söyleyip velayet davası açacağından emindi. Mezar taşı hazır edilene dek babamın mezarında duracak olan küçük karta baktım. Yağmura karşı plastikle kaplanmış beyaz kart, tören gününde de buradaydı ve üstüne siyah mürekkeple BRAD BOLITAR yazılmıştı.

Sessiz bir dakika daha geçtikten sonra büyükbabam kafasını iki yana sallayıp konuştu, "Bu hiç olmamalıydı." Ardından durup gökyüzüne baktı. "Bir baba, oğlu için Kadiş Duası'nı okumak zorunda kalmamalı."

Sonra tepeden inmeye başladı. Büyükannemle Myron da arkasından gittiler. Bense çamurun içinde ileri doğru bir adım daha attım. Babam, herkesten çok sevdiğim adam, benden altı metre aşağıda yatıyordu.

Onu hissetmiyordum ama bu, öyle olmadığı anlamına gelmezdi. Kafamı eğip karta baktığımda hareketsiz kaldım.

Arkamdaki Myron, "Mickey?" diye seslendi.

Ne bir cevap ne de tepki verdim çünkü yapamıyordum. Gözlerimi karttan ayıramıyor, zaten sallanmakta olan hayatımın tekrar ayaklarımın altından kaydığını hissediyordum. Kartta babamın adı yazıyordu. Beyaz karta siyah mürekkeple yazılmış ismi daha önce de görmüştüm. Ama şimdi başka bir şey daha görüyordum. Bir çizim. Kartın köşesine yapılmış olan bu küçücük resmin ne olduğunu anlamamanın imkânı yoktu. Kanatlarında hayvan gözlerine benzeyen gözler olan rengârenk bir kelebek. Bunu daha önce görmüştüm; Yarasa Kadın'ın evinde.

O eski fotoğraftaki insanların tişörtlerindeki amblemin aynısıydı bu.

Havaalanında birbirimize veda ettik, sarılıp öpüştük. Büyükannem, amcamla bana, "Şükran Günü için geleceksiniz," dedi.

Zaten hiç rica etmez, direkt yapmamızı söylerdi. Bu huyunu seviyordum. Büyükbabamla büyükannemin şu anda hayatımda büyük bir yere sahip olmamasına üzülüyordum ama sanırım annemle babamın onlardan uzak durmasının bir sebebi vardı.

Onlar Florida'ya giden uçaklarına yetiştiler, Myron'la ben de yarım saat sonraki Newark uçağını bekledik. Uçağımız tamamen doluydu. Ben cam kenarına geçerken, amcam

ortadaki koltuğa oturmayı kabul etti. Koltuklarımıza zar zor sığıyorduk; taşıt koltukları bizim boyumuzdaki insanlara uygun yapılmıyordu. Önümüzde iki tane minyon yaşlı kadın oturuyordu. Ayakları yere değmiyordu ama yine de koltuklarını ta dizlerimize kadar geri itmişlerdi. Sonraki dört saati yaşlı kadının kafatası neredeyse burnuma değecek haldeyken geçirdim.

Uçuş esnasında bir ara neredeyse Myron'a dün gece gördüklerimi anlatacak, kuzguni saçlı kadınla Carrie'nin kim olduğunu soracaktım ama yapmadım çünkü bunun uzun bir muhabbeti açacağını biliyordum ve o anda onunla konuşacak halde değildim.

Uçaktan indikten sonra Myron'ın arabasını park ettiği yerden alıp Garden State Yolu'nda ilerlemeye başladık. İlk yirmi dakika ikimiz de hiç konuşmadık. Bizim tarafa giden çıkışı geçtiğimizde sonunda konuştum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Birazdan görürsün," dedi Myron.

On dakika sonra bir şerit tipi alışveriş merkezinin önüne geldik. Myron arabayı park edip bana gülümsedi. Önce camdan baktım, sonra Myron'a döndüm.

"Beni dondurma yemeye mi getirdin?"

"Hadi," dedi amcam.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

SnowCap dondurma dükkânına girdiğimizde tekerlekli sandalyedeki bir kız bizi karşıladı. Muhtemelen yirmili yaşların başında olan kızın yüzünde kocaman, harika bir gü-

lümseme vardı. "Hey, geri gelmişsin," dedi Myron'a. "Size ne ikram edeyim?"

"Yeğenime SnowCap Melter'dan ver. Ben biraz babanla konuşmalıyım."

"Tabii ki. Babam arka odada."

Myron bizi bıraktı. Tekerlekli sandalyedeki kız bana elini uzattı. "Ben Kimberly."

Elini sıktım. "Ben Mickey."

"Şuraya otur," dedi Kimberly, sandalyelerden birini işaret ederek. "Sana bir SnowCap Melter hazırlayayım."

Melter denilen dondurma, bir Volkswagen Tosbağa kadar büyüktü neredeyse. Kimberly, yüzündeki koca gülümsemeyi hiç silmeden dondurmayı bana getirdi. Onun neden tekerlekli sandalyede olduğunu merak ettim ama tabii ki de sormadım. Asla sormazdım.

Tabağa koyduğu devasa dondurmayla sosuna ve krem şantiye baktım. "Bunu tek başımıza mı yiyeceğiz?"

Güldü. "Elimizden geldiğince."

Sonra dondurmaya daldık. Çok fazla abartmak istemiyordum ama SnowCap Melter, insanın dünyada yiyebileceği en harika şeydi. Öyle hızlı yemeye başlamıştım ki sonradan dondurma nedeniyle baş ağrısı çekmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Kimberly beni izlerken eğleniyor gibiydi.

"Myron babandan ne istiyor?" diye sordum ona.

"Herhalde amcan evrensel bir gerçeği idrak etti."

"Nedir o?"

Kimberly'nin gülümsemesi soldu. O anda ensemde so-

ğuk bir esinti hissettiğime yemin edebilirdim. "Gençleri korumak için ne yapman gerekiyorsa yaparsın."

"Anlayamıyorum."

"Anlayacaksın."

"Bu ne demek oluyor?"

Kimberly gözlerini kırpıştırdı, sonra başka tarafa baktı. "On altı yıl önce, ablam öldürüldü. Yalnızca on altı yaşındaydı."

Bunun karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Sonunda, "Myron'ın bununla ne alakası var?" diye sorabildim.

"Sadece Myron'ın değil," dedi. "Annenin de alakası var. Hatta babanın da."

Kaşığımı bıraktım. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Annemle babamın onu incittiğini mi..."

"Hayır!" diye sözümü kesti. "Senin annenle baban kimseyi incitmezdi. Asla."

"Sen onları nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum. Ama şimdi bir şeyi anlıyorum, Mickey. Bunların hiçbiri tesadüf değil."

Başım dönmeye başlamıştı.

"Myron'a bunları konuştuğumuzu söyleme, tamam mı?"

Kafa salladım.

"Dondurmanı ye," diye fısıldadı.

Dondurmadan bir kaşık daha aldım ve o sırada arka odanın kapısı açıldı, Myron dışarı çıktı. Kimberly eğilip kulağıma fısıldadı: "Hayatındaki en komik espriyi duymuşsun gibi gül şimdi."

Neden olduğunu soracaktım ama her nedense ona güven-

miş ve ondan hoşlanmıştım. Bu yüzden istediği şeyi yaptım. Sesim biraz zorlama gibi çıkmıştı ama sonra Kimberly de bana katıldı. Gülüşü bulaşıcıydı; benim daha kolay gülmemi sağlamıştı. Kimberly tekrar eğildi. "Bir kere daha. Amcanın ne konuştuğumuzu sormasını istemeyiz."

Bu yüzden tekrar güldüm, Kimberly de güldü. Myron bana yavru köpek gözleriyle ve küçük, üzgün bir gülümsemeyle baktı. Kimberly sandalyesini uzaklaştırdı. Ben de kafam karışmış halde gülmeyi bıraktım. Telefonum titrediğinde ne yapacağımı bilemez haldeydim. Arayan Kaşık'tı. Telefonu açıp kulağıma koydum.

"N'aber?" diye sordum.

"Mickey?" Sesindeki heyecanı duyabiliyordum. Hatta öyle heyecanlıydı ki konuşmasına başlamadan önce her zamanki gereksiz bilgiler verme kısmını atlamıştı. "Bir şey buldum."

"Ne buldun?"

"Ashley'nin dolabı."

"Ne olmuş dolaba?"

"Kilidini kimin kırdığını biliyorum."

Bölüm 11

Ertesi sabah dersten önce Ema ve Kaşık'la okulun araba park yerinde buluşup kaldırıma oturduk. Ema dizüstü bilgisayarını getirmişti. Kaşık güneş gözlüklerini takmıştı ve filmlerdeki iş adamlarınınki gibi bir evrak çantası vardı. Çantanın şifreli kilidiyle oynadı ve kapağını açtı. İçinde bir flash bellekten başka bir şey yoktu. Kaşık, belleği alıp çantayı yeniden kilitlerken gözlüğünün altında kaşlarını kaldırdı.

"Az sonra göreceğiniz şey," dedi abartılı ve teatral bir edayla, güneş gözlüğünü çıkarırken, "sonsuza dek aramızda kalmalı."

Flash belleği Ema'ya uzattığında kız içini çekti. "Bu nedir?"

"Kamera izleme sisteminin videosu," dedi Kaşık. "Okulumuzun oldukça pahalı bir güvenlik sistemi var; girişlerin çoğunda ve koridorlarda on sekiz tane güvenlik kamerası bulunuyor. Dolabın kilidini güpegündüz kırmayacaklarını düşündüm. Ayrıca kilit kırıldığı ve öylece sallandığı için bunun rapor edileceğini düşündüm. Bu yüzden güvenlik ofisi-

ne girmek için anahtarlarımı kullandım. Güvenlik görevlileri her şeyi dijital ortamda kaydediyorlar. Ashley'nin dolabının bulunduğu yeri kayda alan Kamera 14'ü buldum ve kilidin kırıldığını fark ettiğimiz günden önceki geceyi izledim."

"Bu ne kadar vaktini aldı?" diye sordum.

Kaşık sırıttı. "Neredeyse hiç. Kameralar harekete duyarlıdır, bu nedenle çoğu gece hareketsiz kalırlar."

Ema, flash belleği dizüstü bilgisayarına bağladı. Üçümüz de ekrana doğru eğilmiştik ki iki el uzanıp bilgisayarı önümüzden çekti.

"Hey!" dedi Ema.

"Bak, bak, bak," dedi kulak tırmalayıcı, tanıdık bir ses. "Burada ne varmış böyle?"

Arkamı döndüğümde Troy'un bilgisayarı tutmakta olduğunu gördüm. Buck da yanındaydı. Arkalarında beş-altı sporcu duruyordu. Spor ceketlerinden oluşan büyük bir yığın gibi görünüyorlardı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Kaşık.

"Eh, *Arthur*," dedi Buck. "Senin aslında havalı biri olduğunu düşündük ve seninle takılmak istedik."

Kaşık kocaman gülümsedi. "Cidden mi?"

"Bilgisayarımı geri ver," dedi Ema.

Çocuklar onu görmezden geldiler. Ben de ne yapsam diye kafamda ölçüp tartmaya başladım.

"Evet, tabii, seninle takılmak istiyoruz," dedi Troy. "Yaptıkların hep doğru. Ya da hareketlerin işte."

Kaşık gözlüğünü burnunda ittirdi. "Hı?"

"Hareketlerin," dedi Troy. "Bağırsak hareketi gibi. Çünkü bağırsak gibi kokuyorsun."

Troy, arkadaşına bir beşlik çakmak için elini kaldırdı. Arkalarındakiler de boğuk kahkahalar attılar. Kaşık tokat yemiş gibi olmuştu.

Ayağa kalktım. "Aferin sana. Şimdi bilgisayarı geri ver."

Troy sırıttı ve bana bir adım yaklaştı. "Zorla hadi."

"Zorlar!" diye bağırdı Kaşık, gözlerinde yaşlar vardı. "Tuvalete gittiğinde!"

Kaşık'a baktım ve *hadi ama, biz bundan daha iyiyiz*, der gibi kaşlarımı çattım.

Troy parmağını ona doğrulttu. "Kıçına tekmeyi basmamı mı istiyorsun, Arthur?"

"Benim adım Kaşık!"

"Ne?"

"Bu benim takma adım," dedi Kaşık. "Kaşık." Ema'yı gösterdi. "Ema'nınki gibi." Sonra Buck'a işaret etti. "Ya da onun takma adı Sidikli Don gibi."

"Sen ne..." Buck'ın yüzü yine kıpkırmızı oldu. "Sana haddini çok fena bildireceğim."

Onunla Kaşık'ın arasına girdim. "Niye hesabını benimle görmüyorsun?"

Buck hemen bana döndü. "Sen de mi gebermek istiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Şu anda sadece bilgisayarı geri istiyorum."

"İstiyorsan," dedi Troy, kahvaltıda yediği yumurtanın kokusunu alabileceğim kadar eğilip bilgisayarı sallayarak, "gel de al."

Ben de öyle yaptım.

Amazon'da dövüş sanatları öğrenirken rakibin silahını alma konusunda çok alıştırma yapmıştım. Ayrıca bunu hiç yapmama konusunda da ders almıştım çünkü kaçmak, rakibi silahsız bırakmaktan daha akıllıca olurdu. Ama köşeye sıkıştırıldığımda ne yapacağımı öğrenmiştim. İşin kilit noktası rakibi şaşırtmaktı. Eğer karşınızdaki kişi silahını alacağınızı fark ederse, kung fu filmlerinde görüldüğünün aksine, herhangi bir yara almadan bunu yapmak mümkün olmazdı.

Şu anda bir silah tehlikesiyle karşı karşıya değildim tabii. Bu yüzden hemen harekete geçtim ve Troy hiç hazırlıklı değilken bilgisayarı elinden alıverdim. Benim işime yarayacak başka bir şey daha vardı: Genetik. Kendime pay çıkarmıyordum, bu doğuştan gelen bir özellikti. Babam, rekabetçi sporları sevmese de çok iyi bir sporcuydu. Amcam profesyonel bir basketbolcu, annemse profesyonel bir tenisçiydi. Yani gen havuzunda her yönden bir şeyler kapmıştım. El-göz koordinasyonum iyiydi ve oldukça çeviktim. İnsan kendisi ne kadar çalışsa da ailesi ne kadar baskı yapsa da böyle şeyler sonradan öğrenilecek şeyler değildir.

Troy ve Buck bir anlığına hareket etmediler. Bilgisayarı hemen Ema'ya verdim ama gözlerimi rakipten hiç ayırmadım, bu da öğrendiğim başka bir şeydi. Sonra Troy ile Buck'ın yapacaklarını bekledim. Bir şeyler yapacaklarını biliyordum. Troy havalı son sınıflardan biriydi. Bense düşük rütbeli ikinci sınıf öğrencisi olarak ona karşı gelmiştim.

Tanrım, bu basketbol sezonu çok uzun sürecekti.

Troy tam bana uzanıyordu ki Ema lafa girdi: "Troy?"

"Ne?"

"Bizi böyle rahatsız edip durmanın nedenini anladım," dedi Ema, siyah kirpiklerini kırpıştırarak. "Acaba bana yanık falan mısın sen?"

"Ne? Delirdin mi be?"

"Bilgisayarımı öyle kapman... tam bir flörtleşme hareketi de." Ema cilveli bir şekilde gözlerini kırpıştırmaya devam etti. "Rachel Caldwell seninle ilgilenmiyor ama kim bilir? Belki de ben ilgilenirim. Doğru, seni çekici bulmak için kör olmam, bir de koku alma duyumu kaybetmem gerek ama..."

Troy beni yakamdan tuttu. Ben de onun korktuğunu yaparak bedenimi gevşettim. "Yoluma çıkmasan iyi edersin, Bolitar. Duyuyor musun?"

"Hey," dedim, teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırarak. "Arkadaşıma asılmaya gelen sensin."

Bu Troy için yeterliydi. Tek elini tişörtümden ayırıp yumruğunu geriye doğru kaldırdı. Bu, Kaşık gibi çocuklara zorbalık yaparken kullanabileceği klasik bir hareketti ve muhtemelen işe yarardı. Ama aslında çok aptalca bir hamleydi. İki nokta arasındaki en kısa mesafe düz bir çizgidir. Rakibin zayıf noktalarına; burnuna, gırtlağına, kasıklarına ya da gözlerine direkt olarak dalmak gerekir. Yumruğu geriye doğru çekip oyalanmak doğru olmaz.

Burada yapabileceğim birkaç hamle vardı ama ona en az zararı verecek olanı seçtim. Göğsümdeki elini, kolumun ön kısmıyla çabucak itip parmaklarını kavradım ve sağa doğru

bükerek Troy'un dengesini bozdum. Hamlenin son kısmıysa –aslında hepsi bir saniyeden kısa sürmüştü– bacağını itmekti.

Troy yere yapıştı.

Şimdi ne olacağından emin değildim; aptal gibi kalkmaya mı çalışacaktı yoksa bacaklarıma mı saldıracaktı? Her hareketine hazırlıklıydım gerçi.

"Burada ne oluyor?"

Bayan Owens gelmişti. Troy'u bıraktığımda çocuk elinden geldiğince zarif bir şekilde kalkmaya çalışıp, *seni bir güzel pataklamak üzereydim* havasına girdi. Ama ben bunu yemedim.

"Burada ne oluyor dedim!"

Herkes, bir şey yok, diye mırıldanmaya başladı. Sonra Troy, Buck ve sporcu tayfası bir anda ortadan kayboldular. Birkaç saniye bana dik dik baktıktan sonra Bayan Owens da gitti.

Ema yanıma geldi. "Popüler son sınıfla kavga etmek, öğretmenlerden birini ve yerel emniyet müdürünü kızdırmak, iki koca ezikle takılmak..." Omzuma hafifçe vurdu. "Liseye hoş geldin."

Zil çalmadan önce hâlâ vaktimiz vardı.

Bu yüzden üçümüz tekrar bilgisayara doğru eğildik ve Ema video simgesine tıkladı. Ekranda okulun B koridoru belirdi. Görüntünün karıncalı ya da siyah-beyaz olmasını bekliyordum ama yüksek netlikteydi. Ema oynatma tuşuna tıklayınca görüntüye bir adam girdi. Ne öğretmenlerden ne de öğrencilerden biriydi. Okul personelinden de değildi.

Katıksız bir gangstere benziyordu.

Üstünde kolsuz tişört, düşük bel pantolon vardı ve tıraşı çok kötüydü. Boynunda kalın, altın zincirler sallanıyordu. Sağ elinde bir levye tutuyordu.

Ve yüzünde bir dövme vardı.

Kaşık'a döndüm. "Yüzü dövmeli adam. Bayan Kent'in geçen akşamki hırsızlık olayından sonra söylediği şey bu değil miydi?"

Kaşık kafa salladı. "Aynı adam olmalı."

Bu gangsterin Ashley'yle ne alakası olabilirdi ki?

Videoda ses yoktu ama sessizlik de sağır edici geliyordu. Dövmeli Surat, dolabın önüne gelince durdu, levyeyle kilidi kırdı ve kapağı açtı. İçeri bakıp çekildiğinde, sesi duyulmuyor olsa bile çok kızdığı ve muhtemelen küfür ettiği anlaşılabiliyordu.

Dolap bomboştu.

Birkaç saniye sonra Dövme Surat hızla oradan uzaklaştı. "Bu kadar," dedi Kaşık.

Ema videoyu durdurdu.

"Eee, şimdi ne olacak?" diye sordum. "Bunu polislere gösterecek miyiz?"

Kaşık gözlüklerini burnunda ittirdi. "Şaka ediyorsun, değil mi?"

"Kent'lerin evine giren büyük ihtimalle bu adamdı. Yüzünü gösteren bir video var elimizde."

"Okulun güvenlik ofisinden çaldığım video," dedi Kaşık. "Bunu nasıl açıklayabiliriz? Ben polislere güvenmiyorum."

Sonra Ema'ya dönüp göğsünü kabarttı. "Biliyor musun, benim sabıkam var. Hatunların tehlikeli adamlardan hoşlandığı doğru mu?"

"*Adam* olanlardan belki," dedi Ema. "Ama o haklı, Mickey. Polise gidemezsin. Bir kere Kaşık'ın başı derde girer, ayrıca kasabanın emniyet amirinin kim olduğunu da unutma."

Troy'un babası, Amir Taylor. Ah, Tanrım, bunu unutmuştum. Taylor klanıyla benim sorunlarım olduğu yetmiyormuş gibi bir de Myron amcamın da sorunları varmış gibiydi.

"Tamam, polise gitmiyoruz," dedim. "O zaman ne yapacağız?"

Ema tekrar ekranda bir şeylere tıkladı. Kayıt akmaya başladı. Ema videoyu ağır çekimde geriye sardı ve Dövme Surat'ın dövmeli yanağının belirgin bir şekilde göründüğü anda durdurdu.

"Bir fikrim var," dedi sonra, "ama muhtemelen uzun iş olur."

Kaşık da ben de fikrini duymak istediğimizi belirttik.

"Bir adam tanıyorum. Agent isimli bir dövme sanatçısı. Benim işlerime de bakıyor."

"Tamam," dedim.

"Neyse, dövme camiası oldukça sıkı fıkıdır. Herkes herkesi tanır. Bu adamın dövmesi oldukça özel bir şeye benziyor. Yani bu fotoğrafı Agent'a göstersek mi diye düşündüm. Belki bize bunu yapan sanatçının kim olduğunu söyleyebilir."

Kaşık'a baktım, o da bu fikri beğendiğini gösterir gibi kafa salladı. "Tamam," dedim. "Hadi yapalım."

"Bir sorun var," dedi Ema. "Oraya giden bir toplu taşıma aracı yok ve yürüyerek gitmek için de çok uzak bir yer. Bizi arabayla götürecek birine ihtiyacımız var."

"Onu merak etme," dedim.

Ema kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben araba sürebilirim."

"Sen daha on altı yaşında değilsin ki."

"Onu da merak etme," dedim. Sonra ders başlama zili çaldı.

Tarih dersinde Bayan Friedman'ın bize bir sürprizi vardı.

"Fransız İhtilali konusunda bir proje yapacağız," dedi. "Herkesin bir partnere ihtiyacı olacak, bu yüzden birini seçin."

Ben sınıfta kimseyi tanımıyordum, bu yüzden sona kalacak kişiyle eşleşmek için beklemeye karar verdim. Sınıftaki herkes sona kalmaktan korkarak hızla hareket edip arkadaşlarıyla eşleşti. Rachel Caldwell dışında herkes. Kız gözlerini bana dikip gülümsedi. Yerimde oturuyor olsam da dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim o anda. İnsanlar Rachel'a seslenip omzuna vurarak dikkatini çekmeye çalışıyorlardı ama kız onları görmezden gelip bana bakmaya devam etti.

"Eee?" dedi sonra bana.

"Eee ne?" dedim.

Muhteşem kısa konuşmalarımla onu kendime hayran bırakmaya devam ediyordum.

"Tarih partneri olmak ister misin?" diye sordu kız.

"Tabii," diye cevap verdim.

Bayan Friedman sınıfın dikkatini çekmek için el çırptı. "Tamamdır, millet. Partnerinizi seçtiyseniz sandalyenizi onunkinin yanına kaydırın. Sonra da size görevinizi söyleyeyim."

Kalkıp sandalyemi aldım ama bir anlığına utanıp durakladım. Rachel sandalyesini birazcık kaydırarak yanına gitmemi işaret etti. Ben de gittim. Kız tam bir... güzel kız gibi kokuyordu. Vücuduma ter basmaya başladı. Rachel Caldwell bütün dikkatini Bayan Friedman'a vermişti, yepyeni defterine bir sürü not alıyordu. Dikkatimi derse vermeye çalışıyordum –Bayan Friedman görevimizi anlatıyordu– ama kadının sözleri bir sis gibi yanımdan geçip gidiyordu sanki.

Zil çaldığında Rachel bana döndü. "Ne zaman buluşmak istersin?"

"Yakında," dedim.

"Bugün okuldan sonra olur mu?"

Arkadaşlarımla birlikte dövmeci Agent'a gideceğimizi hatırladım. "Okuldan sonra gelemem. Akşam olur mu?"

"Peki, o zaman. Beni ararsın."

"Tamam, olur."

Rachel bekledi. Neden beklediğini anlamadım. Sonra, "Numaramı bilmiyorsun," dedi.

"Ah, tabii ya."

"Numaram sana lazım olacak," dedi. "Yani, numara olmadan beni arayamazsın."

Yavaşça kafa salladım. "Doğru noktaya parmak bastın," dedim.

Rachel güldü. "Telefonunu ver."

Telefonumu aldı ve numarayı yazmaya başladı. "İşte numaram."

"Teşekkürler."

"Sonra görüşürüz." Telefonumu bana verip arkasını döndü.

"Hoşça kal."

Beş dakika sonra Ema'yla öğle yemeğinde buluştuk. Arkadaşım yüzüme bakıp, "Şu aptal sırıtış da neyin nesi?" diye sordu.

"Ne aptal sırıtışı?"

Ema kaşlarını çattı. "Agent'ı aradım. Okuldan sonra bizimle buluşacak."

"İyi," dedim ve ekledim, "Sen daha on beş yaşında değilsin, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Nasıl dövme yaptırıyorsun? Dövme yaptırmak için on sekiz yaşında olmak gerektiğini sanıyordum."

"Ailenin izni olursa küçükken de yaptırabiliyorsun."

"Sen de öyle mi yaptın?"

"Sen onu merak etme," dedi Ema, sesinde hafif bir sinir vardı. "Sen ehliyetin olmadan bizi nasıl götüreceksin?"

"Sen de onu merak etme," dedim, onun ses tonunu taklit ederek.

Ema deniz ürünlü sandviçinden bir lokma ısırdı. Çiğnemeyi bitirdikten sonra ilgisiz olmasına çaba gösterdiği bir ses tonuyla, "Los Angeles gezin nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi. Ama geçen gün sen gittikten sonra Yarasa Kadın'ın evinde karşılaştığımız arkadaşı gördüm."

Sonra ona yaşadıklarımı anlattım. Ema, ben konuşurken bütün dikkatini vererek konuşmamı daha da kolaylaştırıyordu çünkü onun sayesinde etrafımızdaki herkes silinip gidiyordu. Karşısındakine onu umursadığını göstermiyor, hissettiriyordu.

Anlatmayı bitirdiğimde Ema konuştu: "Yarasa Kadın'ın evine yine gitmeliyiz."

"Bilmiyorum ki."

"Adam sana kimseye söylememeni söyledi, değil mi?"

"Evet."

"Ama bana söyledin."

"Evet, sanırım. Ama adam, bizden kimseye bahsetme dedi. Sen zaten onları biliyordun."

Ema gülümsedi. "Konuşmalarda boşluk bulma huyunu seviyorum."

Kaşık masamıza gelip tepsisini koydu. "Amerika Birleşik Devletleri'nde her gün iki yüz tane hapishane hücresi kuruluyor. Birinin üstünde adımın yazmasını istemiyorum."

"Sana söyledim," dedim. "Polise gitmeyeceğiz."

Kaşık sandalyeye çöküp yemeğini yemeye başladı. İki dakika sonra mırıldandığını duydum. "A-man Tan-rım." diyordu. Sanki ölü birinin dirilmesine şahit oluyormuş gibi gözleri kocaman açılmıştı. Onun nereye baktığını anlamak için arkamı döndüğümde Rachel Caldwell'in bize doğru geldiğini gördüm. Elinde bir tabak kurabiye vardı.

"Selam, çocuklar," dedi Rachel, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. Bu öyle bir gülümsemeydi ki insanı yerinden kaldırıp sertçe sarsıyor ve sonra geri fırlatıveriyordu.

Ema kaşlarını çatıp kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Benimle evlenir misin?" dedi Kaşık, Rachel'a.

Rachel bir kahkaha attı. "Çok şirinsin."

Kaşık resmen kendinden geçti.

"Sizi rahatsız etmek istemem," dedi Rachel, "amigo kızlar olarak ev yapımı kurabiye satışı yapıyoruz da. Ne banal, değil mi?"

"Oldukça," dedi Ema. Kollarını hâlâ çözmemişti. Ona çabucak bir bakış attım.

"Her neyse, benim kurabiyelerim çok berbat. Kimse almak istemiyor. Ben de düşündüm ki onları atmasam da..."

"Teşekkürler," dedim.

Rachel kurabiyeleri hemen masaya koyup utangaç bir tavırla uzaklaştı.

"Müstakbel Bayan Kaşık," dedi Kaşık. Sonra bir düşündü ve "Yoksa ona Çatal mı demeliyiz? Bu konuda düşünmeliyim."

"Sen düşün," dedim. Sonra çikolata parçacıklı bir kurabiye alıp ısırdım. "Fena değil."

Ema gözlerini öyle bir devirdi ki sanki gözbebekleri kafasının arkasına gitti. "Onun kurabiyelerini tabii beğenirsin. Bebek pudrası ve odun yongasından yapmış olsa da beğenirsin."

"Hayır, ciddiyim. Bir dene."

"Pas geçiyorum," dedi Ema.

"Biliyor musun," dedim, hafifçe sert olan kurabiyeyi çiğneyip, ne içerek yutabileceğimi düşünürken, "bir insandan görünüşü nedeniyle hoşlanmamak çok sığ bir davranış."

Ema gözlerini daha da fazla yuvarladı. "Evet," dedi. "Kendimi ne kötü hissediyorum bilsen. Rachel da çok sarsılmıştır."

"Bence o hoş biri," dedi Kaşık.

"Şoka girdim şu anda," dedi Ema. Sonra bana döndü. "Onun önceden dostun Troy'la çıktığım biliyor muydun?"

Suratımı buruşturdum. "Öğğk." Sonra ekledim: "Önceden çıkıyordu ama, değil mi?"

Ema yine gözlerini devirdi. "Sığlıktan bahsedene bakın. Seksi amigo kız, basketbol takımı kaptanıyla çıkar. Bundan çıkarabileceğin tek sonuç var."

"Ema haklı," dedi Kaşık, bana ağırbaşlı bir şekilde bakarak. Sonra elini omzuma koydu. "Basketbol takımının kaptanı olmanın bir yolunu bulmalısın."

Bölüm 12

Okuldan sonra üçümüz birlikte amcamın evine gittik. Mutfaktan araba anahtarlarını aldım ve Ford Taurus'a binip yola çıktık. Babamın bana araba sürmeyi öğrettiği zamanlara gittim. Güney Afrika'daydık. Ben sürekli motoru gaza boğarak babamın kahkahalar atmasına neden olmuştum. "Debriyaja çok yüklenme," demişti bana ama ne demek istediğini hiç anlamamıştım. O sıralarda daha on dört yaşıma yeni basmıştım. Dünyadaki farklı yerlere taşındığımızda farklı isimler ve kimlikler kullanırdık. Şimdi cüzdanımda bulunan kimlikte Robert Johnson adı yazılıydı. Babam sahte kimliklerde, insanların hatırlayamayacağı ve eğer kontrol ederlerse bir şey anlamayacakları sıradan isimler seçmenin en iyisi olduğunu söylerdi. Robert Johnson yirmi bir yaşındaydı; yani benden altı yaş büyüktü. Ben yirmi bir yaşındaymış gibi görünmüyordum ama boyuma bakınca insanlar buna dikkat etmezlerdi.

Sahte kimlikler kusursuzdu. Bunun nasıl olduğunu bilmi-

yordum. Babama neden sahte kimliğe gerek duyduğumuzu sorduğumda hep muğlak cevaplar vermişti. "Yaptığımız iş nedeniyle," derdi. "Düşmanlarımız olur."

"Biz insanlara yardım etmiyor muyuz?" diye sormuştum ona.

"Ediyoruz."

"O zaman nasıl düşman kazanıyoruz?"

"Biz insanları genellikle başka *kişilerden* kurtarırız," demişti babam alt dudağını ısırarak. İyi görünmüyordu. "Eğer iyilik yapıyorsan bunun nedeni başkalarının kötülük yapmış olmasıdır. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve kötülük yapan bu insanlar," diye devam etmişti babam, "planlarını bozan kişilerin canını yakmaktan hiç çekinmez."

Bu oldukça ironik bir şeydi. Babam insancıl biriydi. Dünyadaki en tehlikeli ve savaş mağduru yerlerdeki despot ve diktatörlere karşı çıkmış ancak hayatta kalmayı başarmıştı. Fakat sonunda nispeten güvenli sayılacak Amerika'ya yerleşmiş ve beni basketbol maçına götürürken araba kazasında hayatını kaybetmişti.

Öfkelenmemek işten değildi.

Yarasa Kadın'ın, babamın yaşıyor olması hakkında söylediklerini düşündüm. Belki de her şey bununla alakalıydı; Ashley'yi, siyah arabalı dazlak adamı, Yarasa Kadın'ı bulmak... Belki de tüm bunları, milyarda bir olabilecek olan bir şans için yapıyordum. Yarasa Kadın'ın haklı olması şansı için...

"Sağa dön," dedi Ema. "Kırk altıncı hatta."

Dükkâna yaklaşırken Kaşık kıs kıs gülmeye başladı.

"Ne var?" diye sordu Ema.

"Dövmeci dükkânının adı."

"Ne olmuş?"

"Bekleyin Dövmelenin," dedi Kaşık. "Bu nasıl bir isimdir ya? Bekleyin mi? Başka ne yapabilirsin ki? Kolunu koparıp, 'Omzuma bir yılan dövmesi yapın. Yarın gelir alırım,' mı diyeceksin? Tabii ki de bekleyeceksin." Daha fazla gülmeye başladı.

Ema bana döndü. "Onu arabada bırakmalıyız."

Kafa salladım. Kaşık da "gözcü" olmayı kabul etti.

Bekleyin Dövmelenin'e girdiğimde ilk düşüncem oldukça şaşırtıcıydı: İçerisi çok temizdi. Dükkânın kir pas içinde olacağını sanmıştım ama burası bir doktorun muayenehanesinden daha sterildi. Pırıl pırıldı. Çalışanlar da müşteriler de kot pantolon ve tişört giymişlerdi ve her yerleri piercing ve dövmelerle kaplıydı. Bekleyin Dövmelenin, Ema'nın ailesinin bir araya geldiği bir ziyafet salonu gibiydi.

"Selam Ema," dedi karşılama masasındaki "klasik motorcu hatun" tipli kadın. Sonra ikisi yumruklarını birbirine vurdular. Buradakilerin de arkadaşımı Ema olarak tanımalarına şaşırmıştım. Herhalde onlara takma adını söylemişti. Bu da ironikti. Ema, geri zekâlı Troy Taylor'ın kendisine taktığı ismi sevmişti.

Agent'ı arka tarafta bulduk. Duvarlarda çeşitli Hindu tanrıların posterleri vardı. Yanan tütsülerin kokusu burun deliklerimi gıdıklıyordu. Yumuşak tınılı bir müzik çalıyordu ve bir

kadın sürekli olarak "Omm," diyordu. Herhalde bu bir çeşit mantraydı.

Agent bir müşterisinin sırtına yaptığı, kanatları omuzdan omuza uzanan kartal dövmesini henüz bitirmişti. Adam iki ayna kullanarak dövmesini inceliyordu.

"Güzel iş, Agent," dedi sonra.

Agent avuçlarını dua eder gibi birleştirdi. "İki hafta boyunca ıslatma. Kremini sürmeyi de unutma. Bunu daha önce yaptın."

"Evet, yaptım."

"Harika." Agent bizi fark ettiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ema!"

İkisi sarıldılar. "Agent, arkadaşım Mickey'yle tanış."

Agent elimi sıktı. Nasırlı eliyle tutuşu oldukça sertti. Kızıl saçlarını arkada toplamış, uzun sakalını atkuyruğu yapmıştı. Doğal olarak bedeni piercing ve dövmeyle kaplıydı. "Seninle tanışmak çok güzel, Mickey," dedi abartılı bir samimiyetle.

"Seninle de."

Sonra Ema'ya döndü. "Dövmenin fotoğrafı var mı?"

Ema kafa salladı. Videonun kalitesi sayesinde dövmenin oldukça net bir görüntüsünü yakalayabilmişti. Fotoğrafı Agent'a verdi. Adam belki iki saniye dövmeyi inceledikten sonra, "Eduardo," dedi.

"Ne?"

"Bu kesinlikle Eduardo'nun işi. Newark'ta bir dükkânı var. Bunu kime yaptığını sormak için onu aramamı ister misiniz?"

"Sana söyler mi?" diye sordum.

Agent gülümsedi. "Ondan bir bilgi istersem, evet, Eduardo bana cevap verir. Biz avukat değiliz, Mickey. Müşteri-vekil gizliliğimiz yoktur. Aramızda sadece güven olur. Senin burada olmanın bir sebebi var, Mickey. Evrenin bir akışı vardır; kaçınılmaz surette gidilmesi gereken yollar bulunur."

Tamaaam, diye düşündüm.

"Ema bu dükkâna bir sebepten dolayı geldi. En sonunda da ona dövme yapmamı istedi. Bu da senin buraya gelmene yol açtı. Anlıyor musun?"

"Evet," derken aslında, "Hayır," diye düşünüyordum.

"Ayrıca, eh, Ema'nın saf bir ruhu, nefis bir çakrası vardır. Eğer o, bu adamı bulmanız gerektiğini söylüyorsa gerçekten bulmanız gerekiyordur. Bu kadar basit."

Ema kızardı. "Teşekkürler, Agent."

Adam ona göz kırptı. İkisinin nasıl tanıştığını ve Ema'nın bu yaşta nasıl dövme yaptırabildiği soruları yine kafama doldu. Gerçi benim de sırlarım vardı.

"Lütfen burada bekleyin," dedi Agent. "Eduardo'yu arayayım."

Tamaaam, diye düşündüm yine. Kadın sesi hâlâ "omm"layıp duruyordu. Tanrım, bu çok sinir bozucu olmaya başlamıştı. Pencereden dışarı baktım ve Kaşık'ın arabada oturduğunu gördüm. Ema, "Belki de camlardan birini açık bırakmalıydık. Köpeklere yapıldığı gibi," dedi.

Gülümsedim. Önümüzde bir adam bileğine dövme yaptırıyordu ve iğnenin deriye sürterken çıkardığı ses duyuluyordu. Adam, gözlerini sıkıca yummuştu ama gözyaşları yine de

dışarı sızıyordu. Yine Ashley'yi, onun temiz pak giysileriyle incilerini düşündüm ve onun gibi bir güzelliği ararken kendimi nasıl Agent adlı bir New Age sanatçısının yanında buldum diye merak ettim.

Bu da ironi sayılmaz mıydı?

"İşte burada," dedi Agent, abartılı hareketlerle yanımızda biterken. Ema'ya uzattığı kâğıt parçasının üstünde Antoine LeMaire ismi ve Newark'ta bir adres yazılıydı.

"Teşekkür ederim, Agent," dedi Ema.

"Evet," dedim. "Teşekkürler."

"Bu soruşturmada size katılırdım," dedi Agent. "Ama başka bir randevum var."

"İş mi?" diye sordu Ema.

Agent kafasını iki yana salladı. "Yoga dersi."

"Hâlâ Swami* Paul'le mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Bikram'ın ısısı kırmızı çakrama zarar veriyordu. Hep öfkeli oluyordum. Şu anda sadece Kundalini yogayla ilgileniyorum. İkiniz de bunu denemelisiniz. Yani, bana baksanıza." Kollarını iki yana açtı. "Son zamanlarda bembeyazım."

Tamaaam.

Tam kapıya yönelmiştik ki Agent arkamızdan seslendi: "Mickey?"

Ona döndüm.

"Sen de Ema gibi saf bir ruha sahipsin. Sana enerji merkezleri ve gerçek bir denge bahşedilmiş. Sen bir koruyucusun, diğerlerini gözetiyorsun. Sen onların sığmağısın."

* Hintçede *"hoca, üstad"* anlamlarına gelir. (ç.n.)

"Şey, teşekkürler."

"Ve bu nedenle mutlak bir irfana sahipsin. Aradığın bu adam hakkında hiçbir şey bilmediğinizi biliyorsun. Başkalarını da onun alanına sokmadan önce dikkatli düşünmelisin."

Agent gözlerime baktığında onun ne demek istediğini anladım ve kafa salladım. "Uyarı için sağ ol."

Kafasını hafifçe eğdi. "Bir dövme yaptırmayı düşünmelisin. Güzel olurdu."

"Dövmenin bana göre olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Evet," dedi Agent, yüzünde çokbilmiş bir gülümsemeyle. "Muhtemelen haklısın."

Bölüm 13

Arabaya geri döndüğümüzde Ema, "Adresi GPS'e gir," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdim.

"Ne?"

Agent'ın uyarısını anlamıştım ama zaten ona ihtiyacım yoktu sanırım. Antoine LeMaire hakkında bildiklerim şunlardı: Adam, Ashley'nin dolabının kilidini kırmıştı. Sonra evlerine girip Doktor Kent'i yaralamıştı. Kısacası onun tehlikeli biri olması ihtimali çok büyüktü. Kendi adıma risk alabilirdim ama Kaşık ile Ema'yı bu tehlikeli alana yaklaştırmayacaktım.

Bu alan herhalde, şey... kırmızı çakra olurdu.

"Geç oldu," dedim. "Sizi evlerinize bırakayım."

"Şaka yapıyorsun," dedi Ema.

"Hayır. Karanlıkta oraya gitmeyeceğiz."

Kaşık lafa girdi: "Belki de ilk önce bir lambacıya uğrayabiliriz?"

"Ne?"

"Mickey'ye bir gece lambası alırız," diye devam etti. "Karanlıktan korkuyormuş ya."

Ema gülümsedi. "Ah, küçük Mickey'ciğin bir gece lambacığına mı ihtiyacı varmış? Belki de bir battaniyecik de alırız."

Ona sadece baktım. Ema özür diler gibi omuz silkip, "Önce Kaşık'ı bırak," dedi.

Ben de öyle yaptım. Kaşık beni Kesselton'm dışındaki iki daireli bir eve yönlendirdi. Garaj yolunda küçük bir kamyonet duruyordu. Kamyonetin yan tarafında, çapraz şekilde duran iki paspastan oluşan sevimli bir logo vardı.

Arabayı yanaştırdığımda evin ön kapısı açıldı ve kırklı yaşlardaki bir adamla kadın dışarı çıktılar. Beyaz ırktan olan adam bir temizlikçi üniforması, siyahi kadınsa takım elbise giymişti.

Kaşık, "Anne! Baba!" diye bağırdı.

Sonra onların yanına koştu ve birbirlerine, tutsaklıktan yeni kurtulup kavuşmuş gibi sarıldılar. Ema'yla ikimiz sessizce izledik. İçimde küçücük bir imrenme sızısı hissettim fakat daha ağır basan duygu sorumluluktu. Onu çok seven bir ailesi olan bir çocuktu Kaşık. Ne onu ne de Ema'yı tehlikeye atabilirdim.

Kaşık bizim arabaya doğru işaret ettiğinde anne babası gülümseyip bize el salladılar. Biz de aynısını yaptık: "Vay be, şunlara bak," dedi Ema.

"Biliyorum," dedim.

Aile eve girip gözden kayboldu.

"Plan nedir?" diye sordu Ema.

"İkimiz de evimize gidiyoruz. İnternette biraz araştırma yapıp dövmeli arkadaşımız Antoine LeMaire hakkında ne bulacağız bakıyoruz. Sabah da buluşup konuyu tartışıyoruz."

"İyi plan." Ema kapı kolunu tuttu. "Yarın görüşürüz."

"Dur, seni evine bırakayım."

"Gerek yok," dedi Ema.

"Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Yeterince yakın. Hoşça kal."

"Dur."

Durmadı. Arabadan indi ve yürümeye başladı. Onu takip etmeyi düşündüm ama Ema hızla sağa dönüp ormanın içinde kayboldu. Bu konuda ona baskı yapmayı, arabadan inip peşinden koşmayı düşündüm ama ben de sır saklıyordum. Ema'nın da kendi sırları olamaz mıydı?

Myron amcamın çoktan eve dönmüş olabileceğinden endişelenmiştim. Ona arabayı aldığımı nasıl açıklardım? Sahte bir kimliğim olduğunu biliyordu. Annemle beni karavan kampında bulduğunda ben yakındaki Staples'ta Robert Johnson ismiyle çalışıyordum. Yine de bir dövmeciye ya da başka bir yere gitmek için yasadışı olarak araba sürmemi onaylayacağını sanmıyordum.

Arabayı garaja park edip mutfaktan yiyecek bir şeyler aldım ve bodruma katına indim. Sonra Google'da Antoine LeMaire ismini araştırmaya başladım ama işe yarar bir şey bulamadım. Facebook ya da Twitter hesabı bile çıkmadı. Hiçbir şey yoktu yani. Adresi MapQuest'e girdim. Uydu fo-

toğrafından göründüğü kadarıyla bölge oldukça köhneydi. Ayrıca adresteki binanın, Plan B Go-Go Lounge* adlı bir yerin yanında olduğunu gördüm. Kaşlarımı çattım ve Ashley'yi ararken daha nerelere gideceğimi düşündüm.

Duvara dönüp eski basketbol yıldızlarının posterlerine baktım.

"Tüm bunların Ashley'yle ne alakası var?" diye sordum sesli şekilde kendi kendime.

Posterler cevap vermedi.

Yukarıdan bir takım sesler geldi, sonra Myron bana seslendi. "Mickey?"

"Ödev yapıyorum!" diye seslendim. Ödev kelimesi, istenmeyen vekil ebeveynleri uzaklaştırmak için mükemmel kelimeydi. "Ödev" diye seslendiğinizde anne babalar sizi hep rahat bırakırdı. Bir vampiri haç işareti kullanarak uzaklaştırmaktan daha etkili bir yoldu bu.

Gözlerimi masama indirdim. Dizüstü bilgisayarım sürekli yaptığım yolculuklar yüzünden hırpalanmıştı. Babam bunu üç yıl önce Peru'dayken almıştı, yani bilgisayar dünyayı birkaç kez dolaşmıştı. Ne komik. Bende babama ait hiçbir eşya kalmamıştı. O bana eşyaların anlamsız olduğunu öğretmişti. Yüzüğü, saati aslında onun değildi. Bu şeylerin hiçbiri insana konfor sağlamazdı. Babamın dediğine göre gerçek mutluluk "eşyalarda" aranmazdı.

Ama ne gariptir ki bu bilgisayar daha kişisel geliyordu, klasik şeylerden daha çok babama "ait" gibiydi. Babam bu

* *Striptiz kulüplerine verilen ad. (ç.n.)*

bilgisayarla vakit geçirirdi. E-postalarını yazar, ilerleme raporlarını kaydeder, bir şeyler araştırırdı. Bazen onun parmaklarının bu klavyede dolaşmasını hayal ediyordum.

Hepimizin (annemin, babamın, benim) ayrı birer dosyamız bulunuyordu bilgisayarda. Babamın dosyasını açtım ve son açılma tarihine göre sıraladım. Belgelerden birinin sadece altı hafta önce açılmış olduğunu gördüğümde birden şaşırdım ama sonra Myron amcamın, kardeşi hakkında bir şeyler öğrenebilmek için bilgisayarı karıştırdığını hatırladım.

Açtığı son belgenin adı "İstifa Dilekçesi"ydi. Simgeye tıkladım ve belge açıldı:

Kime: Abeona Sığınağı

Sevgili Juan,

Bu harika organizasyona içim buruk bir şekilde istifamı veriyorum eski dostum. Kitty ve ben her zaman sadık destekçileriniz olacağız. Bu davaya yürekten inandık ve her şeyimizi verdik. Ve aslında yardım ettiğimiz genç insanlardan daha fazla şey kazandık. Sen bunu anlarsın. Bu yüzden size hep müteşekkir olacağız.

Fakat artık gezgin Bolitar'ların bir yere yerleşme vakti geldi. Los Angeles'ta bir yer buldum. Kitty ve ben gezgin olmayı seviyoruz ama yerleşik bir hayata uzun zamandır sahip olamadık. Oğlumuz Mickey'nin de buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. O hiçbir zaman kendi hayatına sahip olmak istediğini söylemedi.

Yaşamı boyunca seyahat etti, yeni arkadaşlar edinip onlardan ayrıldı ve bir yere evim diyemedi. Artık normal bir hayata ve tutkularının, özellikle basketbolda bir kariyerin peşinden gitmeye ihtiyacı var. Kitty ve ben, lisenin son üç yılını belirli bir yerde okumasını, sonra da üniversiteye başvurmasını istiyoruz.

Daha sonra ne olacağını kim bilir? Ben kendim için de böyle bir hayat hayal etmemiştim. Babam hep şu Eski İbranice atasözünü tekrar eder: "İnsanoğlu plan yapar, Tanrı güler." Kitty ve ben bir gün geri dönmeyi umuyoruz. Bir kişinin Abeona Sığınağı'nı asla terk edemeyeceğini biliyorum. Senden büyük bir şey istediğimi biliyorum. Ama beni anlayacağını ümit ediyorum. Ayrıca bu değişim işini pürüzsüz bir şekilde halletmek için elimizden geleni yapacağız.

Kardeşin,

Brad.

Mektubu iki kez daha okurken gözlerim yaşlarla doldu. Üst kattan gürültüler geliyordu ama duymazdan geldim. Bu mektuptakilerin çoğunu biliyordum. Okuduklarıma şaşırmamıştım. Ama vefat etmiş babam tarafından böyle yalın bir dille yazıldığını görünce kalbimin sıkıştığını hissetmiştim.

Evet, sürekli seyahat etmekten dolayı yorulmuştum. Belirli bir toplum içinde normal bir hayat yaşamak, okulun basketbol takımında tüm sezon boyunca oynayabilmek, gerçek takım arkadaşlarıyla yeteneklerimi test etmek, kalıcı ar-

kadaşlar edinmek, tek bir okulda okumak ve belki de günün birinde üniversiteye başvurmak istemiştim.

Eh, tebrikler Mickey. İstediğini elde ettin.

Babamın bu mektubu yazdığı zamanki hayatımızı düşündüm. Çok iyi durumdaydık, değil mi? Annemle babam birbirlerine âşıktı ve çok mutluydular. Şimdi benim isteklerim yüzünden babam ölmüştü ve annemin âşık olduğu tek şey iğnelerin ucundan bedenine akan şeydi. Ve gerçek şuydu ki –dürüstçe bakıldığında apaçık gerçekti bu– tüm bunlar benim suçumdu.

Aferin, Mickey.

Yukarıdaki bodrum kapısı açıldı ve Myron bana seslendi.

Gözlerimi sildim. "Ödev yapıyorum!"

Myron'ın sesinde mutlu ve tekdüze bir tını vardı. "Bir ziyaretçin var."

"Ne?"

Aşağıya inen ayak seslerini duydum.

O mutlu ses tonuyla yine konuştu: "Genç bir hanım seni görmeye gelmiş."

Hızla arkamı döndüm. Myron basamakların sonuna ulaştığında yüzünde, bir insanda olabilecek en büyük, en ahmakça ve şapşalca gülümseme vardı. Arkasındaysa Rachel Caldwell duruyordu.

"Selam," dedi kız.

"Selam," dedim. Ah, Bay Romantik.

Myron bir yarışma programı sunucusu gibi gülümsedi. "Size mısır patlatayım mı?"

"Hayır, sağ ol," dedim hemen.

"Siz ne dersiniz küçük hanım?"

Küçük hanım mı? Ölmek istiyordum!

"Ben böyle iyiyim, Bay Bolitar. Teşekkürler."

"Bana Myron diyebilirsin."

Amcam mutluluktan havalara uçan bir budala gibi hâlâ orada dikiliyordu. Ona bakıp göz bebeklerimi hafifçe yana çevirdim ki ne demek istediğimi anlayabilsin. Neyse ki anladı. Tuhaf bir biçimde. "Ah, tabii," dedi. "O zaman sizi yalnız bırakayım. Ben yukarı çıkacağım sanırım."

Sonra başparmağıyla üst katı işaret etti. Sanki biz "üst kat"ın nerede olduğunu bilmiyorduk.

"İyi," dedim, onun hemen harekete geçmesini umarak.

Budala amcam bir adım attıktan sonra tekrar bize döndü. "Ah, şey, eğer sorun olmazsa –gerçi sorun olacaksa da fark etmez– bodrum kapısını açık bırakacağım. Siz ikinize güvenmediğimden değil ama bence Rachel'm ailesi buna izin..."

"Tamam!" dedim onun sözünü keserek. "Kapıyı açık bırak."

"Sizi kontrol etmek istediğimden falan değil ama. İkinizin de sorumluluk sahibi gençler olduğunuzu biliyorum."

Hayatımda bir daha böyle yerin dibine gireceğimi sanmıyordum. "Teşekkürler, Myron. Güle güle."

"Patlamış mısır hakkında fikrinizi değiştirirseniz..."

"Sana hemen söyleriz," dedim. "Hoşça kal."

Myron sonunda merdivene gitti. Rachel'a döndüğümde kızın kıkırdamasını bastırdığını gördüm.

"Budala amcamın kusuruna bakma."

"Bence hoş biri," dedi Rachel. "Bu arada ailendeki herkes iki metre boyunda mı? Bir daha size gelirken düztaban ayakkabı giymememi hatırlat."

Bu söylediği karşısında oldukça yüksek bir kahkaha attım. Belki de çok abartılı olmuştu ama gülmeye ihtiyacım vardı.

"Haftaya iki tane sınavım var," dedi Rachel. "Bu yüzden Fransız İhtilali projesini hemen halletsek diye düşündüm."

"Olur," dedim.

Rachel odayı incelemeye başladı. Myron'ın posterleri, Myron'ın lava lambası (evet, bir lava lambası vardı), Myron'ın armut koltukları... "Hoş oda."

"Amcamın odası."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben burada geçici olarak kalıyorum."

"Nereden geldin?"

"Her yerden," diye cevap verdim.

"Hoş ve belirsiz bir cevap," dedi Rachel.

"Gizemli adam olmaya çalışıyorum."

"Daha çok çalış."

Bunu söyleyiş şekli hoşuma gitmişti.

"Eee, gizemli adam, dün kız arkadaşının dolabında ne yapıyordun?"

Neredeyse, *o aslında kız arkadaşım sayılmaz*, diyecektim ama demedim. "Sadece bir şeyi kontrol ediyordum."

"Neyi?"

"Sen Ashley'yi tanıyor musun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz, hayır."

Ona ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Rachel, bir oğlanın mutlulukla içine düşebileceği ve geri dönüş yolunu asla bulamayacağı masmavi gözlerini bana dikmişti. "Okuldan ayrıldı," dedim. "Yani, bir haftadır ondan hiç haber alamadım. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Ve dolabında..."

"Bilmiyorum. Bir ipucu falan olabileceğini düşündüm."

Rachel biraz düşündü. "Ashley de okula yeni gelmişti, değil mi?"

"Evet."

"Belki de başka bir yere taşınmıştır."

"Belki," dedim.

Yukarıdan Myron seslendi: "Ne yapıyorsunuz? Patlamış mısır ve elma suyu isteyen var mı?"

Elma suyu mu?

Rachel bana gülümsedi. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

Myron tekrar bağırdı: "Mickey?"

"Ödev yapıyoruz!"

Bölüm 14

O gece daha geç saatlerde yatmaya hazırlanırken Ema'dan mesaj geldi: **Dışarı çıkabilir misin?**

Evet, diye cevap attım.

Ema: **Yarasa Kadın'ın oradaki ormanda bir şey gördüm. Sanırım yakından bir bakmalıyız.**

"Şimdi mi?" diye düşündüm ama bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi? Gündüz birileri tarafından görülmeden oraya gidemeyeceğimizden karanlıkta gitmek daha iyi olurdu sanırım. Üstüme kapüşonlu bir kazak geçirip el fenerimi aldım ve ön kapıya gittim.

Kapı tokmağına uzandığımda arkamdan bir sesin, "Nereye gidiyorsun?" dediğini duydum.

Myron'dı bu. "Dışarı çıkıyorum," dedim.

Kolundaki saate baktı. "Saat geç oldu."

"Biliyorum."

"Ve yarın okul var."

Amcamın ebeveyn rolü yapmasına sinir oluyordum. "Hatırlattığın için teşekkürler. Çok uzun kalmam."

"Bence nereye gittiğini söylemelisin."

"Bir arkadaşımla buluşacağım," dedim bunun konuşmayı sonlandırmasını umarak. Ama öyle bir şansım yoktu.

"Akşam gelen Rachel'la mı buluşacaksın?" diye sordu amcam.

Yılanın başını küçükken ezmek gerektiğine karar verdim. "Burada kalmayı kabul ettiğimde bir anlaşmaya varmıştık," dedim. "Bunun bir kısmı da senin bana karışmamandı."

"Gecenin bir vakti dışarı çıkmana izin vereceğimi söylemedim."

"Evet, söyledin sayılır. Sadece arkadaşımla buluşacağım. Çok büyük bir mesele değil."

Amcam karşılık veremeden hemen evden çıktım. Onun doğru olan şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum ama bunu deneyecek son insan oydu. Ema'yı, Yarasa Kadın'ın evinden bir blok ötede buldum.

"Bu geç saatte nasıl dışarı çıkabiliyorsun sen?" diye sordum ona.

"Ne?"

"On dört yaşındasın ve gece yarısı sokaktasın," dedim. "Ailen kızmıyor mu?"

Ema kaşlarını çattı. "Biyografimi falan mı yazacaksın sen?"

Ben de kaşlarımı çattım. "Çok iyiydi bu."

"Evet, biliyorum, çok banaldi."

"Biyografini yazmak, ha?"

"Biliyorum," dedi. "Eskiden daha komiktim. Yani, seninle takılmaya başlamadan önce."

İkimiz de yavaşça döndük ve Yarasa Kadın'ın evine baktık. Burası tek kelimeyle tanımlanabilirdi: Ürkütücü. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Ev, üst kattaki köşe odalardan birindeki ışık haricinde tamamen karanlıktı. Burasının kadının yatak odası olduğunu düşündüm. Yaşlı bir kadın bu saatte tüm ışıkları açmış olmaz mıydı? Yarasa Kadın ne yapıyordu? Onun tek başına yatağına uzanmış kitap okuduğunu, büyüler yaptığını ya da küçük çocukları yediğini hayal ettim.

Tanrım, biraz gerçekçi olmalıydım.

"Eee, neyi kontrol etmek istemiştin?" diye sordum Ema'ya.

"Ormanda o dazlak adamdan saklanırken garajın arkasındaki bir şeyi fark etmiştim."

"Neymiş?"

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum." Nasıl anlatacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Bir bahçeye falan benziyordu. Ve sanırım şey gördüm..." Ema durup yutkundu. "Sanırım bir mezar taşı gördüm."

Hava sıcak ve nemliydi ama birden üşüdüğümü hissettim. "Yani, bir mezar mı?"

"Bilmiyorum. Öylesine bir taş da olabilir. Bu yüzden gidip kontrol etmek istedim."

Ona katılıyordum. Ben de garajı kontrol etmek istiyordum. Merak ettiğim şey o arabanın orada ne aradığıydı. Eğer sadece Yarasa Kadın'ı ziyarete geldilerse –bunu pek anlayamıyordum gerçi– neden arabayı dışarıda bırakmıyorlardı? Niye sadece bir arabayı alabilecek kadar küçük olan o garaja girme zahmetine katlanıyorlardı?

Dazlak adamı son gördüğüm zamana geri döndüm:

Babam hayatta mı?

Konuşacağız.

Tabii ki de konuşacaksın! Ama ben öylece oturup onun konuşmasını bekleyecek değildim. Yarasa Kadın'ın evinin arkasındaki ormana doğru ilerlemeye başladık. El fenerlerini açmak çelişkili bir durumdu. Açarsak birileri bizi görüp polise haber verebilirdi. Açmazsak da hiçbir şey göremezdik. Yakınlaşana kadar açmamaya karar verdik

Sokak lambaları, ormanın kıyısına kadar yeterince aydınlık sağlıyordu. Ağaçların Yarasa Kadın'ın arka kapısına ne kadar yakın olduğunu bir kez daha fark ettim. Evin arka tarafında da ışıklar kapalıydı. Mutfak kapısına doğru sessizce ilerlediğimde Ema, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

İyi soru. Eve tekrar girmeyecektim, değil mi? Özellikle de gece yapamazdım. Ama yine de ev beni çekiyordu. Neden olduğunu anlayamıyordum. Eğilip bodrum pencerelerini kontrol ettim. Burası da kapkaranlıktı. Ayrıca bütün perdeler de çekilmişti, hiçbir şey görülmüyordu.

Buraya geçen gelişimizi hatırladım. İçeride gördüğüm o eski fotoğrafı, babamın mezar taşındakiyle aynı olan kelebek resmini, bodrum kapısının altından sızan ışığı düşündüm.

Orada ne vardı? Ve yukarıdaki aydınlık odada ne vardı?

"Mickey?" dedi Ema.

"Şu bahçe nerede?" diye fısıldadım.

"Garajın arkasında. Şu tarafta."

Ormana doğru iki adım atıp durduk. Etraf çok karanlıktı.

Gözümün önündeki elimi bile göremiyordum. Riski göze almalıydık. El fenerimi çıkarıp açtım ve yere doğru tuttum. Garaja ulaştığımızda içeri bakmak istedim ama hiç penceresi yoktu.

"Arka tarafta," diye fısıldadı Ema.

Arkamı hızlıca kontrol ettim. Yarasa Kadın'ın evinin ışıkları hâlâ kapalıydı. Üst kattaki odanın ışığının hâlâ açık olup olmadığını merak ettim. Belki kadın uyuyakalmıştı. Hatta belki de saatler önce uyumuştu da ışığı açık kalmıştı. Ya da ölmüştü, bu yüzden ışık açıktı.

Ne güzel düşünce, Mickey!

Ema da ben de yolumuzu bulmak için garajm duvarlarına tutunduk. Arka köşeye ulaştığımızda feneri önüme doğru tuttum.

Bu da neyin...?

Ema haklıydı. Burada bir bahçe vardı. Ben çiçekleri ve bitkileri pek bilmezdim ama bu bahçeye iyi bakıldığını anlayabiliyordum. Bu yemyeşil alanda bir renk patlaması da vardı. Otuz santimetre yüksekliğinde bir çit, dört metreye dört metre gibi görünen bu alanı çevreliyordu. Ortadan geçen patikanın iki yanında muhteşem çiçekler çıkmıştı. Ve yolun sonunda, kesinlikle mezar taşına benzeyen bir taş vardı.

Bir anlığına ikimiz de hareket etmedik. Arkamızdan alçak bir müzik sesi gelmeye başladı. Rock müzikti çalan. Ema'ya baktığımda onun da duyduğunu anladım. Yavaşça Yarasa Kadın'ın evine doğru döndük. Işıklar kapalıydı. Ama müzik kesinlikle evden geliyordu.

Ema mezar taşına döndü. "Mezar," dedi. "Bir hayvan için yapılmıştır herhalde, değil mi?"

"Evet," dedim hemen.

"Ama yine de yakından baksak iyi olur."

"Evet," dedim tekrar. Bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. İlk önce ben harekete geçtim. Küçük çitin üstünden atlayıp dar patikadan ilerledik ve mezar taşının önünde durduk. Ben eğilince Ema da eğildi. Müziğin sesi hâlâ alçaktı ama bazı sözlerini anlayabiliyordum:

Tek aşkım,

Yarını bir daha asla göremeyeceğiz...

Rock müzik. Şarkıyı söyleyenin sesi tanıdık geliyordu –HorsePower'dan Gabriel Wire olabilirdi belki– ama bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım. Kafamdaki düşünceleri sildim ve fenerin ışığını gri mezar taşına tuttum. Bir anlığına –sadece kısacık bir an için– taşın üstünde Ashley'nin ismini göreceğim gibi tuhaf bir düşünceye kapıldım. Birinin onu öldürüp buraya gömdüğünü ve araştırmamın sonuna geldiğimi düşündüm. Bu düşünce çok kısa sürse de tüm bedenimin ürpermesine neden olmuştu.

Fenerin ışığı mezar taşının tepesine vurdu. İlk gözlemim, taşın oldukça eski ve yıpranmış olduğuydu. Eğer bu bir hayvanın mezarıysa o hayvan çok uzun zaman önce ölmüş olmalıydı.

Işığı biraz daha aşağı indirdim ve gördüğüm ikinci şey birkaç sözcük oldu. Bir kitabe olmalıydı bu. Yazanları iki kere okudum ama hiçbir şey anlayamadım.

Biz yaşlandıkça,
Serpilen meşe daha çok SIĞINAK sağladıkça,
Yüreğin büyümesi için çalışmamıza izin ver.

"Bir şey anladın mı?" diye sordu Ema.

Sığınak sözcüğü büyük harflerle yazılmıştı. Neden acaba? Bir kere daha babamı düşündüm. O istifa mektubunu, Abeona...

Sığınağı!

Bir tesadüf müydü bu?

Işığı daha da aşağı indirdim.

Burada E.S. yatıyor.
Çocuklar İçin Kaybedilmiş Bir Çocukluk

"Çocuklar için kaybedilmiş çocukluk mu?" dedi Ema. "Bu da ne demek oluyor yahu?"

"Bilmiyorum."

"E.S. kim?"

Kafamı iki yana salladım. "Belki de kadının köpeği falandır."

"Çocuklar için çocukluğunu kaybeden bir köpek mi?"

İyi nokta. Ema haklıydı. Bu hiç mantıklı değildi. Işığı neredeyse toprağa gelecek kadar indirdiğimde de şunları gördüm:

A30432

Kanımın donduğunu hissettim.

"Bunu nereden tanıyorum ben?" diye sordu Ema.

"Siyah arabanın plakası."

"Ah, tabii." Sonra kafasını iki yana salladı. "Burada ne arıyor ki?"

Hiçbir fikrim yoktu. "Belki de bir tarihtir," dedim.

"A harfiyle başlayan bir tarih mi?"

"Rakamlar. 3, Mart aymı; 4, günü; gerisi de 1932'yi temsil ediyor olabilir."

Ema kaşlarını çattı. "Olabilir mi?"

Aslında olmazdı. Ben afallamış halde dururken Ema mezar taşını ceptelefonunun ışığıyla inceledi. Evden hâlâ müzik sesi geliyordu. Saat gece yarısını geçmişti.

Nasıl bir ihtiyar gece yarısında rock müzik dinlerdi ki?

Hâlâ eski vinil plakları çalan, ormanla çevrilmiş arka bahçesinde bir mezar bulunan, bu mezar taşına yazılmış rakamlardan oluşan bir plakası olan siyah arabalı tuhaf insanlar tarafından ziyaret edilen, genç bir çocuğa, ölmüş babasının hâlâ yaşadığını söyleyen bir ihtiyardı bu.

"Bu nedir?" diye sordu Ema.

Şimdiki zamana geri döndüm. "Ne?"

"Arkada, bak." Mezar taşının arkasına işaret ediyordu. "Arkaya bir şey kazınmış."

Yavaşça oraya doğru gittim ama ne olduğunu biliyordum. Biliyordum işte. Mezar taşının arkasına ulaşıp ışığımı doğrulttuğumda gördüklerim karşısında hiç şaşırmadım.

Kanatlarında hayvan gözleri olan bir kelebek.

Ema nefesini tuttu. Evdeki müzik o anda kesildi. Sanki bu lanet olasıca sembolü bulduğum anda birisi kapatma düğmesine basmıştı.

Ema yüzüme baktığında kötü olduğumu görmüş olmalıydı. "Mickey?"

Hayır, hiç şaşırmıyordum. Artık şaşıramazdım. Şimdiden sonra içimde yalnızca öfke vardı. Cevap istiyordum ve ne olursa olsun istediğimi alacaktım. İngiliz aksanlı Bay Dazlak Kafa'nın benimle irtibata geçmesini beklemeyecektim. Yarasa Kadın'm uçarak yanıma gelmesini ve bir başka gizemli ipucu vermesini beklemeyecektim. Kahretsin, yarına kadar bile sabredemeyecektim.

Neler olduğunu derhal öğrenmeliydim.

"Mickey?"

"Evine git, Ema."

"Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Arkamı dönüp hızla eve doğru ilerlemeye başladım. Bu arada cüzdanımı çıkardım ve içinden kilidi tekrar açmak için kredi kartımı aldım.

Arkamdaki Ema, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"İçeri."

"Öylece giremezsin... Mickey?"

Durmadım. Evet, bu eve tekrar girecektim. Aşağı inip bodrum katını araştırmam gerekse de yukarı çıkıp Yarasa Kadın'ın yatak odasına dalmam gerekse de cevap almak için bunları yapacaktım.

"Mickey, yavaş ol."

"Olamam."

Ema kolumu tuttuğunda ona döndüm. "Biraz nefes al, tamam mı?"

Elini nazikçe kendimden uzaklaştırdım. "O kelebek ya da her ne haltsa... Yarasa Kadın'ın evindeki kırk-elli senelik bir fotoğrafta da vardı. Babamın mezarındaki bir plakaya da çizilmişti. Beklemeyeceğim, Ema. Hemen şimdi bazı cevaplar almalıyım."

Arka kapıya gidip kredi kartımı hazırladım ve geçen seferki gibi kilidi açmaya çalıştım.

Olmadı.

Kapıda yeni bir kilit, yeni tokmak vardı ve çelikle sağlamlaştırılmıştı. Ema'ya döndüm.

"Çok hızlılar," dedi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi sen gideceksin," dedim.

Ema esniyormuş gibi yaptı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Omuz silktim. "Tamam. Bunu sen istedin."

Kapıyı tıklattığımda Ema nefesini tuttu ve iki adım geriye gitti.

Cevap gelmedi. Kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Ses yoktu. Daha sert vurdum. Yine cevap gelmedi. Bu defa yumruklarıma bir de bağırışımı ekledim.

"Merhaba! Yarasa Kadın? Kapıyı aç! Kapıyı hemen aç!"

Ema beni durdurmaya çalıştı. "Mickey?"

Onu görmezden geldim. Kapıyı tekmeledim, yumruklarımla vurdum. Hiçbir şeyi umursamıyordum. İstedikleri kadar çelik destek yapmış olsunlar. Ben içeri girecek ve istediğim cevapları alacaktım.

Sonra yan tarafıma kocaman bir ışık vurdu.

Işığın insana "vurmayacağını" biliyordum ama o anda

öyle hissetmiştim. Öyle parlaktı ve öyle ani gelmişti ki geriye doğru zıplayıp kollarımı kaldırmıştım. Yanımdan bir sürtünme sesi geldiğini duydum ve Ema'nın kaçtığını anladım.

Birisi, "Hareket etme!" diye bağırdı.

Hareket etmedim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu kişinin benim dazlak kafalı adam olup olmadığını merak ettim ama hayır, İngiliz aksanıyla konuşmuyordu. Işık daha da yakına geldi ve arkasından ayak sesleri duyuldu. Bir kişiden fazlaydılar; belki de iki, üç adam vardı.

"Şey, ışığı indirebilir misiniz?" diye sordum.

Işık yüzümden ayrılmadı ve gittikçe daha da yakınlaştı. Gözlerimi kapattım. O sırada acaba kaçsam mı diye düşündüm. Bu adamların kim olduğunu bilmiyordum. Ben hızlıydım. Onlardan kaçabilirdim, değil mi? Ama sonra Ema'yı düşündüm. Eğer ben kaçarsam bu adamlar her kimse onun kaçtığım da fark edip peşine düşebilir, onu yakalayabilirlerdi. Adam tüm dikkatini bana verdiğinden dolayı burada kalmam Ema için daha güvenli olurdu.

"Hareket etme," dedi adam tekrar. Artık birkaç metre ötemdeydi.

Bir adım daha attığında radyodan ya da telsizinden gelen bir ses duydum. İlk önce bir cızırtı oldu, sonra iki adam konuşmaya başladı. Adamın arkasındakilerin telsizlerinden de ses geliyordu. Yüzüme bir başka ışık daha vurdu.

"Bak, bak," dedi bir adam. "Burada kimler varmış? Yeni bir haneye tecavüz girişimi mi, Mickey?"

Sesin sahibini tanıdım. Polis amiri Taylor'dı bu. Troy'un babası.

"Eve girmiyordum," dedim. "Kapıyı çalıyordum."

"Tabii öyledir. Elindeki kart ne peki?"

Aman ya.

Bir başka polis yanına geldi. "Yardıma ihtiyacınız var mı amirim?"

"Ah, bu benim kontrolüm altında. Arkanı dön ve ellerini arkana getir."

Dediğini yaptım. Bunu beklemeliydim zaten. Ama sonra birden bileklerimde kelepçeleri hissettim. Amir Taylor bana yaklaştı ve "Oğlumun dikkati dağınıkken ona saldırdığını duydum."

"Yanlış duymuşsunuz," dedim. "Sadece yanlış kişiye bulaştı ve kıçına tekmeyi yedi."

Amir Taylor kollarımı fazlaca sıktığında acı omuzlarıma kadar çıktı. Sonra adam beni kendisine döndürdü. İleride iki polis arabası olduğunu gördüm. Arabalara doğru gittik, birinin arka kapısı açıldı ve Amir Taylor eliyle kafama bastırarak beni arabaya bindirdi. Yarasa Kadın'ın evine, ışığın hâlâ açık olduğu odaya baktım.

Perde hareket etti ve camda birden Yarasa Kadın'ın yüzü belirdi.

Neredeyse çığlık atacaktım.

Bu kadar mesafeden, polis arabasının camından bile onun bana, direkt olarak gözlerime baktığını her nasılsa biliyordum. Ağzı da hareket ediyordu. Aynı şeyi tekrar tekrar söyleyip duruyordu. Amir Taylor arabanın ön tarafına geçerken ben de kadını izledim. Yarasa Kadın hâlâ aynı şeyi tekrarlıyordu. Ne dediğini anlamaya çalıştım.

Arabanın motoru çalıştı, kaldırım kenarından ayrıldık. Yarasa Kadın daha hızlı konuşmaya başlamıştı; sanki beni gözden kaybetmeden önce söylediği şeyi anlamamı istiyordu. O konuşmaya devam ederken, söylediği iki kelimeyi çoktan anlamış olduğumu fark ettim. Yarasa Kadın umutsuzca şunları söylemek istiyordu:

"Ashley'yi kurtar."

Bölüm 15

Myron beni polis merkezinden aldı.

Nezarethanede onun gelmesini beklemiştim. Kapımı kapatan polis süklüm püklümdü; sanki Amir Taylor'ın beni buraya tıkmasına inanamıyormuş gibiydi. Myron bana sarılmak istemiş gibi yaklaştı ama vücut dilimle bunun yanlış hareket olacağı sinyalini vermiş olmalıydım ki sadece omzuma hafifçe vurmakla yetindi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Myron kafa salladı. Dışarı çıkarken Amir Taylor yolumuzu kesti. Myron beni hemen arkasına itip öne geçti. O ve Taylor sonsuzluk kadar gelen bir süre boyunca bakıştılar. Polis amiriyle Kent'lerin evindeki son karşılaşmamı hatırladım: "*Ukala. Tıpkı amcası gibi,*" demişti bana.

"Şimdi yeğeninin yanında bir yetişkin olduğuna göre," dedi Taylor sonunda. "Ona birkaç soru sormak isterim."

"Ne hakkında?" diye sordu Myron.

Bu iki adam arasındaki nefreti sadece görmüyor, ayrıca hissediyordum da.

"Kent'lerin evine geçenlerde biri girdi. Yeğenin de suç mahallinde bulunuyordu. Ona bu konuda ve bu akşamki haneye tecavüz girişimi konusunda soru sormak istiyoruz."

"Haneye tecavüz," diye tekrar etti Myron.

"Evet."

"Kapıyı çalmış ve eve girmeye kalkmamış."

"Ben de *girişim* dedim zaten. Ayrıca araziye izinsiz girdi."

"Hayır," dedi Myron. "Girmedi. Birisinin kapısını çalıyordu."

"Bana kanunları anlatma."

Myron kafasını iki yana sallayıp kapıya yöneldi. "Nereye gidiyorsun? Yeğenine birkaç soru sormak istediğimi söylemiştim."

"Seninle konuşmayacak."

"Kim diyor?"

"Avukatı diyor."

Amir Taylor, amcama sanki bir köpeğin poposundan çıkan şeymiş gibi baktı. "Ah, doğru ya. Basketbol kariyerin sona erdikten sonra adi bir avukat olmuştun."

Myron ona sadece sırıttı. "Biz yolumuza gidelim."

"Böyle mi oynayacaksın? O zaman onu cezalandırmak zorunda kalacağım. Belki de gece burada tutmalıyım."

Myron arkasına baktı. Eşikte iki polis daha duruyordu. İkisi de kafalarını eğmişlerdi; onların da bu şekilde oynamak istemediği belliydi.

"Hadi yap o zaman," dedi Myron. "Herkes de seninle dalga geçsin."

"Gerçekten de bu şekilde mi ilerlemek istiyorsun?" diye sordu Taylor.

Hayır, diye düşündüm.

"Yeğenimin yaptığı şey suç sayılmaz." Myron, Amir Taylor'a yaklaştı. "Asıl suç ne biliyor musun Eddie?"

Amir Taylor –herhalde adı Eddie'ydi– hiçbir şey söylemedi.

"Üçüncü sınıfta benim evime yumurta atman," dedi Myron. "Hatırladın mı Eddie? Polisler seni almışlardı ama o aptal kıçını böyle nezarete tıkmamışlardı. Seni evine bırakmışlardı. Ya Amir Davis'in seni okula bira şişesi atarken yakaladığı zamanı hatırlıyor musun? Amir gelene kadar şişeleri kıran sert çocuk gibi davranmıştın. Nasıl bebek gibi zırladığını..."

"Kes sesini!"

"... hatırlıyor musun? Seni polis arabasına tıkmakla tehdit etmişti." Myron bana döndü. "Mickey, sen ağladın mı?"

Kafamı iki yana salladım.

"Eh, Amir Taylor ağlamıştı. Üç yaşındaki bir çocuk gibi. Ah evet, sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Öyle ağlamıştın ki..."

Taylor bir spor araba gibi kıpkırmızı olmuştu. "Sus artık!"

Diğer polisler sırıtıyorlardı.

"Ama o zaman bile Amir Davis seni evine götürmüştü," diye devam etti Myron. "Sana kelepçe takmamıştı. Amcanla eski bir düşmanlığı olduğu için seni polis merkezine sürüklememişti. Böyle yapmış olman ne kadar da korkakça bir şey."

Taylor nefesini tuttu. "Meselenin bununla alakası olduğunu mu sanıyorsun?"

Myron ona yaklaştı. "Olduğunu biliyorum."

"Geri çekil, Myron."

"Yoksa?"

"Polis amirinin düşmanın olmasını mı istiyorsun?"

"Öyle görünüyor ki," dedi Myron, onun yanından geçip çıkışa doğru ilerlerken, "Zaten düşmanım olmuş."

Hiç konuşmadan araba park alanına doğru gittik. Arabaya bindiğimizde, "Kanuna aykırı bir şey söyledin mi?"

"Hayır."

"Bana Yarasa Kadın'ın evi hakkında sorular sordun. Sonra gece yarısı onun evine gittin."

Cevap vermedim.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Myron.

Biraz düşündüm. "Hayır, şu anda yok."

Myron kafa salladı. "Tamam o zaman."

Bu kadardı. Amcam daha fazla soru sormadı. Motoru çalıştırdı ve sessizlik içinde eve doğru ilerledik. Sessizlik ilk defa rahatsız edici değildi.

O gece rüyamda babam hâlâ hayattaydı.

Elinde bir basketbol topu vardı ve bana gülümsüyordu.

"Selam, Mickey."

"Baba?"

Kafasını salladı.

İçimde büyük bir mutluluk ve umut yeşermeye başladı.

Mutluluktan ağlayacaktım neredeyse. Ona doğru koştum ama babam birden yok oldu. Arkama geçmişti. Tekrar yanına gitmek istedim ama o da tekrar tekrar kayboldu. Sonra anlamaya başladım. Bunun bir rüya olduğunu, uyandığımda babamın yine ölmüş olacağını anladım. İçimi panik kapladı. Daha hızlı hareket ettim. Babama doğru atıldım ve kollarımı bedenine sarmayı başardım. Ona her şeyimle sarıldım ve bir anlığına öyle gerçek geldi ki hayır, bu gerçek, diye düşündüm. Babam yaşıyor! Hiç ölmedi!

Ama böyle düşünürken bile onun ellerimin arasından kaydığını hissediyordum. Arkasındaki kum rengi saçlı ve yeşil gözlü tıp teknisyenini görebiliyordum. Adam bana aynı hüzünlü gözlerle bakıyordu. "Hayır," diye haykırdım ve babama daha sıkı sarılıp yüzümü göğsüne gömdüm. En sevdiği mavi tişörtünü gözyaşlarımla ıslattım. Ama babam solup gitmeye başlamıştı. Gülümsemesi yok olmuştu.

"Hayır!" diye bağırdım yine..

Gözlerimi kapatıp onu sıkıca tutmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Sanki dumanı tutmaya çalışıyormuşum gibiydi. Rüya sona eriyordu. Bilincimin yerine geldiğini hissedebiliyordum.

"Lütfen beni bırakma," dedim yüksek sesle.

Terler içinde uyandığımda amcamın bodrum katındaydım. Elimi yüzüme götürdüğümde gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim. Sertçe yutkunup yatağımdan çıktım.

Sonra bir duş alıp okula gittim. Bayan Friedman'ın dersinde Rachel'la birlikte projemiz üzerinde çalışmaya devam ettik. Bir ara Rachel, "Neyin var?" diye sordu.

"Yok bir şey. Niye sordun?"

"Beş kere esnedin de."

"Pardon."

"Bir kız bu durumu yanlış anlayabilir," dedi.

"Senin yüzünden değil," dedim. "Gece uyuyamadım da."

O kocaman mavi gözlerini bana dikti. Teni öyle kusursuzdu ki. Elimi uzatıp yüzüne dokunmak istedim. "Kişisel bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Kafamı hafifçe salladım.

"Niye amcanla yaşıyorsun?"

"Neden anne babamla yaşamadığımı mı merak ediyorsun?"

"Evet."

Gözlerimi sıranın üstünden, Robespierre'in 1974'ün başında çizilmiş olan resminden ayırmadım. Kendini beğenmiş Robespierre'in önümüzdeki birkaç ayda olacakların işaretçisi olup olmadığını düşündüm bir yandan da. "Annem rehabilitasyonda," dedim sonra. "Babam öldü."

"Ah," dedi Rachel, elini ağzına götürerek. "Çok özür dilerim. Burnumu sokmak falan istememiştim..."

Konuşmayı kesti. Kafamı kaldırıp gülümsemeyi başardım.

"Sorun değil," dedim.

"Bunu mu düşünüyordun? Annenle babanı?"

"Babamı," dedim kendimi şaşırtarak.

"Nasıl öldüğünü sorabilir miyim?"

"Araba kazasında."

"Bununla ilgili rüyalar mı görüyordun?"

Yeter, diye düşündüm. Ama bunun yerine, "Ben de oradaydım," dedim.

"Kaza sırasında mı?"

"Evet."

"Arabada mıydın?"

Kafa salladım.

"Yaralandın mı?"

Kaburgalarım kırılmıştı ve üç hafta hastanede kalmıştım. Ama bu acı, babamın ölümünü izlemekle kıyaslandığında hiçbir şeydi. "Biraz," dedim.

"Ne oldu?"

O gün hâlâ gözlerimin önündeydi. Babamla ikimiz arabada gülüşüyorduk, radyo açıktı. Sonra birden kaza oldu, her yere kan bulaştı, sirenler duyuldu. Uyandığımda sıkışmıştım, hareket edemiyordum. Kum rengi saçlı tıp teknisyeninin babamla uğraştığını görebiliyordum. Ben de babamın yanındaki koltukta sıkışmıştım; bir itfaiyeci hidrolik makasla beni kurtarmaya çalışıyordu. Sonra tıp teknisyeni bana baktı. Onun, gözbebeklerinin etrafında sarı halkalar olan yeşil gözleriyle artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlattığım hâlâ hatırlıyordum.

"Hey, önemli değil," dedi Rachel oldukça nazik bir ses tonuyla. "Biz tarih dersi partneriyiz, bana içini açmak zorunda değilsin. Tamam mı?"

Ona minnettar şekilde kafamı sallarken zil çaldı ve yeşil gözlü tıp teknisyeninin görüntüsü gözümün önünden gitti. Öğle yemeğinde Ema'yla ikimiz, Kaşık'a dün gece Yarasa Kadın'ın evinde yaşadıklarımızı anlattık. Kaşık incinmiş gibiydi.

"Beni çağırmadınız, ha?"

"Saat gecenin ikisi falandı," dedim. "Senin uyuduğunu düşündük."

"Ben mi? Ben geceleri hiç uyumayan bir parti delisi gibiyimdir."

"Tabii," dedi Ema. "Tulum pijamalarını da giyiyor musun?"

Kaşık kaşlarını çattı. "Şu kitabeyi tekrar söyleyin."

Ema ceptelefonunu ona verdi. Dün gece mezar taşının fotoğrafını çekmişti.

Biz yaşlandıkça,

Serpilen meşe daha çok SIĞINAK sağladıkça,

Yüreğin büyümesi için çalışmamıza izin ver.

İki dakika sonra Kaşık, "Bu, 19. Yüzyıl doğa yazarlarından Richard Jefferies'in, doğa tarihi kitapları ve romanlarında İngiliz kırsal hayatını tasvir etmek için yazdığı bir şey," dedi.

Ona bakakaldık.

"Ne? Alıntıyı Google'da araştırdım ve Wikipedia'da adamın biyografisini okudum. Ama çocuklar için kaybedilmiş çocuklukla alakalı bir şey bulamadım. Ne demek olduğunu bilmiyorum, daha sonra araştırma yaparım."

"İyi fikir," dedim.

"Niye okuldan sonra buluşup kütüphaneye gitmiyoruz?" diye öneride bulundu Ema. "Kasaba arşivlerinde Yarasa Kadın hakkında da bir şeyler bulabiliriz belki."

"Bugün gidemem ben," dedim.

"Aa?"

"Basketbol maçım var."

Detaylara girmek istemiyordum. Bir planım vardı. Çoğu zaman yaptığım gibi otobüsle Newark'a gidecektim. Tyrell ve diğerleriyle birazcık basketbol oynayabilirdim. Ama sonra, Ema ve Kaşık burada güvendeyken, Plan B Go-Go Lounge'ın yanındaki adrese gidip Antoine LeMaire'i ziyaret edecektim.

Dersler biter bitmez Northfield Meydanı'ndaki durağa gidip 164 numaralı otobüse atladım. İlk olarak telefonumu çıkardım. Ashley'nin derli toplu giysileriyle gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı vardı telefonumda. Birilerine göstermem için gerektiğinde hazırda bulunsun diye fotoğrafımı duvar kâğıdı olarak ayarladım.

Hafif yağmur yağdığı için basketbol oynamaya çok az kişi gelmişti. Tyrell yoktu. Çocuklardan biri onun önemli bir sınav için çalıştığını söyledi. Oynamaya başladık ama sonra yağış arttığı için bıraktık. Kıyafetlerimi değiştirdim ve internetten araştırdığım istikamette, Antoine LeMaire'in adresine doğru ilerlemeye başladım.

Yağmur iyice şiddetlenmişti ama önemli değildi. Yağmuru severdim. Kuzey Tayland'ın Chiang Mai ilindeki küçük bir köyde doğmuştum. Annemle babam o sıralar, oradaki Lisu adlı bir kabileye yardım ediyordu. Kabilenin şamanı –kâhin, büyücü hekim ve dünyayla ruhani âlem arasında aracılık yapan kişi– babama, benim hayatta yapacağım şeylerin bir listesini vermişti. Bir tanesi "yağmurda çıplak dans etmek"ti. Bu maddeyi neden bu kadar çok sevdiğimi bilmesem de seviyordum. Çok yakınlarda olmasa da listeyi anlayabilecek olgunlu-

ğa eriştiğim zamandan beri yağmuru komik bir şekilde takdir ediyor ve seviyordum.

Aradığım adrese ulaştığımda burann Plan B Go-Go Lounge'ın yanındaki bir yer değil de Plan B Go-Go Lounge'ın *kendisi* olduğunu fark ettim. Üst katlarda bir daire olup olmadığına baktım ama sadece kulübün girişi görülüyordu. İyice solup pembeye dönmüş kırmızı bir tentesi olan ve önüne kadife halat koyulmuş kapının önünde dev gibi siyahi bir adam duruyordu. Tentenin üstünde seksi bir kadın figürü vardı. Kapının karartılmış camında soluk harflerle **50 TANE GÜZEL VE DİRİ ŞOV DANSÇISI VE İKİ TANE ÇİRKİN, ÖLÜ DANSÇI** yazıyordu.

Komik.

Kapıdaki dev bar fedaisi bana bakıp kaşlarını çattı ve bir başka tabelayı gösterdi: **21 YAŞINDAN KÜÇÜKLER GİREMEZ.**

Ona Antoine LeMaire'i tanıyıp tanımadığını sormak istedim ama bu yanlış hamle olurdu. Cüzdanımı çıkarıp sahte Robert Johnson kimliğini gösterdim. Adam bir kimliğe bir bana baktı; sahte olduğunu anlamış gibiydi ama pek de umursamıyordu. Saat daha akşam beşti ama kulüp hareketliydi. Bir sürü adam içeri giriyor, bir o kadarı da çıkıyordu. Her çeşit insan vardı. Bazıları kot pantolonla flanel gömlek, bazıları takım elbiseyle parlatılmış ayakkabılar giymişti. İçeri girenlerden bazıları fedaiyle yumruk çakıyorlardı.

"Giriş ücreti otuz dolar," dedi fedai bana.

Vay anasını. "Sadece girmek için otuz dolar mı?"

Dev adam kafa salladı. "Açık büfe akşam yemeği dâhil. Bu akşam Teksas-Meksika mutfağından yemekler var."

Yüzümü buruşturdum. Adam geçmeme izin verdi. Kapıyı itip içeri girdiğimde karanlıkla karşılaştım ve gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü. Benim yaşlarımda görünen bikinili bir kadın/kız kasada duruyordu. Ona otuz dolar verince kız bana bakmadan bir tabak uzattı. "Yemek için," diye açıkladı. "Şu yönden." Sağ taraftaki perdeyi gösterdi.

Elimdeki tabağın üstünde de dışarıdaki tentedeki kadın figürü vardı ve şu slogan yazılmıştı: Plan B - A Planı İşe Yaramadığında Gideceğiniz Adres.

Ağzım kupkuru olmuştu. Adımlarımı yavaşlattım. İtiraf etmem gerekirse çok gergindim ama aynı zamanda merak da ediyordum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Bundan daha yüksek standartlara sahip olmam ve olgun davranmam gerektiğini biliyordum ama bir yanım biraz edepsizlik istiyor ve bunlardan hoşlanıyordu.

Hareketli müziğin sesi sonuna kadar açılmıştı. Karşılaştığım ilk şey beşlik, onluk ve yirmilik olarak para çekilebilecek bir ATM'ydi. Dansçılara bahşiş verilmesi için bunun buraya konduğunu düşündüm. Bar masasmda oturan adamların çoğu bira içiyor, topukları neredeyse sirk akrobatlarınınki kadar uzun olan stilettolar giymiş kadınlar dans ediyordu. Onlara gözümü dikip bakmamaya çalıştım. Dansçıların bazıları harbiden güzeldi, bazıları değildi. Onların bahşiş için adamlara sırnaşmasını izledim. Tabelalardan birinde **BURADA DURUMUNUZ RİSKLİDİR, DOKUNURSA-**

NIZ GİDERSİNİZ yazıyordu. Buna rağmen adamlar hiç tereddüt etmeden kızların tangalarına para sıkıştırıyordu.

Arkamda duran açık büfeye hızlıca bir göz attım. Masada Doritos cips vardı. Sığır kıymasının marine olması için o kadar çok yağ koymuşlardı ki kıyma jöleye dönüşmüştü. Bütün bu mekân karanlıkta bile çok kirli görünüyordu. Titizlik hastalığım falan yoktu ama tabelayla o uyarıyı yapmamış olsalardı bile hiçbir şeye "dokunmak" istemezdim zaten.

Peki, şimdi ne olacaktı?

Karanlık bir köşede, etrafı kapalı boş bir masa buldum. Oturmamdan saniyeler sonra yanıma iki kadın geldi. İtfaiye aracı gibi kıpkırmızı saçları olan, göğüs dekolteli bir giysi giymiş kadın yanıma oturdu. Yaşını anlamak çok zordu. Yirmi, otuz ya da kırk yaşında bile olabilirdi. Ben yirmili yaşlarında olduğunu düşünüyordum. Diğer kadınsa garsonlardan biriydi.

Yanıma oturan kırmızı kafa bana gülümsedi. Gülüşünün gerçek olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyordu ama aslında rol yaptığını, o gülümsemenin yüzüne yapıştırıldığını saklayamıyordu. Gülüşü temkinli gözlerine ulaşmıyordu. Ve ne kadar büyük olsa da gördüğüm en hüzünlü gülümsemeydi.

"Ben Candy," dedi kız.

"Ben M... şey, Bob," dedim. "Adım Bob."

"Emin ımısın?"

"Evet. Bob."

"Çok tatlısın."

"Teşekkürler," dedim.

Böyle bir mekândayken ve çok gerginken bile mülayimce laflar edebiliyordum.

Candy biraz öne eğilip dekoltesini gözüme soktu. "Bana bir içecek ısmarlar mısın?"

Ne demek istediğini tam olarak idrak edememiştim, bu yüzden, "Ha? Yani, olur sanırım."

"Buraya ilk gelişin mi?"

"Evet," dedim. "Daha yeni yirmi birime girdim."

"Ne şeker. Bak, kendine ve bana birer içecek alman adettendir. Bir şişe şampanyayı paylaşabiliriz."

"Ne kadar tutar?"

Bunu sorduğumda kızın gülümsemesi söndü.

Garson lafa girdi, "Üç yüz dolar artı bahşiş."

Neyse ki banklı bir masada oturuyordum; eğer sandalyede olsaydım pat diye yere düşmüştüm.

"Şey, birer diyet kola içsek olmaz mı?" diye sordum. "Kola ne kadar?"

Şimdi kızın gülümsemesi tamamen kaybolmuştu. Artık onun için sevimli olmadığım belliydi.

"Yirmi dolar artı bahşiş."

Bu da cebimin boşalmasına neden olurdu ama kolaları getirmesi için kafa salladım. Garson beni Candy'yle yalnız bıraktı. Kız beni incelemeye başlamıştı. Sonra, "Niye buradasın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha yeni yirmi bir yaşına girdiysen yanında arkadaşla-

rın olurdu. Gerçekten burada olmak istiyormuş gibi görünmüyorsun. Olayın nedir senin?"

Gizli kapaklı iş çevirmenin sonu gelmişti ama belki de böylesi daha iyiydi. "Birini arıyorum," dedim.

"Hepimiz birilerini aramıyor muyuz zaten?" diye karşılık verdi Candy.

"Ne?"

Kafasını iki yana salladı. "Kimi arıyorsun, canım?"

"Antoine LeMaire adındaki bir adam."

Kızın yüzü bembeyaz oldu.

"Onu tanıyor musun?"

Kızın suratına bir dehşet ifadesi yerleşti. "Benim gitmem lazım."

"Bekle," dedim elimi koluna koyarak. Kız kolunu hemen sertçe çekince aklıma 'Dokunursan Gidersin' tabelası geldi. Candy hızla yanımdan uzaklaştı. Ben de ne yapacağımı bilemez halde orada kalakaldım. Ancak bu halim kısa sürede yok oldu çünkü kapıda karşılaştığım dev fedai hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Ceptelefonumu çıkarıp bu ana şahit olacak birini aramak istedim ama şebeke yoktu. Muhteşem!

Fedai üstüme eğilince ay tutulması oluyormuş gibi oldu. "Kimliğini tekrar göreyim."

Cebime uzanıp kimliği ona verdim.

"Yirmi bir yaşındaymış gibi görünmüyorsun," dedi.

"Çünkü burası karanlık. Dışarıda gün ışığında içeri girmeme izin vermiştin."

Adam bütün varlığıyla hoşnutsuzluğunu belli etti. "Buraya neden geldin?"

"Güzel vakit geçirmek için," dedim.

"Benimle gel," dedi adam.

Karşı gelmenin manası yoktu. Fedainin arkasında iki dev daha belirmişti ve en iyi günümde olsam da üçünü birden deviremezdim. Bir tanesini bile deviremezdim ya... Bu nedenle titrek bacaklarımın üstünde kalkıp çıkışa yöneldim. Buraya ziyaretimden bir sonuç alamamıştım, yoksa almış mıydım? Antoine LeMaire'in buralarda olduğu belliydi. İsminin insanların üzerinde bir etki yaptığını görmüştüm. Şimdi eve gidip yeniden toparlanmalı...

Çıkışa ulaştığımda omzuma dev bir el kondu.

"Çok hızlı olma," dedi fedai. "Bu taraftan."

Eyvah.

Adam elini omzumdan ayırmadan beni uzun koridora doğru döndürdü. Diğer fedailer de arkamızdan geliyorlardı. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Duvarlarda gösteri dansçılarının fotoğrafları asılıydı. Tuvaletleri ve iki kapıyı daha geçtikten sonra sola döndük. Koridorun sonundaki kapının önünde durduk.

Bu da hiç hoşuma gitmedi.

"Ben gitsem daha iyi olacak," dedim.

Fedai cevap vermedi. Bunun yerine beni içeri itip kapıyı arkamızdan kapattı. Ofise benzeyen bir odadaydık. İçeride bir masa ve gösteri kızlarının posterleri vardı.

"Gitmek istiyorum," dedim tekrar.

"Belki sonra," dedi fedai.

Belki mi?

Masanın arkasındaki bir kapı açıldı ve kısa boylu, incecik bir adam odaya girdi. Kısa kollu, parlak gömleğinin düğmelerini göbeğine kadar iliklememiş, altın zincirlerinin görünmesini sağlamıştı. Kolları tamamen kastan oluşuyordu. Bulunduğunuz odaya girer girmez içinize bir ürperti yayılmasına neden olan biriyle karşılaştınız mı? İşte bu adam bana tam da bunu yapmıştı. Ondan otuz santim uzun ve elli kilo kadar fazla olan fedai bile hafifçe geriye çekildi. Hepimiz susmuştuk.

Kısa boylu adamın dağ gelinciklerininki gibi küçük ve dar bir yüzü ve psikopatça bakan gözleri vardı. İnsanları görünüşlerine göre yargılamamak gerektiğini biliyordum ama kör birisi bile bu adamın cidden kötü şeylerin habercisi olduğunu söyleyebilirdi.

"Merhaba," dedi bana. "Benim adım Buddy Ray. Seninki nedir?" Hafif peltek konuşuyordu.

Yutkundum. "Robert Johnson."

Buddy Ray'in gülümsemesi küçük çocukların korkuyla annelerinin yanına kaçmalarına neden olacak türdendi. "Tanıştığıma memnun oldum, Robert."

Buddy Ray –adam iki isimli miydi yoksa ikincisi soyadı mıydı bilmiyordum– bana tek lokmalık bir atıştırmalıkmışım gibi baktı. Bu adamda ters bir şeyler vardı; ilk görüşte fark ediliyordu bu. Dudaklarını yalayıp duruyordu. Riske girip arkamdaki fedaiye baktım. O bile gergin görünüyordu.

Buddy Ray bize yaklaşırken, vücudunun pis kokusunu bastırmaya yaramayan keskin kokulu ucuz parfümünün kokusu etrafa yayıldı. İğrenç kokusu ondan önce insana ulaşıyordu.

Adam tam benim önümde, birkaç santim ötede durdu. Nefesimi tutup hareket etmemeye çalıştım. Ben de ondan otuz santim kadar uzundum. Fedai bir adım daha geri çekildi.

Buddy Ray kafasını kaldırıp bana baktı ve yine gülümsedi. Sonra, hiç beklemediğim bir anda mideme çok sert bir yumruk geçirdi. Nefesim kesildi ve iki büklüm oldum. Dizlerimin üstüne çöküp nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Sanki dev bir el kafamı su altında tutuyordu. Hiç nefes alamıyordum. Bütün vücudum azıcık oksijen için çırpınmaya başladı ama olmuyordu. Tamamen yere serildim ve cenin pozisyonu aldım.

Buddy Ray tepemde dikiliyordu. Psikopat gözleri, video oyunlardaki gibi parıldıyordu. Konuşmaya başladığında sesi yumuşaktı. "Antoine LeMaire hakkında bildiklerini söyle bana."

Yutkundum ama hâlâ nefessizdim. Akciğerlerim sızlıyordu.

Buddy Ray, kovboy çizmesinin ucuyla kaburgalarıma bir tekme attı.

Yerde yuvarlanırken tekmenin acısını pek hissedemedim çünkü daha hiç nefes alamamıştım. Düşünebildiğim tek şey buydu. Nefes. Vücudumdaki tüm hücreler oksijen için yanıp tutuşuyordu. Sadece bir nefes alabilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Buddy Ray, dev fedaisine döndü. "Kaldır onu, Derrick."

"O sadece bir çocuk Buddy Ray."

"Kaldır dedim."

Hava. Sonunda birkaç nefes alabilmeyi başarmıştım. Derrick'in koca elleri tişörtüme yapıştı. Adam beni sanki tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdı.

"Kollarını arkasında sabitle," dedi Buddy Ray.

Derrick'in bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordum ama yine de kendisinden isteneni yaptı. Devasa kollarını benimkilere geçirip arkaya çekti, böylece karnım ve göğsüm tamamen açıldı. Fedai tutuşunu iyice sıkılaştırdı. Omuz çukurlarımdaki tendonların kopacak gibi gerildiğini hissettim. Buddy Ray hâlâ dudaklarını yalıyor, kendisinden çok hoşnut görünüyordu.

"Lütfen," dedim konuşabilecek kadar nefes alınca. "Antoine LeMaire'i tanımıyorum. Ben de onu arıyorum."

Buddy Ray yüzümü inceledi. "Adın gerçekten Robert Johnson mı?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Adam cebime uzanıp telefonumu aldı. "Eminim bu bize gerçek ismini ve adresini verecektir." Tekrar gülümsedi. "Sonra Derrick ve ben kafamıza estiği zaman seni ziyaret edebiliriz."

Kurtulmaya çalıştım ama sadece Derrick'in kızmasına neden oldum. Buddy Ray telefonumun tuş kilidini açtı ve sonra... donakaldı. Kafasını kaldırıp öfkeyle çarpılmış yüzüyle bana baktı ve sonra ekranı bana döndürdü.

Ashley'nin fotoğrafı.

Buddy Ray'in tüm bedeni titremeye başlamıştı. "Bu kız nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi hiç bağırmadan. "Kız. Nerede. Dedim!"

"Burada olmamın sebebi o zaten. Ben de onu arıyorum."

"Yani buraya Antoine için mi geldin?"

"Buraya," dedim. "Kendim için geldim."

Buddy Ray birkaç derin nefes aldı. Yüzünde gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti. Sonra Derrick'e döndü. "Onu zindana götürmeliyiz."

Zindan mı?

Derrick bile duydukları karşısında şoka girmiş gibiydi. "Bilemiyorum, patron."

Buddy Ray tekrar bana döndü. "Sana olacakları anlatayım," dedi, hafif peltek konuşmasıyla. "Derrick seni sıkıca tutarken midene bir yumruk daha geçireceğim. Bu defa daha sert olacak. Sonra kendini ne kadar bırakmak istesen de Derrick seni tutmaya devam edecek. Eğer konuşmamaya devam edersen seni zindana götüreceğiz."

Yüzümdeki korku, adamın gülümsemesinin büyümesine neden oldu. "Bekle," dedim. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki bilmiyorsun belki biliyorsun. Ama yine de emin olmalıyım, değil mi?"

Kıpırdanmaya başladım ama Derrick beni çok sıkı tutuyordu. Buddy Ray biraz durup anın tadını çıkardı. Dudaklarını birkaç kere daha yaladıktan sonra bir çift muşta çıkardı.

Ürperdim.

"Şey, Buddy Ray?" dedi Derrick.

"Sus da onu tut."

Buddy Ray muştaları parmaklarına geçirip ellerini yumruk yaptı ve incelemek istermişim gibi bana gösterdi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Karın kaslarımı sertleştirmeye ça-

lıştım ama bunun ne yararı olabilirdi ki? Sonra Buddy Ray manyakça gülümsemesiyle yumruğunu kaldırmaya başladı. Tam vurmaya hazırlanıyordu ki az önce içeri girdiği kapı açıldı ve bikinili bir dansçı belirdi.

"Buddy Ray?" dedi kız.

"Dışarı çık!"

Daha önce de belirttiğim gibi dövüş eğitimim vardı. Çoğu dövüş sanatı okulunda öğrencilere nasıl yumruk ve tekme atılacağı, nasıl mücadele edilip savunma yapılacağı ve nasıl kaçılacağı öğretilir fakat en çok önem verilen şey erken taktik geliştirmektir. Dikkat dağıtma, kamuflaj, şaşırtmaca ve zamanlama çok önemlidir. Kapıyı açmış olan dansçı kız dikkati benden bir saniyeliğine çekmişti.

Bu yüzden şu anda saldırmalıydım.

Fedai Derrick beni hâlâ sıkıca tutuyordu ama boylarımız eşitti. Boynumu öne eğip çenemi göğsüme değdirdim, sonra kafamı tüm gücümle geriye savurdum. Kafatasımın arkası fedainin burnuna bovling topu gibi çarptı. Ölü bir kuşun yuvasına basıldığında çıkan sese benzeyen bir çatlama duydum.

Derrick haykırarak beni bıraktı. Ona tekrar vurmak için zaman kaybetmedim. Buna gerek yoktu. Hareketsiz kalmamam daha önemliydi. Tereddüt etmemeliydim. Dansçının girdiği kapı hâlâ açıktı. Buddy Ray tepki veremeden ve Derrick kendini toparlayamadan önce tüm varlığımla harekete geçip masanın üstünden atladım, hâlâ şokta olan Buddy Ray'in elindeki telefonumu kaptım ve açık kapıya koştum.

Tereddüt etmedim.

Dansçı kız yolumda duruyordu; yani gerekirse onu devirecektim. Kaybedilen bir saniye kaçışla tutsaklık arasındaki fark olabilirdi. Kızın canını yakmak istemiyordum ama yanından geçebileceğim yer yoktu. Neyse ki kız benim geldiğimi görüp kenara çekildi.

Kapıdan dışarı çıktım ve soyunma odasına benzeyen bir yere daldım. İçerisi kostümler, tüylü fularlar ve dansçılarla doluydu. Kızların çığlık falan atmasını bekledim ama kafalarını kaldırıp bakmadılar bile.

"Durdurun onu!"

Buddy Ray haykırıyordu.

Koşmaya devam edip soyunma odasını geçtim, bir başka kapıdan içeri daldım ve kendimi... sahnede buldum.

Müşteriler şaşkına dönmüşlerdi. Ben de aynı durumdaydım. Adamlardan biri ellerini ağzının kenarlarına siper edip, "Yuuuh!" diye bağırdı. Diğer adamlar da ona katıldılar. Tam sahneden aşağı atlayacaktım ki diğer iki fedainin bana doğru geldiğini fark ettim. Arkamı döndüğümde Buddy Ray ve burnunu tutan Derrick oradaydı. Fedainin parmaklarından kan sızıyordu.

Kapana kısılmıştım.

Dikkat dağıtma, kamuflaj, şaşırtma, zamanlama.

Sahnede koşmaya başlayıp üstündeki bütün bira şişelerini devirdim. Kaosa neden olacak bir dikkat dağınıklığı oluşturmaktan başka çarem yoktu. Sahnedeki dansçılar çığlık atmaya başladılar. Müşteriler geriye doğru sıçrayıp birbirleriyle çarpıştılar. Karışıklığın oluşması çok zaman almazdı.

Salon, gerçekte çok zavallıca olan Plan B'ye sarılıp bir sürü para dökmüş sarhoş ve öfkeli erkekle doluydu. Testosteronun devreye girmesi uzun sürmedi.

Adamlar kavga etmeye başladılar.

Sahnede aşağı atlayıp bir grup adamın arasına daldım. Üstüne düştüğüm adamdan kurtulup koşmaya devam ettim. Arkamdaki insan denizi güzel bir duvar oluşturuyordu. Buddy Ray ve fedaileri bana ulaşmaya çalışıyordu. Dönüp bir çıkış yolu aradım.

Hiç çıkış yoktu.

Buddy Ray ve fedailer yaklaşıyordu. Yine köşeye sıkışmıştım.

"Pişşt, bu tarafa gel."

İlk fark ettiğim kıpkırmızı bir kafa oldu. Bu Candy'ydi. Bir masanın altına saklanmıştı. Dizlerimle ellerimin üstüne çöküp ona doğru emeklemeye başladım.

Birisi ayak bileğimi tuttu.

Arkama bakma zahmetine girmedim. Bir tekme savurdum ve her nasılsa kurtulmayı becerdim. Sonra daha hızlı emekleyerek Candy'yi takip ettim. Kız yarım bir kapıyı açıp içeri süzüldü. Ben de peşinden gittim. Candy odada ayağa kalkmıştı bile. Benim de kalkmama yardım etti.

"Bu taraftan."

Masmavi bir odadaydık. Yerlerde binlerce kırlent vardı ve ortada, üstünde bir direk olan bir sahne vardı. Arkamızdan bir gürültü geldiğini duyunca en yakın kapıya yöneldim. Candy beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Hayır," dedi ürpererek. "O kapı zindana gider. Asla oraya inmek istemezsin."

İkinci kez uyarmasına gerek duymadım. Zindanı ziyaret etmeye hiç niyetim yoktu, teşekkürler. Önden gitmesi için ona işaret ettim. Odanın diğer tarafına gidip metalden yapılmış ağır yangın çıkış kapısını ittik.

Dışarıdaydım!

Candy kolumu tuttu. "Antoine için çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim. Sonra telefonumu kaldırdım. "Bu kızı arıyorum."

Candy nefesini tuttu. Ashley'yi tanıdığına hiç şüphe yoktu.

"Onu tanıyorsun," dedim.

"Ashley," dedi Candy. "O çok özeldi, çok zekiydi. Buradaki tek arkadaşımdı."

Geçmiş zaman eki mi?

"Şimdi nerede?" diye sordum.

"Gitti," dedi Candy çok hüzünlü bir ses tonuyla. "Antoine'ın arabasına bindin mi sonsuza kadar gitmişsin demektir."

Kapının diğer tarafında gürültü patırtı kopuyordu. Buddy Ray ve fedailer çok uzakta değildi.

"Koş!" dedi Candy.

"Dur. Gitti derken neyi kastediyorsun?"

"Vaktimiz yok."

"Bilmem gerek."

Candy ellerini göğsüme koyup tişörtümü kavradı. "Antoine LeMaire onu aylar önce aldı. Beyaz Ölüm. Ashley için yapabileceğin hiçbir şey yok. O gitti, tıpkı diğerleri gibi. Şimdi sadece kendini kurtarabilirsin."

Kafamı iki yana salladım. "Ashley benim gittiğim liseye gidiyordu. Geçen hafta durumu iyiydi."

Candy'nin kafası karışmış gibiydi ama içeriden gelen sesler yaklaşıyordu. "Koş!" diye bağırdı, beni itip ara yola doğru koşmaya başlarken. "Sadece kaç ve bir daha geri dönme!"

Ben de onun zıt yönüne, caddeye doğru hızla koşmaya başladım.

Otobüs durağına gidip beni eve götürecek olan 164 numaraya binene kadar da durmadım.

Bölüm 16

Amcam evde değildi.

Bu çok iyiydi. Hâlâ titremekte olan ellerime baktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Amcama hiçbir şey söyleyemezdim. Söyleyecek olsam da ne diyebilirdim ki? *Bak, sahte kimliğimle bir striptiz kulübüne girdim ve sonra, şey, bir fedai ve Buddy Ray isimli bir adam bana saldırdılar...* Tabii tabii. Buna kim inanırdı? Vücudumda herhangi bir iz yoktu. Buddy Ray ve fedaisi, kimliğimin sahte olduğunu anladıklarında beni bardan attıklarını iddia ederlerdi kesin.

Hayır, böyle olmazdı.

Candy'nin dedikleri kafamda yankılanıp duruyordu. *Ashley için yapabileceğin hiçbir şey yok. O gitti, tıpkı diğerleri gibi.*

Kızın ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da "Antoine LeMaire onu aylar önce aldı. Beyaz Ölüm" derken neyi kastetmişti anlamamıştım. Ashley okula gelmişti. Gülümsemiş, kahkahalar atmış, çok utangaç davranmıştı... Candy, onun tek arkadaşı olduğunu söylememiş miydi?

Neler oluyordu?

Bir şey kesindi. Ashley'nin sırları vardı. Candy gerçekten onu tanıyordu. Daha da kötüsü Buddy Ray onu tanıyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Bilmiyordum. Ne öğrenmiştim? Pek bir şey yoktu. Cevaplar hâlâ Antoine LeMaire'deydi. Onu bulmak zorundaydım. Fakat birkaç sorun vardı: Onu nasıl bulacaktım? Plan B'ye tekrar gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Belki barın etrafında dolaşıp biraz araştırma yapabilirdim ama bu bir işe yarar mıydı? Ve ikinci soru da şuydu: Antoine'ı bulduğumda ne yapacaktım?

Kendime makarna hazırlamak için su kaynatırken zihnimde hâlâ pek çok düşünce dönüyordu. Bir şey vardı; hâlâ göremediğim bir şey. Mutfak masasında tek başıma oturdum. Karnım yediğim yumruk nedeniyle hâlâ acıyordu. Yarın da sızlayacaktı büyük ihtimalle.

Beynimi kurcalayan düşünceler artmaya başlamıştı. Dizüstü bilgisayarı alıp açtım. Dostum Antoine LeMaire'in, Ashley'nin dolabının oradaki görüntüsüne tekrar bakmak istiyordum. Videoyu oynattım. Antoine dolabı açtı, içine baktı, boş olduğunu gördü, sinirlendi. Görüntüyü tekrar izledim ve beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark ettim.

Dolap boştu.

Antoine dolabın içinde bir şey bulacağını düşünmüştü ama her neyse çoktan gitmişti. Bu demek oluyordu ki o şeyi alan kişi büyük ihtimalle Ashley'ydi. Ne zaman aldığını merak ettim. Ama asıl merak ettiğim şey o anı, Ashley'nin

okula son geldiği zamanı görüp göremeyeceğimdi. Eğer dolabını boşalttıysa kaçmayı planladığı ortaya çıkardı. Yani bir cinayete kurban gitmemiş, Beyaz Ölüm'le ya da daha korkunç bir şeyle karşılaşmamış demekti.

Ashley'nin dolabını boşaltıp kaçtığı düşüncesi mantıklı geliyordu.

Gerçekten mantıklı mıydı?

Kaşık'ı aradım. Arkadaşım ilk çalışta cevap verdi. Onun öncelikle yersiz sözlerinden birini edeceğini düşündüm ama beni şaşırttı.

"Antoine'ı buldun mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Ema'yla beni geri zekâlı mı sandın sen? Basketbol maçı mı? Lütfen ama."

Buna gülümsemeden edemezdim. "Onu bulamadım."

"Ne oldu o zaman?"

"Yarın anlatırım. Bu arada, senden bir ricam olacak." Ona ne istediğimi ve Ashley'nin dolabına son ziyaretinin önemli olabileceğini anlattım.

"Hımm," dedi Kaşık. "Ashley'nin dolabına en son ne zaman gittiğini bilmiyoruz."

"Evet."

"Okulun olduğu bir gün olabilir."

"Olabilir."

Kaşık biraz düşündü. "Sanırım videoları geri sarıp neler olduğunu görmeliyiz. Tabii güvenlik ofisine tekrar girebilirsem."

"Zor olur mu?"

"Tehlikeye varım."

Kaşık telefonu kapattı. Üç dakika sonra Ema aradı. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Su kaynatıyorum."

"Baumgart's'ı biliyor musun?"

Biliyordum. Myron amcamın en sevdiği restorandı burası. "Evet."

"Orada buluşalım."

Sesinde daha önce duymadığım, komik bir tını vardı. "Antoine'ı bulamadım," dedim.

"Kaşık söyledi. Ama seninle konuşmak istediğim şey bu değil."

"Ne oldu?"

"Mezar taşı hakkında bir araştırma yaptım."

"Ve?"

"Ortada çok yanlış bir şeyler var, Mickey."

Yarım yüzyıl önce Baumgart's, babalar pastırmalı sandviçlerini yerken çocukların, alkolsüz biralarının gelmesini bekleyip barın döner sandalyelerinde oynadıkları eski moda bir Yahudi mezeci dükkânı ve büfeymiş. 1980'lerde Çinli gurme bir şef mekânı satın almış ve köklerinden uzaklaştırmak yerine sadece üstüne eklemeler yapmış. Yahudi büfesi dokunuşlarını silmeden menüye Çin yemekleri eklemiş. Böylece ilgi çekici melez bir mekân doğmuş. O zamandan beri New Jersey bölgesinde üç Baumgart's daha açılmış.

Ema, köşedeki etrafı kapalı masalardan birinde oturmuş çikolatalı milkshake içiyordu. Yanına oturup kendim için de bir milkshake ısmarladım. Garson kız yiyecek bir şeyler isteyip istemediğimizi sorunca ikimiz de kafa salladık. Ema fıstıklı *noodle* (amcamın en sevdiği yemekti bu) ve çıtır ördekli akıtma ısmarladı. Ben de Kung Pao usulü tavuk istedim.

"Eee," dedi Ema sonra. "Antoine LeMaire'in peşine düşünce ne oldu?"

"Niye önce sen anlatmıyorsun?"

Milkshake'inin pipetiyle oynamaya başladı. "Kafamı toplamak için hâlâ zamana ihtiyacım var." İçeceğinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Bu arada, senden bir ricam var: Eğer bana aşırı korumacı bir baba gibi davranacaksan haberim olsun."

"Tamam," dedim.

"Yalan söyleme."

"Haklısın. Üzgünüm."

"İyi," dedi Ema. "Şimdi anlat bakalım, ne oldu?"

Ona Plan B Go-Go Lounge'a yaptığım ziyareti anlatırken garson yemeklerimizi getirmişti ama ikimiz de farkına varmamıştık. Konuşmayı bitirdiğimde Ema, "Vay be deme zahmetine girmeyeceğim. Çünkü bu mesele 'vay be'den daha fazlası. 'Vay be'nin hormon kullanmış hali. Onuncu kuvvet 'vay be' gibi."

Tabağımdaki Kung Pao'nun kokusu burnuma ulaştığında kurt gibi acıkmış olduğumu fark ettim. Çatalımı kapıp yemeğe gömüldüm.

"Eee," dedi Ema. "Sence senin temiz pak Ashley bir striptiz kulübü dansçısı mıydı?"

Lokmamı çiğnerken omuz silktim. "Sen şu mezar taşı hakkında ne öğrendin?"

Kızın yüzü biraz soldu. "Yarasa Kadın hakkında."

Bekledim. Ema tereddütlüydü.

"Ema?"

"Efendim?"

"Amir Taylor o gün beni evden uzaklaştırırken pencerede Yarasa Kadın'ı gördüm. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu."

Ema gözlerini kıstı.

"Çok emin değilim," dedim. "Ama bana Ashley'yi kurtarmamı söylüyordu sanırım. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Ama öğrendiklerin her neyse onları duymak zorundayım."

Kafasını salladı. "Şu Jefferies alıntısını öğrendik, değil mi?"

"Evet."

"Diğer şeyleri de araştırdım. Çocuklar için kaybedilmiş çocuklukla ilgili kısmı."

"Ve?"

"Tam olarak bu cümleyle ilgili bir şey bulamadım ama bir internet sitesinde..." Konuşmayı kesti ve az sonra söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Holokost* hakkında bir şey buldum."

Ağzıma götürdüğüm çatal havada kaldı. "Nazilerin İkinci Dünya Savaşı'nda yaptığı şey mi?"

* *İkinci Dünya Savaşı esnasında Nazilerin yaptığı Yahudi soykırımına verilen ad. (ç.n.)*

"Evet."

"Anlayamıyorum."

"Polonya'daki gizli direnişe katılan Yahudi çocuklar kastediliyor. Bu çocuklar ölüm kamplarından kaçıp ormanda yaşamaya başlamışlar. Nazilerle gizlice savaşmışlar. Henüz çok küçükmüşler. Lodz gettosu için bir şeyler de çalıyorlarmış mesela. Bazen de eğer yapabilirlerse, Nazilerin en büyük ve en kötü şöhretli toplama kampı olan Auschwitz'e götürülen çocukları kurtarıyorlarmış."

Hiçbir şey yapmadan oturup konuşmaya devam etmesini bekledim. Ema milkshake'inden büyük bir yudum aldı. "Hâlâ anlamıyorum," dedim. "Bunun Yarasa Kadın'ın bahçesindeki mezar taşıyla ne alakası var?"

"Anne Frank'i duydun mu?"

Duymuştum tabii ki. *Anne Frank'in Hatıra Defteri*'ni okumuştum. Ayrıca on iki yaşımdayken ailem beni Amsterdam'da onun Nazilerden saklandığı eve de götürmüştü. Evdeki iki şeyi çok iyi hatırlıyordum. Biri, Frank ailesinin kaldığı gizli çatı katına çıkan merdiveni saklayan kitaplık, diğeri de evden ayrılırken gördüğüm Anne Frank sözüydü: "*Her şeye rağmen, insanların özünde iyilik olduğuna inanıyorum.*"

"Tabii ki onu biliyorum," dedim.

"Onun gibi bir kız daha vardı. On üç yaşındaki Polonyalı Lizzy Sobek. O da Auschwitz'ten kaçıp direniş için çalışmıştı."

Bu isim bir şeyler çağrıştırıyordu. "Onun hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum."

"Ben de hatırladım. Sekizinci sınıf tarih dersinde ondan

biraz bahsetmiştik. Lizzy Sobek'in ailesi Auschwitz'te katledilmişti ama kız bir şekilde kaçabilmişti. Yüzlerce kişinin hayatını kurtardığı söyleniyor. Bir belgede Lizzy'nin, bir şubat ayında ölüm kamplarına götürülecek Yahudilerle dolu bir kargo trenini durdurmak için yapılan saldırının başını çektiği yazılmış. Onun sayesinde, yaşları on beşten az olan elliden fazla kişi karlı ormana kaçabilmiş. Kurtardığı kişilerden bazıları..." Ema durup derin bir nefes aldı. "... kaçarken kelebekler gördüklerini iddia etmişler."

Yutkundum. "Kelebekler mi?"

Ema kafa salladı. "Şubat aymda. Polonya'da. Kelebekler. Çocukların güvenli bir yere gitmesini sağlayan yüzlerce kelebek."

Öylece kalakalmıştım.

"Lizzy Sobek, Kelebek olarak tanınıyor."

Kafamı iki yana sallamaya başlamıştım sanırım. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk, biliyordum. Kelebek. O eski fotoğraflardaki tişörtlere basılmış, babamın mezar taşına ve Yarasa Kadın'ın bahçesindeki mezar taşına çizilmiş kelebek... Bu tesadüf olamazdı.

"Lizzy Sobek," dedim. Sonra birden kanım dondu. "Lizzy, Elizabeth isminin kısaltması olabilir."

"Öyle," dedi Ema.

Elizabeth Sobek. E.S. Bahçedeki mezar taşındaki harfler. Bu da mı tesadüftü? Beklenen soruyu sordum: "Lizzy Sobek'e ne olmuş?"

"Mesele de bu ya," dedi Ema. "Hiç kimse bilmiyor. Uz-

manların çoğu onun, Lodz yakınlarında açlıktan ölmek üzere olan bir grup çocuğu kurtarmak için düzenlenmiş bir saldırıda yakalandığına inanıyor. Onun ve diğer direnişçilerin 1944 yılında öldürülüp toplu bir mezara gömüldüğünü düşünüyorlar. Ama hiç kanıt yok."

"Çocuklar için kaybedilmiş çocukluk," dedim. "Şimdi bu cümle anlam kazandı."

Ema kafa salladı. "Dahası da var."

Bekledim. Restoran oldukça hareketliydi. İnsanlar gelip gidiyor, iştahla yemeklerini yiyor, gülüyor, telefonlarında bir şeyler yazıyorlardı. Ama bizim için şu anda etrafta kimse yoktu. Salonda sadece bizim bulunduğumuz kabin varmış gibiydi; sadece ben, Ema ve uzun zaman önce ölmüş Lizzy Sobek adlı cesur kızın hayaleti.

"Mezar taşının altında ve arabanın plakasında bulunan rakamlar hakkında da bir sürü araştırma yaptım," dedi Ema. "A30432. Ama bir şey bulamadım."

Hareketsizce oturdum. Ema bir şey bulamamış olsaydı şu anda gözlerinde yaşlar olmazdı.

"Bu nedenle Lizzy Sobek hakkında bir şeyler okumaya döndüm," dedi Ema, cebine uzanıp bir parça kâğıt çıkarırken. "Kızın hayatı hakkındaki bir röportajı buldum." Katlanmış kâğıdı açıp masada bana doğru kaydırdı.

Kâğıdı aldım. Ema çok kötü görünüyordu. Dikkatimi kâğıda verdim:

Soru 8: Lizzy Sobek'in toplama kampı dövmesindeki kimlik numarası neydi?

Bilinmiyor. Çoğu kişi Nazi toplama kamplarına alınan herkese dövme yapıldığına inanıyor ancak aslında Auschwitz toplama kampı kompleksi (Auschwitz 1, Auschwitz-Birkenau ve Monowitz de dâhil), Holokost sürecinde tutsaklara sistematik olarak dövme yapılan tek yerdi. 12 Eylül 1942'de Lizzy, babası Samuel, annesi Esther ve erkek kardeşi Emmanuel ile birlikte Auschwitz-Birkenau'ya gidecek bir araca bindirilmişti. 1121 adet Yahudi'yi taşıyan araç, 13 Eylül 1942'de Auschwitz'e ulaştı. Erkek ve kadınlar ayrıldı. Bu araçtan inmiş olan kadınlar, Lizzy ve Esther de dâhil A-30380 ve A-30615 arasındaki rakamlarla damgalandılar. Numaralarını kesin olarak gösteren kayıtlar tutulmadı. Bu nedenle, Lizzy Sobek'in kolunda hangi numaraları taşıdığı bilgisi bugün hâlâ gizemini koruyor.

Kafamı kaldırıp Ema'ya baktığımda benim de gözlerim yaşlarla doluydu. "Bu gizemi çözdük mü yani?"

"Galiba."

"Bu da başka bir gizemin ortaya çıkmasına neden oldu."

Ema kafa salladı. "Yarasa Kadın bu numarayı nereden biliyordu?"

"Ve arka bahçesindeki mezar taşında neden bu numara yazıyor?"

"Eğer..."

Ema durdu. Ne düşündüğünü biliyordum. Ama ikimiz de bunu dillendirmeye hazır değildik. Belki de bir dövme numarasından daha derin bir gizemi çözmüştük. Belki de bu kadar yıl sonra, Lizzy Sobek'e ne olduğunu ortaya çıkarmıştık.

Bölüm 17

Ertesi sabah annemle konuşmak için Coddington Enstitüsü'nü aradım. Operatör, "Lütfen bekleyin," dedi.

Telefon iki kez çaldı ve sonra açıldı. "Mickey?"

Bu annem değildi. Merkezin yöneticisi Christine Shippee'ydi. "Annemle konuşmak istiyorum."

"Ben de Brad Pitt'le birlikte duş almak istiyorum," dedi kadın. "Üzgünüm, onunla görüşemeyeceğini söylemiştim."

"Onu benden koparamazsınız."

"Ah, evet Mickey, bunu yapabilirim. Bu arada, seninle konuşmamız gerek. Destekçi ne demektir biliyor musun?"

Yine aynı soruyla karşılaşmıştım. "Ona uyuşturucuyu ben vermedim."

"Vermedin ama bu konuda çok yumuşaktın. Ona karşı daha sert olmalısın."

"Neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum," dedi kadın esnemesini bastırırmış gibi. "Kocası öldü. Tek evladı büyüyor. Hayattan ümidi yok.

Korkmuş, yalnız kalmış ve bunalmış. Ne? Annenin hüzünlü bir hikâyesi olan tek kişi olduğunu mu sanıyordun?"

"Öyle anlayışlısın ki," dedim, "Hastaların seni çok sevmesine şaşmamalı."

"Ben de onlardan biriydim, Mickey. Manipülatif bir bağımlıydım. Nasıl bir durum olduğunu biliyorum. Haftaya uğra da bir konuşalım. Bu arada okuluna git."

Ve telefonu kapattı.

Sabahın büyük kısmında okulda bir program vardı. Neler söylendiğine pek dikkat etmediğim için çoğunu hatırlamıyordum. Yerel siyasetçilerden ikisi bizlerle iyi bir ilişki kurmaya çalışırken herkesin canı sıkılıyordu. Zamanın çoğunu gözlerimi odada dolaştırarak geçirdim. Çoğunlukla da Rachel'la göz göze geldim.

Öğle yemeğinde Ema'yla birlikte her zamanki masamıza oturduk. Kaşık görünürlerde yoktu. Ema'yla yeni çıkan filmlerden ve sevdiğimiz dizilerle müzik türlerinden muhabbet açmaya çalıştık ama konu sürekli dönüp dolaşıp Holokost'a ve kahraman kız Lizzy Sobek'e geliyordu.

Bir ara yemekhanenin karşı tarafına baktığımda Troy ile Buck'ı gördüm ve bana sırıttıklarında hiç şaşırmadım. Troy'un yüzünde ukalaca bir "senin bilmediğin bir şey biliyorum" bakışı vardı. Sonra kollarını kanat gibi çırpıp *iiyk–iiyk* diye ses çıkarmaya başladı.

"Yarasa," dedi Ema sonunda.

"Yarasa Kadın."

"Tanrım. Çocuk zeki."

Babası ona geçen akşam Yarasa Kadın'ın orada beni tutukladığını söylemiş olmalıydı. Troy da bunu bildiğini üstü kapalı şekilde böyle anlatıyordu. Ben de yalandan esneyerek karşılık verdim. Troy bana dik dik baktıktan sonra, sessizce "Sen öldün" demenin uluslararası yolunu kullanarak parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

İzlemeye değmezdi. Kafamı çevirdim.

"Kaşık nerede biliyor musun?" diye sordum Ema'ya.

Ema lokmasını çiğnediği için kafasıyla arka tarafı işaret etti. Kaşık, elinde açık bir dizüstü bilgisayarla hızla masaya doğru geliyor, daha doğrusu koşuyordu. Bayan Owens onun yolunu kesip, "Koşma, yürü," dedi.

Kaşık kafasını sallayıp özür diledi. Yanımıza geldiğinde nefes nefeseydi ve gözlerini kocaman açmıştı. "Şok edici," dedi.

"Ne?"

Kaşık bilgisayarı masaya koydu. "Ah Tanrım, bunu görmeyi *çok* isteyeceksiniz."

"O nedir?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ashley'nin dolabını gösteren gizli kamera görüntülerini kontrol etmemi istememiş miydin sen?"

"Doğru."

"Dün geceden beri videoları izliyorum. Ne bulduğuma inanamayacaksınız."

Zil çaldı. Üçümüzden başka herkes kapıya doğru gitti. Kaşık bilgisayarın önüne oturdu. Ben de sandalyemi sağına çektim. Ema da sol tarafına geçti.

"Tamam," diye başladı, "videoları araştırıyordum. O kabadayının dolabı kırmasından başladım ve Ashley'nin dolabının son açıldığı zamana dek geriye sardım."

Konuşmayı kesip gözlüklerini yukarı ittirdi.

"Ve?" dedim.

"İzle."

Kaşık tam oynatma tuşuna basıyordu ki Bayan Owens dramatik bir şekilde boğazını temizledi.

"Zil çaldı," dedi geveler gibi.

"Bir dakikaya çıkacağız," dedim.

Bayan Owens cevabımı sevmemişti. "Zaman alışverişi yapmıyoruz Bay Bolitar. Zil çaldı. Bu demek oluyor ki salondan ayrılmalısınız. Siz özel değilsiniz."

Bu kadın şaka mı yapıyordu?

Eski bir taktiği denedim: "Bir ödevle alakalı."

"Kanser tedavisi olsa bile umurumda değil," dedi Bayan Owens. Bu konuda ciddi olduğunu biliyordum. Bilgisayarın ekranını çarparak kapatınca Kaşık kesik bir nefes aldı. "Bu meseleyi konuşmayı öğle yemeğinde bitirebilirdiniz. Hemen kalkın yoksa hepiniz uyarı alırsınız."

"Bilgisayarımı darp ettiniz," dedi Kaşık.

"Anlamadım?"

"Bataryama zarar gelmesine neden oldunuz."

"Otoriteme karşı mı geliyorsun, genç adam?"

Kaşık konuşmak için ağzını açtı ama onu engellemek için alttan tekmeledim. Sonra ayağa kalkıp onu da kendimle beraber çektim. Üçümüz yemekhaneden ayrıldık ve koridorda bir

sonraki derslerimizin ne olduğunu konuştuk. Benimki İngilizceydi. Kaşık'ın toplu ders çalışma saatiydi. Ema'nınsa beden eğitimi dersi vardı. "Zaten derse girmeyecektim," dedi kız.

Kaşık bizi en alt kattaki bir temizlik dolabına götürdü ve yine bilgisayarın başına üşüştük. Kaşık oynatma tuşuna basıp, "İzleyin," dedi.

Ve işte karşımızdaydı. Kaşık tam dolabın açıldığı yerde videoyu durdurmuştu. Dolabın boşaltılmasını, içindekilerin bir sırt çantasına tıkılmasını izledik.

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Biliyordum!" dedi Ema. "Sizi uyarmıştım, değil mi?"

Dolabı boşaltan kişi Ashley değildi. Antoine, Buddy Ray ya da dev fedai Derrick de değildi. Şifreyi girip dolabı açan ve içindekileri alan kişi Rachel Caldwell'di.

İlk başta bir şaşkınlık yaşadım ama bu hemen yerini öfkeye bıraktı.

Çok kızgındım. Kızgından da öte. Yalnızca ihanet edilmiş gibi değil, aptal yerine konmuş gibi de hissediyordum. İnsan canını yakan ya da kendisini kandıran kişilere kızardı ama aptal yerine konduğunda çıldırırdı.

Şu anda kendimi koca bir keriz gibi hissediyordum.

Rachel Caldwell mavi gözlerini çevreleyen kirpiklerini kırpıştırarak göz süzmüştü ve ben de ona kanmıştım.

Kendime her türlü hakareti reva görüyordum. Aptal. Ezik. Keriz. Ahmak. Ben!

Rachel'ın her gülümsemesini, cilveli bakışlarını, her şeyini gözümün önüne getirdim.

Sahte. Hepsi sahteydi. Ona nasıl kanmıştım?

Ema çok memnun görünüyordu. "Ona güvenemeyeceğimizi size söylemiştim."

Hiçbir şey demedim.

Kaşık yine gözlüğünü yukarı ittirdi. "Bu videoda gördüklerimiz asıl gerçeği değiştirmiyor."

"Ne gerçeğiymiş o?" diye sordu Ema.

"Rachel Caldwell'in dudak uçuklatan, insanı serseme çeviren seksi bir kız olduğu gerçeği."

Ema gözlerini devirdi.

İkinci zil de çalınca harekete geçme vakti geldi. Kaşık ve ben derslerimize gittik. Ema da... ders yerine nereye gidecekse oraya gitti. İngilizce dersinin hocası Bay Lampf'tı. Arka taraflara oturup defterimi açtım ama dersten hiçbir şey anlamıyordum. İçim hâlâ öfkeyle kaplıydı. Sonunda biraz zaman geçince öfke bulutunun arasında en önemli soruyu sordum kendime: Rachel Caldwell'in tüm bunlarla ne alakası vardı?

Kafamda milyonlarca farklı senaryo oluşturdum ama hiçbiri mantıklı değildi. Mantık bir işime yaramadığı için öfkeyi geri çağırdım. Şu anda benim için iyi olan şey öfkeydi. Öfke bana Rachel Caldwell'in benimle aynı binada olduğunu hatırlattı. Onunla yüzleşmem ve her şeyi çözmem gerektiğini hatırlattı.

Zil çaldığında hemen kapıya koştum. Rachel'ın şu anda Bayan Cannon'ın matematik sınıfında olduğunu biliyordum. O

sınıf da bulunduğum koridordaydı. Bu ders arasında arada bir Rachel'ı gördüğüm olurdu. Evet, ona bakıyordum. Ne olmuş?

Koridorda ilerleyip sağa döndüm.

İşte oradaydı. Rachel'ın arkası bana dönüktü ve saçları tıpkı şampuan reklamlarındaki gibi yavaş çekimde havada süzülüyordu. Diğer öğrencilerin arasından geçip koştum. Ona ulaştığımda köşeyi dönmek üzereydi. Elimi belki biraz fazla sert şekilde omzuna koydum. Rachel korkarak arkasını döndü ama beni gördüğü anda yüzünde muhteşem, sersemletici bir gülümseme belirdi.

"Selam, Mickey!" dedi sanki beni gördüğüne çok sevinmiş gibi.

Birisi bu kıza Oscar ödülü vermeliydi.

"Ashley nerede?"

Rachel'ın gülümsemesi anında silindi. Kız tekrar gülümsemeye çalıştı ama olmadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun dolabını açıp her şeyini aldın. Neden?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Tanrım, onun gerçek yüzünü daha önce nasıl fark edememiştim. İkna edici şekilde yalan bile söyleyemiyordu.

"Seni gördüm," dedim.

"Bu imkânsız."

"Güvenlik kamerası görüntülerini izledim. Ashley'nin dolabını boşalttığını gördüm."

Rachel'm gözbebekleri bir sağa bir sola kaydı. "Derse gitmeliyim."

Benden uzaklaşmaya başladığında mantıktan çok içgüdüyle hareket ederek kolunu yakaladım ve gitmesini önledim.

"Niye bana yalan söyledin?"

"Bırak beni."

"Ashley nerede?"

"Mickey, canımı yakıyorsun!"

Onu bıraktım. Kolunu çekip tuttuğum yeri ovalamaya başladı. Yanımızdan geçen insanlar fısıldaşıyorlardı.

"Özür dilerim," dedim ona.

"Derse girmem lazım."

Yürümeye başladı.

"Bu işin peşini bırakmayacağım Rachel."

Kız durup tekrar bana baktı. "Açıklayabilirim."

"Dinliyorum."

"Okuldan sonra buluşalım. Yalnız. Ema ya da Kaşık olmayacak. Sana her şeyi anlatacağım."

Ve gitti.

Bölüm 18

Okulun bitmesine kadar zaman çok yavaş geçti. Saate bakıp duruyordum ama sanki yelkovan hiç hareket etmiyordu. Rachel'ın bu işle ne ilgisi olabileceğini düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Sonra tahmin yapmayı bırakmam gerektiğini, zaten birkaç saat içinde her şeyi öğreneceğimi söyledim kendime.

Derslerin bitmesine, Rachel'la buluşup her şeyi öğrenmeme beş dakika kala Bay Berlin'in fizik sınıfındaki dâhili telefon bipledi. Adam telefonu açıp söylenileni dinledi, sonra, "Mickey Bolitar. Lütfen Bay Grady'nin ofisine gidin," dedi.

Sınıf toplu olarak, "Ooo," dedi.

Bay Grady'yle henüz tanışmamıştım ama kim olduğunu biliyordum. Benim için en önemli özelliği okulun büyükler basketbol takımının koçu olmasıydı. Yakında onunla tanışmayı umuyordum. Fakat sınıfın "ooo" demesinin nedeni adamın asıl işiyle alakalıydı. Bay Grady, disiplinden sorumlu müdür yardımcısıydı.

Eşyalarımı toplayıp ofise yollandım. Gergin değildim. Onun beni okula hoş geldin demek için çağırdığına inanıyordum. Evet, basketbol oynadığımı pek kimse bilmiyordu ama boyumun uzunluğu, Myron Bolitar'ın yeğeni oluşum ve Newark'taki maçlarda karşılaştığım çocukların dedikoduları nedeniyle Bay Grady beni duymuş olmalıydı.

Beni ofisine çağırmasının nedeninin bu olduğunu umuyordum.

Öyle miydi acaba?

Yoksa yanlış bir şey mi yapmıştım? Sanmıyordum. Az önce Rachel'ı koridorda tutuşumu hatırladım. Herhalde birileri görmüştü. Yok ya, nedeni bu olamazdı. Birisi görseydi hemen gidip Bay Grady'ye söyler miydi? Söylemiş olsaydı bile Rachel'a sorulduğunda kız hiçbir şey olmadığını söylerdi.

Yoksa söylemez miydi?

Ofise varıp kapıyı tıklattım.

"Girin."

Kapıyı açtım. Masasında oturmakta olan Bay Grady gözlüklerinin üstünden bana baktı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı. Üstünde yıllar önce muhtemelen bedenine uyan fakat şimdi gövdesini sıkan bir turnikeye benzeyen kısa kollu bir gömlek vardı. Adam ayağa kalkıp zeytin yeşili pantolonunu yukarı çekti. Seyrek saçlarını arkaya doğru tarayıp kafatasına yapıştırmıştı.

"Mickey Bolitar?"

"Evet."

"Otur, evladım."

Arkasındaki saate baktım. Şu anda bunun için hiç vaktim yoktu. Ders iki dakika sonra bitecekti; Rachel'la yüzleşmeme iki dakika kalmıştı. Bay Grady tereddüt ettiğimi gördü ve biraz daha otoriter şekilde, "Otur," dedi. Ben de oturdum.

"Top oynuyor musun?" diye sordu.

Ah. Tahminimde yanılmamıştım. "Evet."

"Amcan iyi bir oyuncuydu."

"Evet, öyleymiş."

Grady kafa salladı, sonra ellerini karnının üstüne koydu. Konuşmayı hemen yapıp bitirmek istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Seçmeler ne zaman?" diye sordum sırf bir şey demiş olmak için.

"İki hafta içinde," dedi adam. "Benim ilgilendiğim büyükler takımının –son sınıflar ve üçüncü sınıflar– seçmeleri pazartesi günü. Küçükler takımınınki –birinci ve ikinci sınıflar– de salı günü." Gözlerime bakarak konuşmaya devam etti, "Çok nadir durumlar dışında ikinci sınıfları büyükler takımına almam. Aslında burada koçluk yaptığım on iki yıl boyunca büyükler takımına hiç ikinci sınıf öğrencisi katmadım..."

Konuşmasını bitirmedi. Gerek de yoktu. Uzun zaman önce öğrenmiştim ki insan nasıl oynadığını anlatmamalıydı; oyununuz sizin için konuşurdu zaten. Bu nedenle kafamı salladım ve hiçbir şey demedim.

Çıkış zili çaldı. Görüşmenin bittiğini düşünüp ayağa kalkmaya yeltendim ama Bay Grady, "Ama seni bu yüzden çağırmadım. Yani, basketboldan konuşmak için değil."

Cevap vermemi beklediği için, "Öyle mi?" dedim.

"Bir başka öğrenciyle fiziksel bir tartışma yaşadığını duydum." Anlamamış gibi görünüyor olmalıydım ki, "Troy Taylor'la. Park alanında," diye ekledi.

Ah, Tanrım. İlk başta "o başlattı" diyerek kendimi savunmayı düşündüm ama basketbol koçuyla yeni tanışmışken takımının kaptanını suçlamak akıllıca olmazdı. Sessiz kalmayı seçtim.

"Bana olanları anlatmak ister misin?"

"Önemli bir şey değildi," dedim. "Yanlış anlaşılma oldu. Biz unuttuk bile."

"Anlıyorum." Arkasına yaslanıp kalemiyle oynamaya başladı. "Bundan önce hangi okulda okuduğunu bilmiyorum Mickey ama burada kavga olmamasına dair katı bir kuralımız vardır. Eğer bir başka öğrenciye el kaldırırsan otomatik olarak uzaklaştırma alırsın ve bu okuldan atılmaya kadar gidebilir. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

Kendime engel olamadan gözlerim duvardaki saate gitti. Grady de bunu gördü.

"Gidecek bir yerin mi var oğlum?"

"Bir arkadaşımla buluşacaktım."

"Bugün buluşamayacaksın."

"Anlamadım?"

"Bu seferlik suçunu affediyorum ve bugün okulda kalma cezası veriyorum."

"Bugün olmaz," dedim.

"Niye?"

"Okuldan sonra çok önemli bir buluşmam vardı."

"Şu anda amcanla kalıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Bay Grady, masasında duran, siyah-beyaz filmlerdekilere benzeyen ağır telefonun ahizesini kaldırdı. "Bana telefon numarasını ver. Onu arayıp senin eve neden gecikeceğini anlatayım. İşinin acil olduğunu söylerse cezanı bugün değil yarın çekebilirsin."

Panik nedeniyle ağzım açıldı: "Troy arkadaşımın bilgisayarını almıştı. İlk önce o saldırdı. Ben sadece kendimi korudum."

Grady bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten bu şekilde mi oynamak istiyorsun oğlum?"

Hayır. Kendimi sakinleştirdim. Başka seçeneğim yoktu. Cezadan önce bir mesaj çekip çekemeyeceğimi sorduğumda Grady olur dedi. Rachel'a bir saate çıkacağımı, beni beklemesini söyledim.

Cevap gelmedi.

Daha önce hiç cezaya kalmamıştım. Gerçi daha önce hiç Amerikan okullarına gitmemiştim. Neyle karşılaşacağımdan emin değildim ama temel olarak bir saat boyunca can sıkıntısı çektim. Diğer öğrencilerle birlikte ehliyet eğitimi sınıfında oturdum. Telefon, elektronik aygıtlar, kitap; hiçbir şey yok. Çocukların çoğu kafalarını sıraya koyup uyudular. Ben de zemindeki fayansların desenlerini inceledim. Sonra alkollüyken araba kullanma, araba sürerken mesajlaşma, hız yapma gibi konulardaki uyarı yazılarını okudum.

Babamı düşündüm. Geçirdiğimiz araba kazasını düşündüm ve bize çarpan SUV'un şoförünün bunlardan birini yapıp yapmadığını merak ettim. Gözleriyle bana hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söyleyen kum rengi saçlı tıp teknisyenini hatırladım.

Bir saat sonunda geçtiğinde –hayatımdaki en yavaş geçen saatti– ceptelefonumu alıp mesajları kontrol ettim.

Rachel'dan mesaj yoktu.

Çıkış kapısına doğru ilerlerken moralim bozuktu ama sonra fark ettim ki Rachel oradaydı. Hemen yanına gidip, "Beklediğin için sağ ol," dedim.

Rachel hiçbir şey demeden kafa salladı. Dikkati dağınıktı ve kendinden emin değil gibiydi.

"Eee, açıklama yapacaktın?" dedim.

"Beni güvenlik videosunda gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

Şimdi anlıyordum. Dikkati falan dağılmamıştı. Korkuyordu. "Evet."

"Nasıl? Yani okulun güvenlik videolarına nasıl ulaşabildin?"

Kafamı iki yana salladım. Ona, Kaşık'tan bahsedecek kadar güvenmiyordum. "Bu önemli değil."

"Benim için önemli," dedi. "Başkaları da biliyor mu?"

"Ne fark edecek?"

"Niye güvenlik videolarını izliyordun?"

"Sana söyledim. Ashley'ye ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Sen niye onun dolabını boşalttın?"

"Sence niye?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Bana onu tanımadığını söylemiştin."

"Tanımıyordum," dedi Rachel.

Ellerimi iki yana açtım. "Ama yine de gidip dolabını boşalttın."

Rachel kötü görünüyordu. Kafasını iki yana salladı. "Anlamıyorsun."

"Haklısın. Anlamıyorum. Hadi sen anlat. Bu arada, neden arkadaşımmış gibi rol yaptığını da açıklayıver."

"Bunu yapmamı Ashley istedi."

"Arkadaşımmışsın gibi davranmanı mı istedi?"

Rachel içini çekti, sanki söyleyeceklerini anlamamın bir yolu olmadığını düşünüyormuş gibiydi. "Seni kontrol etmemi, iyi olduğundan emin olmamı istedi."

"İyi olduğumdan mı?" Başım dönüyordu. "Sen neden bahsediyorsun ya?"

"Ashley senin incinmeni istemedi. Buna karışmanı istemedi."

"Neye karışmamı?"

"Onu söylemek bana düşmez. Ashley sana söylemememi istedi."

Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. "Dur. Ashley öyle mi istedi?"

"Evet."

"O zaman onun nerede olduğunu biliyorsun."

Cevap vermedi.

"Rachel?"

Rachel kafasını yavaşça kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz buluştu. Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerektiğini biliyordum ama bu yaptığı bir numaraysa, eğer beni kandırıyorsa... Hayır. Gözlerin yalan söyleyemeyeceği söylenir. Rachel'ın bana bakışında bir şey vardı ve bu kandırmaca değildi.
"Evet," dedi Rachel sonunda. "Ashley'nin nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

"Gel hadi," dedi sonunda gözlerini benimkilerden ayırırken. "Sana göstereyim."

Bölüm 19

Bir süreliğine rahatlatıcı bir sessizlikte yürüdük. Rachel'ın kendiliğinden biraz daha bilgi vermesini bekledim ama o sustu. En sonunda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Benim evime."

"Ashley orada mı?"

Rachel belki evet, belki hayır anlamına gelebilecek bir yüz ifadesi takındı. "Görürsün."

"Bu ne demek? Ne oldu?"

"Ashley sana açıklar."

"Senden duymak istiyorum."

"Daha önce dediğim gibi, anlatmak bana düşmez."

Sessizce biraz daha yürüdük.

"Mickey?"

Ona baktım.

"Arkadaşınmış gibi rol yapmıyordum. Yani Ashley sana göz kulak olmamı istemişti ve ilk başta seninle konuşmamın nedeni buydu ama sonra..." Konuşmayı kesip kaldırıma baktı. Sonra da, "Boş ver," dedi.

Bir şeyler yapmak, uzanıp elini tutmak falan istedim. Ama ne yapacağımı bilmiyordum. Telefonum titredi. Ema'dan mesaj gelmişti: Neredesin?

Mesajı Rachel'a gösterdiğimde kafasını iki yana salladı. "Cevap verme."

Kafamı sallayıp telefonumu kaldırdım. Rachel'ın devasa konağı –buraya ev değil konak demek daha uygundu– bir tepenin zirvesine inşa edilmişti. Garaj yolunun sonunda otomatik demir kapı vardı. Rachel tuş paneline şifreyi girince kapı açıldı. Eve doğru ilerlemeye başladık.

"Annenler evde mi?" diye sordum.

Dudaklarından bir gülümseme geçti. "Hayır."

Bu gülümseme bir şey anlatıyordu ama ne olduğundan emin değildim.

"Ashley burada mı?"

"Evet."

"Nerede?"

"Arka taraftaki konuk evinde."

"Ne zamandır orada?"

"Bir haftadır."

"Ailenin haberi var mıydı?"

"Annemle babam," dedi, (yine hafifçe gülümsedi ama bu seferkinin hüzünlü bir gülümseme olduğunu anlayabildim) "pek fazla buralarda olmazlar."

Bu evin her tarafı ben çok pahalıyım diyordu. Arka tarafa geçip mermer verandayı ve kil tenis kortunu geçtik. Havuzun yanında küçük bir ev vardı. Çenemle evi işaret ettim.

"Ashley orada mı?" diye sordum.

"Evet."

Yutkundum ve adımlarımı hızlandırdım. Bu kadardı. Tüm sorularım cevaplanmak üzereydi. Kapıya ulaştık. Rachel anahtarı çıkarıp kilide soktu ve tokmağı çevirdi.

"Ashley?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

"Ashley?"

Hâlâ ses yoktu. İçeri girdik. Yatak toplanmıştı. Oda tertemizdi. Ama içeride hiç kimse yoktu. Rachel'a baktım. Kızın yüzü solmuş, gözleri büyümüştü. Odaya bakındım ve yatağın yanındaki masada bir not olduğunu fark ettim. Kâğıdı aldım. Rachel da yanıma gelip yazanlara baktı.

Rachel,

Bu şekilde kaçtığım için üzgünüm. Seni bu işe iyice bulaştırmadan daha fazla açıklama yapamam. Beni sakladığın için teşekkür ederim. Ama sonsuza kadar saklanamam. Polisi arama. Yapmam gereken şey buydu.

–Ashley

"Anlamıyorum," dedi Rachel. "Çok korkmuş durumdaydı."

Rachel'ın evine gelmiş, Ashley'nin orada olup olmadığını kontrol etmiştik. Ama yoktu. Kimse yoktu. Koca ev bir anıt mezar gibi sessizdi.

"Neler olduğunu anlat bana," dedim.

"Birkaç gün önce amigo kızlar takımı için seçmelerimiz vardı. Bu yıl sadece üç kişi için yerimiz vardı ama elli kişi seçmelere katıldı. Birisi Ashley'ydi."

Bu beni şaşırtmıştı. "Amigo kız seçmelerine mi katıldı?"

Rachel kafa salladı.

"Nasıl gitti peki?"

"İyi gitmedi. Yeni kızları üç kişilik bir jüri seçer; ben, Cathy ve Brittany. Ben Ashley'nin iyi ve yetenekli olduğunu düşünmüştüm ama onun seçmesi biraz, şey, garip oldu."

"Nasıl yani?"

"Burası eski moda bir yerdir. Biz klasik amigo kız takımlarındanız. Daha çok jimnastik temelli hareketler yaparız. Kızların çoğu bilindik şeyler yaptılar; akrobatik hareketler, cambazlık, piramit oluşturabilme yeterliliklerini gösterecek şeyler gibi. Fakat Ashley dans etti. Onun çok iyi olduğunu, gelecek vaat ettiğini düşündüm ama diğer kızlar..."

"Ne düşündüler?"

"Yaptıklarının kötü olduğunu düşündüler." Durdu; ya doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor ya da söylemeye korkuyordu. "Şey, hareketleri biraz müstehcendi. Çok aşırı değildi ama diğer kızları kızdırmaya yetti."

Hiçbir şey demedim. Aklıma Plan B Go-Go Lounge gelince gözlerimi kapatmak istedim.

"Ashley dansını bitirdiğinde, şey, alkış bekledi ama kimse alkışlamadı. Kız gergin bir şekilde yorum beklemeye başladı. Kızlar da üstüne gittiler. İlk önce Cathy sırıttı ve 'Striptiz direğin nerede?' diye sordu. Ardından kıyafetini, saçlarını, her şeyini eleştirmeye başladılar."

"Giysileriyle saçlarında ne vardı ki?"

"Sen bir erkeksin, böyle şeyleri fark etmezsin. Kıyafetleri ikinci eldi."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Öyleyse ne olmuş? Kıyafetleri eski diye onunla dalga mı geçmeniz gerekiyordu? Siz gerçekten bu kadar züppe misiniz?"

Bunları söylediğimde Rachel incinmiş gibi göründü. "Siz mi?"

"Ben demek istedim ki..."

"Ben züppe değilim. İnsanların ne kadar parası olduğunu umursamam. Mesele bu değil."

"Ne o zaman?"

"Giydikleri ikinci elmiş gibi bile görünmüyordu. Üçüncü ya da dördüncü el olabilirdi. Rol yapıyor gibiydi. Sanki bir ikinci el mağazasına gidip 80'lerden kalma kıyafetler almıştı. Triko kazaklar falan..."

"Hâlâ anlayamıyorum."

"Sanki," dedi Rachel. "Olmadığı biri gibi görünmeye çalışıyordu. Başka bir kılığa bürünmüş gibiydi. Her neyse, kızlar iyice zalimleştiler. Herkes ona gülmeye başladı."

"Sen de güldün mü?"

"Hayır," dedi hemen. Sonra kafasını eğdi, sesi yumuşadı. "Ama gülenleri durdurmadım da. Durdurmalıydım. Yani, Ashley herkesin önünde bir başına öylece kalmıştı. Bizi tanımıyordu. Çok kırılgan görünüyordu. Ve bizimkiler de suratına karşı kahkahalar atıyorlardı. Sonunda Ashley kaçıp gitti."

Rachel sustu. Sahneyi gözümün önüne getirmeye çalışıp o kahkahaların Ashley'yi nasıl yaralamış olduğunu düşündüm.

"Ne iyi," dedim, çok sert olmadan alaycı konuşmaya çalışarak.

"Biliyorum."

"Sonra ne oldu?"

"Arkasından gittim. Özür dilemek için. Collins Yolu'nda ilerlemeye başlamıştı, ben de peşine düştüm. Mountainside Yolu'ndan aşağı baktığımda yüz metre ileride olduğunu fark ettim. Ona seslendim ama durmadı. Beni duymadı mı yoksa duymazdan mı geldi bilmiyorum." Durup yutkundu. "Sonra tuhaf bir şey oldu."

"Ne?"

"Yanına bir araba yanaştı ve araba daha durmadan içinden dev gibi bir adam fırladı. Ashley gerilemeye başlamıştı ama adam daha hızlıydı. Bir ya da iki saniye içinde kızı omzuna attı. Ashley bir çığlık attı. Ben de çığlık attım. Sonra elimden geldiğince hızlı yanlarına koştum. Hiç düşünmedim bile. Sadece koşuyor ve bağırıyordum. Dev adam beni görmezden geldi. Onu arabanın arkasına sokmaya çalışıyordu ama Ashley direniyordu. Ellerini arabanın dışına dayayarak kendisini geri itmeye çalışıyordu. Adam onun bedenine bastırdıkça Ashley tutunuyordu. Sürücü, 'Çabuk ol!' diye bağırınca dev adam elini yumruk yapıp Ashley'ye vurmaya hazırlandı. Ben artık arabaya yaklaşmıştım. Bir kez daha haykırarak adamın dikkatini çektim. Ceptelefonumu çıkardım ve adama göstererek, 'Polisi aradım, her şeyi kaydediyorum. Bırak kızı,' dedim."

"Gerçekten yaptın mı?" diye sordum.

"Neyi?"

"Kaydettin mi?"

"Keşke. Menüde programı bulup açman ve kaydet tuşuna basman gerekiyor... Buna vaktim yoktu. Sadece numara yapıyordum."

Telefonum yine titrediğinde ekrana çabucak baktım. Yine Ema'ydı: **Neredesin??! ÖNEMLİ.**

Ona cevap atacak zamanım yoktu. Devam etmesi için Rachel'a kafa salladım.

"Her neyse, dev adam sonunda bana döndü. Ashley de fırsattan istifade edip ona bir tekme savurdu. Adam geriye doğru yalpaladı. Ashley serbest kalıp koşmaya başladı. Adam onun peşine düşmek istedi ama sanırım telefonuma kaydettiğimi söylediğim için vazgeçti ve arabaya atladı. Gitmeden önce sürücü ürkütücü bir sesle 'Sonsuza dek saklanamazsın, Ash. Seni bulacağımı biliyorsun,' dedi ve sonra gözden kayboldular."

"Plaka numarasını alabildin mi?"

Rachel kafa salladı. "Plakayı ezberledim, sonra Ashley'nin yanma koştum. Bu defa gerçekten polisi aramak üzereydim ama Ashley elini benimkinin üstüne koyup, 'Polisi arama,' diye fısıldadı. Çok korkmuş görünüyordu."

Rachel ellerini kucağında birleştirmiş, işaret parmağındaki yüzüğü gergince çevirmeye başlamıştı. Telefonum iki kez daha titredi ama bakmadım bile.

"Niye polisi aramanı istemedi?"

"Polisi ararsak işlerin daha da kötüleşeceğini söyledi. Aramamam için yalvardı, ne yapabilirdim ki? Sonra birlikte benim eve geldik. İlk başta Ashley bir şey anlatmak istemedi. Ağlayıp duruyor ve kendisini suçluyordu. Onun bir suçu olmadığını söyledim ama beni dinlemiyordu. Bilgisayarı açıp Google'dan Kent'lerin ev numarasını buldum. 'Hadi aileni arayalım,' dedim ama beni yine durdurdu. Gerçek soyadının Kent olmadığını söyledi. Kesselton bölgesinde okula giden çocukları olmayan bir aile bulmuş ve okula kaydolabilmek için onların kızıymış gibi yapmıştı."

"Böyle bir şey yapılabilir mi?"

Rachel omuz silkti. "Herhalde."

"Yani Kent'lerin ondan haberi yok muydu?"

"Sanmıyorum. Korkunç bir gece kulübünde çalıştığını, oradaki herkesin kötü bir adamın onu kaçırıp beyaz kölelik için yurtdışına sattığını düşündüklerini anlattı. Ama aslında kaçmıştı."

Beyaz kölelik mi, diye düşündüm omurgamdan bir ürperti geçerken. Candy, Antoine'ın kızları "Beyaz Ölüm"le yok ettiğinden bahsetmişti. Beyaz ölüm, beyaz kölelik... İkisi aynı şey olmalıydı.

"Yani," dedi Rachel. "Ashley burada, Kesselton'da kaldı ve son durağına gidene kadar geçmişinden kaçmaya çalıştı."

"Son durak mı?"

"O böyle demişti. Sanki Kesselton'da geçici olarak kalıyordu. Ama burada olmayı seviyordu. Demişti ki... hayatında daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığını söylemişti.

Kesselton'ın son durağı olmasını istemişti ama onu bulmuşlardı. Bu, demişti, benim hatamdı."

Telefonum yine titredi. Çabucak bir bakış attığımda yine Ema'dan mesaj geldiğini gördüm: **Sana bir şey göstermem gerekiyor. Ama kızmayacağına söz ver.**

"Arabadaki adam," dedim Rachel'a. "Yüzünde bir dövme var mıydı?"

"Hayır. Boyu uzundu –senin kadardı sanırım– ama kilosu senin iki katındı. Ayrıca siyahiydi."

Plan B Go-Go Lounge'daki dev fedai Derrick'i düşündüm. "Onu nasıl bulmuşlar?"

"Ashley bilmiyordu ama sanırım ben anladım," dedi Rachel.

"Nasıl?"

"İkiniz de okulda yeniydiniz, değil mi?"

"Evet."

"Yani Bayan Owens'ın o tuhaf bağ kurma oryantasyonuna katıldınız."

O günü hatırladım. Tanrım, ne kadar aptalca bir gündü! "Eee?"

"Bize her gün *Star-Ledger* gazetesi gelir. Gazete bu oryantasyon hakkında bir haber yapmıştı. Fotoğraflardan biri bayrak yarışı yapılırken çekilmişti. Ve Ashley gayet açık bir şekilde görülebiliyordu."

Star-Ledger, eyaletteki en büyük gazeteydi ve Newark'ta basılıyordu. Bu mantıklıydı.

"Tamam," dedim. "Eve geri döndünüz. Sonra ne yaptınız?"

"Ashley saklanıp meseleyi çözmek istiyordu. Ona burada benimle kalabileceğini söyledim." Ağzımı açtığımı gördüğünde konuşmamam için elini kaldırdı. "Bir sonraki sorunun cevabı şu: Annemle babam boşandılar. Annem Florida'da yaşıyor. Babamsa üçüncü kez bir servet avcısıyla evlendi. İkisi de çok seyahat ederler."

"Kardeşin yok mu?"

"Bir ağabeyim var, üniversiteye gidiyor. Evde tam zamanlı çalışanlarımız var ama havuz evine sadece perşembeleri girerler."

"Sen de Ashley'yi oraya yerleştirdin?"

"Evet. Ashley, onu yakalamak isteyen adamların araştırmaya devam edeceklerinden endişeliydi. Onların çok acımasız olduğunu, buradaki tek arkadaşının peşine düşebileceklerini söyledi."

"Bu," dedim. "Ben oluyorum."

Kafa salladı. "Onun dolabına gidip defterlerini ve giysilerini aldım. Ashley senin adını ve telefon numaranı not almıştı. Ayrıca birbirinize yazdığınız notlar vardı. Eğer o adamlar bunları bulsaydı ikinizin çok yakın olduğunu anlayacaklardı. Ama Ashley yine de seni bulup bulmadıklarından emin değildi."

"Bu yüzden senden bana göz kulak olmanı istedi."

"Evet."

"Sen de yaptın. Hatta beni tarih partnerin olarak bile seçtin."

Rachel, aşırı resmi şekilde döşenmiş oturma odasını sanki hiç görmemiş gibi incelemeye başladı. Oda Avrupa sa-

raylarından fırlamışa benziyordu. Oturduğumuz koltuğun minderi incecikti.

"Niye?" diye sordum.

"Ne niye?"

"Ashley'yi çok fazla tanımıyordun. Arkadaşın değildi."

"Doğru."

"Ve yaptığın tehlikeli bir şeydi. Adamlar seni gördüler. Peşine düşebilirlerdi."

"Sanırım."

"O zaman niye ona yardım ettin?"

Rachel biraz düşündü. "Çünkü başı beladaydı. Çünkü amigo kız seçmelerinde ona yardımcı olmamıştım. Bilmiyorum. Yardım etmek istedim işte. Bunun doğru olduğunu düşündüm. Çok büyük bir şey yapmışım gibi anlatmak istemiyorum. Kendimi bir şekilde sorumlu hissetmiştim."

Hiçbir şey söylemedim. Ne demek istediğini biliyordum. Babam ve annem de hayatlarını sorumlu hissederek yaşamışlardı. Eğer onlara neden öyle yaptıklarını sorarsanız Rachel'ınki gibi bir cevap verirlerdi.

Telefonum tekrar titredi. İçimi çekip ekrana baktığımda hiç şaşırmadım. Ema'dan yeni bir mesaj: **Sana kendim göstermek istemiştim ama şimdi bir fotoğraf yolluyorum. Aylardır gözümün önündeymiş.**

Mesaja bir fotoğraf eklenmişti. Simgeye tıkladım ve karşıma bir görüntü çıktı. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Yakından çekilmişti ve biraz bulanıktı. Birisinin teni görünüyordu. Kafamı birazcık eğdim, gözlerimi odakladım ve o anda tüylerim diken diken oldu.

Bu mavi-yeşil bir dövmeydi. Şimdi anlamıştım. Ve o amblemin aynısıydı; hayvan gözlü kanatları olan bulanık kelebek.

Titreyen ellerle cevap yazdım: **Kimin dövmesi bu?**

Mesaj hemen gelmedi. Rachel beni izliyordu. Ema'nın cevap atması çok uzun sürdü. Sonunda, tam bir dakika sonra, sanki tereddütle yazılmış olan mesaj geldi: **Benim.**

Bölüm 20

Cüzdanımdaki sahte ehliyetle tekrar araba kullanıp Kesselton Meydanı'nın kenar mahallelerine gittim ve Ema'yı aldım. Kız, süklüm püklüm bir halde Ford Taurus'a bindi.

"Bunların hiçbirini aklım almıyor," dedim.

"Agent'ın fikriydi," diye açıkladı Ema. Çok hızlı konuşuyordu.

Şimdi oraya gidiyorduk. Bekleyin Dövmelenin'e gidip Agent'la yüzleşecektik.

"Yaz boyunca sırt dövmem için Agent'a gittim. Büyük ve dramatik bir şey istiyordum. Agent da bu ince ayrıntıları, helezonları ve yazıları olan bu resmi çizdi ve..." Konuşmayı kesti. "Bana komikmişim gibi bakıyorsun."

"Sen ciddi misin?"

Konuşmadı.

"Tabii ki de öyle bakıyorum," dedim niyet ettiğimden daha sert sesle. "O dövme, Yarasa Kadın'ın evindeki eski bir fotoğrafta, arka bahçesindeki bir mezar taşında da vardı.

Hatta birisi babamın mezarındaki plakaya da çizmişti o kelebeği. Şimdi birden senin sırtında da olduğu ortaya çıktı."

"Biliyorum. Ben de anlamıyorum. Bak, bu dövme çok büyük ve kelebek sadece küçük bir kısmı. Orijinal çizimde bile yoktu ama Agent bir yerden ilham geldiğini söylemişti."

Kafamı iki yana salladım. "O zaman mezar taşında görür görmez neden bana söylemedin?"

"Kaçmıştın, unuttun mu? Tutuklanmıştın."

"Dün Baumgart's'tayken niye söylemedin? Ya da bugün okulda?"

Ema bir şey demedi.

"Hey?"

"Bana bağırmayı kes," dedi.

"Ben bağırmıyorum. Sadece... bunu benden nasıl saklarsın?"

"Eh, peki sen neden bugün Bayan Seksi'yle buluştuğunu bana söylemedin? Ha?" Kollarım göğsünde kavuşturdu. "Sen bana her şeyi anlatmıyorsun. Ben de sana her şeyi anlatmıyorum."

"Ema?"

"Ne?"

"Bu saçmalığın daniskası, sen de biliyorsun. Neden bana dövmeden bahsetmedin?"

Ema gözlerini ön cama dikti. Agent'ın dükkânına yaklaşıyorduk. Susmaya karar verdim. Henüz baskı yapmaya gerek yoktu ama neler döndüğünü öğrenmeliydim. Radyoyu açtım ama Ema uzanıp kapattı.

Sonra arkasına yaslandı. "Korkmuştum, tamam mı?"

"Neden korkmuştun?"

Ema kafasını iki yana sallayıp kaşlarını çattı. Her parmağında birer gümüş yüzük vardı ve bu ona biraz çingene havası katıyordu. "Zeki bir çocuksun ama bazen tam bir mankafa olabiliyorsun."

"Evet. O zaman sen açıklayıver."

"İlk başta emin değildim bile. Belki de mezar taşındaki resim dövmemdekine benziyordu ama aynı değildi."

"İlk başta," diye tekrar ettim.

"Doğru."

"Sonra?"

Ona hızlı bir bakış attım. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Sence ben bir sürü arkadaşı olan biri miyim?"

Cevap vermedim.

Ema'nın sesi fısıltı halindeydi. "Bana kızabileceğini düşündüm. Ya da beni suçlayacağını, bana inanmayacağını... Düşündüm ki..." Kafasını ters tarafa çevirdi; yüzünü göremiyordum. "... artık arkadaşım olmak istemeyebilirsin."

Sesindeki incinmişlik yüreğimi yaktı. Bir sonraki kırmızı ışıkta, "Ema?" dedim.

"Ne?"

"Bana bak."

Baktı. Gözleri nemliydi.

"Sana hayatım pahasına güveniyorum," dedim. "Ve ister beğen ister beğenme, sen hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Ondan sonra söylenecek bir şey kalmamıştı. Yolun kalanında sessizlik içindeydik.

Bekleyin Dövmelenin'e vardığımızda dükkân tam faaliyetteydi. Hemen arka tarafa, Agent'ın bölümüne gittik ama kimse yoktu. Sandalyesinin başına gidip bekledim; sanki bakışlarımla onu ortaya çıkarabilecektim. Hiçbir şey olmadı tabii.

"Mickey?" dedi Ema.

Ona döndüm. Agent'ın masasındaki aynaya işaret ediyordu. İkimiz de masaya doğru gittik ve hareket etmeye korkarak öylece dikildik. Aynanın sol alt köşesine aynı kelebek amblemi yapıştırılmıştı.

"Hey, Ema. Beğendiniz mi?"

Sese doğru döndüm. Hayır, Agent değildi. Bu adamın bir başka dövme sanatçısı ya da sık gelen müşterilerden biri olduğunu düşündüm. Bedeninin görünen her santimetresinde bir çizim vardı. Dövmeleri, bunların arasındaki bağı, Ema'nın sırtındaki çizimi, Antoine'ın yüzündeki dövmeyi ve en korkunç olanını, Elizabeth Sobek adlı küçük bir kıza Auschwitz toplama kampında zorla yapılan dövmeyi düşündüm.

"Selam, Ian," dedi Ema, sesinin ilgisiz çıkmasına dikkat ederek. "Agent nerede biliyor musun?"

"Burada değil," dedi Ian, Ema'ya bakarak. Sonra bana döndü.

Ona boş gözlerle bakıp, "Ah, evet, bunu görebiliyoruz," dedim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Ema. "Ya da ne zaman geri döneceğini?"

"O ayrıldı," dedi Ian. "Bir süreliğine de dönmeyecek."

"Bir süreliğine derken?" diye sordum. "Bu gece mi yoksa..."

"Bu gece değil. Bu hafta değil." Şimdi Ian tüm dikkatini bana vermişti ve satın almak istediği bir atmışım gibi her yerimi inceliyordu. "Sen Mickey olmalısın."

Şaşırdım. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır. Agent bana senin geleceğini söylemişti."

Ema'ya baktım. Kendisinin de bir şey anlamadığını belirtmek için omuz silkti. "Öyle mi?"

Ian kafa salladı. "Sana dövmeyi benim yapmamı söyledi ama nereye olacağını söylemedi. Kol mu, bacak mı, sırt mı... Nereye istersin?"

Ona yaklaştım. "Biz randevu falan almadık."

"Ah, biliyorum."

"O zaman bizi beklediğini söylerken..."

"Agent ne zaman geleceğini belirtmemişti. Sadece gelecek dedi. Uğrayacak. Ve geldiğinde seninle ilgilenmemi söyledi. Bak, senin için hazırladığı çizimi şuraya bıraktı."

Çenesiyle aynanın sol alt köşesini işaret etti; Yarasa Kadın'ın evinde, babamın mezarında ve Ema'nın sırtında bulunan kelebeği...

"Beğendin mi?" diye sordu Ian.

Konuşabilmem birkaç saniye aldı. "O nedir?" diye sordum. Kendi sesimi tuhaf bir fısıldama gibi duydum.

Şimdi şaşırma sırası Ian'daydı. "Bilmiyor musun?"

Kafamı iki yana salladım.

"Agent sana söylemedi mi?"

"Hayır."

Ian kafasını iki yana salladı. "Tanrım, ne garip iş. Niye ne olduğunu bilmediğin bir dövmeyi yaptırmak isteyeceğini düşündü ki?"

"Bilmem," dedim. "Ama sen söyleyebilirsin belki?"

Ian bir süre düşünürken biz de bekledik. Sonunda, "Bu bir kelebek," dedi.

Sabırsızlık göstermemeye çalıştım. "Evet, bunu anlayabiliyoruz."

"Daha spesifik olmak gerekirse," diye devam etti. "Bu bir Swordgrass Brown Tisiphone Abeona."

Bu son kelimeyle midemin bir takla attığını hissettim. Sertçe yutkunup sözcükleri kafamda tekrar ettim. "Ne dedin sen?"

Sesim bir şekilde tehdit edici gibi çıkmış olmalıydı. Ian kendini savunur gibi avuçlarını havaya kaldırdı. "Vay, sakinleş dostum."

Derin bir nefes aldım. "Kelebeğin adının ne olduğunu söyledin?"

"Hey, bunu bana Agent söyledi. Her zaman bundan bahsederdi."

"Lütfen sadece," diye başladım sesimi yükseltmemeye çalışarak. "kelebeğin adını tekrar söyler misin?"

"Swordgrass Brown Tisiphone Abeona."

Yutkundum. "Abeona."

"Aynen," dedi Ian, gülümseyerek. "Hey, Abeona'yı biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Agent'la ben antik tanrı ve tanrıçalarla ilgilenirdik çünkü bazı insanlar onları dövme olarak istiyor. Abeona bir Roma tanrıçasıydı. Biliyor muydun?"

Öylece donakalmıştım. Babamın istifa mektubunu düşündüm. "*Bir kişinin Abeona Sığınağı'nı asla terk edemeyeceğini biliyorum...*"

"Ben bunun büyük bir hayranı değilim," diye devam etti Ian, "ama biliyor musun, Abeona bir çeşit koruyucu tanrıçaydı. Ailelerinden ilk defa ayrılan çocukları koruyup ilk yolculuklarında rehberlik ederdi. Böyle işte. Ve bu kelebek hakkındaki tuhaf şey de ismi, biliyor musun? Tisiphone, Antik Yunan ilaheleri olan Furilerden biriydi. Cinayet gibi büyük suçları işleyenleri cezalandırırdı; özellikle de tehlikede olan çocuklarsa. Onun hikâyesini biliyor musun?"

Konuşmaya korkarak kafamı iki yana salladım.

"Tamam. Tisiphone'nin babası Alcmaeon yanlışlıkla onu ve erkek kardeşi Amphilochus'u, Teb kralı Creon'un yanında bırakmıştı. Tisiphone çok küçük olsa da aşırı seksiydi, bu yüzden Creon'un kötü karısı onu köle olarak sattı. Kadının anlamadığı şey şuydu ki Tisiphone'yi alan kişi aslında babası Alcmaeon için çalışıyordu. Anladın mı? Çocuklarını kurtarmak için büyük bir plan yapmıştı."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ah Tanrım, Agent sürekli bunlardan bahsederdi. Bu kelebeği sevmesinin nedeni de buydu. Sanırım kelebeğin ana-

vatanı Avustralya ya da Yeni Zelanda ama ismi bu tanrıçalardan geliyor. Agent bu yüzden çalışmalarına kelebeği dâhil ederdi. Kanatlarındaki gözleri görüyor musun? Sanki seni izliyorlarmış gibi. Agent'a göre bu sembolün anlamı çocukları kurtarmaktı. Onlara koruma ve sığınak sağlamaktı."

Sığınak. Abeona Sığınağı. Babamın yıllarca çalıştığı yer...

"Ian," diye lafa girdi Ema. "Agent'a nasıl ulaşabileceğimizi biliyor musun?"

Ian gülümsedi. "Bunu soracağınızı söylemişti. Bu yüzden kesin konuşmamı istedi."

"Eee?"

"Hayır. Ona ulaşmanın bir yolu yok. Hiç yok." Kafasıyla beni işaret etti. "Eee, ne diyorsun Mickey? Dövmeyi yaptırmaya hazır mısın?"

Telefonum titredi. Ekrana baktığımda Rachel'dan bir mesaj geldiğini gördüm: **Ashley hakkında bir ipucu buldum.**

"Şimdi olmaz," dedim kapıya doğru koşarken.

Belki de hiç olmazdı.

Bölüm 21

Myron'ın evinde buluşmayı kararlaştırmıştık ama onu arayınca plan suya düştü.

"Neredesin?" diye sordu Myron.

Ses tonunu beğenmemiştim.

"Arkadaşlarımla birlikteyim," dedim.

"Hangi arabayla?"

Eyvah. Ema suratıma bakıyordu. Dudaklarımı sessizce oynatarak, "Sorun var" dedim ona.

"Babanın sana araba sürmeyi öğrettiğini biliyorum," dedi amcam. "Ama bu yaptığın yasadışı. Biliyorsun."

"Arkadaşımın evine geldim sadece," dedim.

"Kimin?"

"Rachel. Geçen gece tanışmıştın."

"Yürüyerek gidemez miydin?"

"Şey, bak, o bir çocukla çıkmak istemez. Bu yüzden ona yaşımın daha büyük olduğunu söyledim."

Vay canına, daha ezikçe bir şey bulabilir miydim?

"Yalan mı söyledin?"

"Hayır, sayılmaz. Sadece buna inanmasını sağladım... Bak, ona gerçeği söyleyeceğim. Sonra arabayı eve getirip bir daha hiç sürmeyeceğim."

"Mickey," dedi Myron, ebeveyn ses tonunu kullanarak. "Eğer Amir Taylor seni araba kullanırken yakalarsa ne olur biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Arabayı orada bırak," dedi Myron. "Eve yürüyerek dön. Ben onu geri getiririm."

"Tamam," dedim. "Sağ ol. Ama burada biraz daha kalabilir miyim?"

"Ona doğruyu söyleyeceğine söz verirsen," dedi Myron. "Kıza yalan söyleyemezsin."

Ah, Tanrım.

"Çok haklısın," dedim, sözcükleri yutarak. Arabayı alıp başına çalmasını ve benim için endişelenmemesini söylemek istiyordum. "Üzgünüm. Ona hemen söyleyeceğim. Hoşça kal."

Telefonu kapattığımda Ema kahkaha atmaya başladı.

"Ne?" dedim

"Amcan söylediklerine inandı mı?"

Gülümsemeden edemedim. "Kendisi bu işlerde yeni de."

"Öyle görünüyor."

Rachel'ı tekrar arayıp onun evinde buluşmamız gerektiğini söyledik. Eve vardığımızda demir kapı hemen açıldı. Rachel bekliyor olmalıydı. Ema sessizce duruyordu. Konağa gelirken de hiç konuşmamıştı.

"Senin nerede yaşadığını hâlâ bilmiyorum," dedim Ema'ya.

"Bundan daha büyük dertlerimiz var, değil mi?"

Doğru söylüyordu. Evin önüne vardığımızda Rachel kapıya çıkmıştı bile. Ema'nın ona bakarken takındığı yüz ifadesini ancak kabullenme olarak tanımlayabilirdim.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Kız güzel, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden konuşmadım. Kapımı açıp arabadan indim. Rachel beni gördüğünde gülümsedi. Ema'yı gördüğündeyse gülümsemesi biraz soldu. Ema'yla ikimiz ona doğru ilerlemeye başladık. Rachel, Ema'yı izliyordu. Ema, Rachel'ı izliyordu. Bense ne yapacağımı bilemiyordum.

"Ashley bunu kimsenin bilmesini istemezdi," dedi Rachel.

"Sorun yok," dedim. "Ema başından beri bu işin içinde."

Rachel bu cevaptan memnun olmamıştı. Ema da. Sadede gelmeye çalıştım.

"Ashley hakkında bir ipucu bulduğunu mu söylemiştin?"

Rachel temkinli görünüyordu.

"Sorun yok dedim ya," dedim.

Rachel içini çekip bizi eve aldı. Birkaç saat önce oturduğumuz gösterişli odaya girdik yine. "Bu dizüstü bilgisayar havuz evindeydi. Ashley e-postalarını kontrol etmek için bunu kullanmıştı. Onun hesabına girmeyi başardım."

"Nasıl?" diye sordum.

Rachel rahatsız olmuş gibiydi. "Babam pek buralara uğramaz," dedi, "ama bu bana göz kulak olmadığı anlamına gelmiyor. Geçen sene evdeki bütün bilgisayarlara aile koruma programı yükledi; böylece benim neler yaptığımı görebilecekti."

"Iyy," dedi Ema.

"Aynen."

Ema kafasını iki yana sallayıp, "Anne babalar," dedi.

İki kızın arasının biraz yumuşamaya başladığını hissettim. Çok fazla değil ama. Yumuşamak biraz fazlaydı sanırım. Buzların erimeye başlaması daha uygun bir ifade olurdu.

"Mesele şu ki babamın bilgisayarlarla arası iyi değildir. İnternetten programlar falan alır ama ne yaptığını pek bilmez. Ben de neler döndüğünü anladığımda onun kodlarını buldum ve şimdi ben ne görmesini istersem onu görüyor. Saklayacak bir şeyim olduğundan değil tabii. Ben hiç... neyse, boş verin." Rachel saçını kulağının arkasına soktu. "Her neyse, anlatmak istediğim şu ki, Ashley internet geçmişini silmiş olsa bile onun bilgisayarda ne yaptığını görebiliyorum."

"Ve?" dedim.

"Bugün erken saatlerde şu e-postayı almış."

Rachel bana bir kâğıt uzattı. Kısa ve öz bir mesajdı bu:

Ash,

Başım büyük belada. O seni sakladığımı düşünüyor. Böyle şeyleri anlar, bilirsin. Neler yapabileceğini de bilirsin. Lütfen, Ash. Lütfen geri gelip bana yardım et.

Ve alt kısımda e-postayı kimin gönderdiği yazıyordu: *Candy.*

"Yani," dedi Rachel, "Şimdiki soru şu: Candy kim?"

"Ben biliyorum," dedim, içim tekrar korkuyla dolarken. Başka seçenek göremiyordum. O korkunç yere tekrar gitmeyi hiç ama hiç istemiyordum ama bir şekilde oraya gideceğimi de biliyordum. Buddy Ray ve dev korumasıyla tekrar karşı karşıya gelme veya Antoine LeMaire'le ve Beyaz Ölüm'le karşılaşmak pahasına olsa da.

Bir şekilde babamla ve Abeona Sığınağı'yla bağlantısı olan Yarasa Kadın'ın sessizce söylemeye çalıştığı şeyi hatırlıyordum: *Ashley'yi kurtar.*

Babam tüm hayatı boyunca Abeona Sığınağı'nda çalışmıştı. Şimdi belki de gerçek işinin ne olduğunu anlıyordum. Kadere kısmete inanmazdım. Görev aşkı ya da gaye denen şeye de inanmıyordum. Rachel ne demişti?

"Bunun doğru olduğunu düşündüm."

Bu kadar basit, ama bir o kadar da derin bir şeydi bu. Bir sorumluluktu. Kaçmak istesem de kaçamazdım.

Ashley'yi kurtarmak zorundaydım.

Bölüm 22

Rachel ve Ema neredeyse on yıldır aynı okula gidiyorlardı ama hiç konuşmamışlardı. Birisi güzel amigo kız, diğeri dışlanmış bir kızdı. Ve ben, Mickey Bolitar, onların birlik olmasını sağlamayı başarmıştım.

Nasıl mı?

Şunları söyleyerek: "Bunu tek başıma yapmalıyım."

Rachel ve Ema yan yana durup kollarını göğüslerinde birleştirdiler.

"Ah, hayır," dedi Ema. "Bizi arkada bırakamazsın."

"Biz de geleceğiz," dedi Rachel.

"Ve bize bunun tehlikeli olduğunu söyleme," diye ekledi Ema.

Rachel: "Bizim için tehlikeliyse senin için de tehlikelidir."

Ema: "Doğru, bu yüzden bize cinsiyetçi saçmalıklardan bahsetme."

Rachel: "Aynen. Biz büyük, güçlü bir adam tarafından korunmaya ihtiyaç duyan kızlar değiliz."

Daha fazla itiraz edebilirlerdi –doğruyu söylemek gerekirse onları pek dinliyor sayılmazdım– ama zaten bir şansım yoktu. Teslim olmak uygun görünüyordu. Bu yüzden bunu ertelememe ne gerek vardı?

"Eee, plan nedir?" diye sordu Ema.

Saatine baktım. 21.00'dı. "Bilmiyorum. Sanırım Plan B Go-Go Lounge'a gidip Candy ya da Ashley'yi bulabilecek miyiz bakmalıyız."

"Seni tanırlar," dedi Rachel.

Doğru noktaya parmak basmıştı. "Tamam, o zaman beyin fırtınası yapalım da bir şeyler bulalım."

Ceptelefonum yine çaldı. Myron amcam arıyordu. Çekingen bir "Alo" ile telefona cevap verdim.

"Saat geç oluyor," dedi Myron. "Rachel'a gerçeği söyledin mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Hemen yanımda oturuyor. Telefonu ona vermemi ister misin?"

"Gerek yok. İnternette adresini buldum. Ortağım Esperanza yanımda. Seni ve arabayı almaya geliyoruz."

Gözlerimi kocaman açtım. Ema ve Rachel bunu görünce bana yaklaştılar. Duyabilmeleri için telefonu hafifçe eğdim. "Şimdi olmaz," dedim. "Tarih projemiz üstünde çalışıyoruz."

"İkiniz aynı tarih sınıfında mısınız?" diye sordu amcam.

"Evet."

"Yani ikiniz de ikinci sınıf oluyorsunuz," dedi Myron.

Sesinde hafif ukalaca bir ton var gibiydi. "Rachel da bunu biliyor. Niye bir ikinci sınıf öğrencisinin araba sürebilecek kadar büyük olduğunu düşünsün ki?"

Beni yakalamıştı.

"Bir dakika Myron, başka birisi daha arıyor." Onu beklemeye alıp kapıya doğru gittim.

"Hayırdır?" diye sordu Rachel.

"Çabuk olun, yakında burada olur. Arabayı almaya geliyor. Hemen şimdi gitmeliyiz."

Hepimiz Ford Taurus'a koştuk. Ben sürücü koltuğuna geçerken Rachel ve Ema nereye oturacaklarını bilemeyip tereddüde düştüler. Ama Rachel durumu hemen çözdü. Ön yolcu kapısını açıp, "Sen buraya otur Ema," dedi.

Ema da öyle yaptı. Rachel kapıyı kapatıp arkaya atladı.

Uzun garaj yolunu geçtikten sonra sola döndüm. Şimdiye kadar Myron telefonu kapatmış ve birkaç kez daha aramıştı ama ben cevap vermemiştim. Rachel arkaya bakıp, "Amcanın kullandığı araba da mı Ford Taurus?" diye sordu.

"Evet."

"Eyvah, kapıya yanaşıyor."

Gaz pedalına var gücümle basıp hemen sola, ardından da sağa döndüm ve takip edilmediğimizden emin oluncaya kadar caddelerde ilerledim. Sonra Newark'a giden ana yola çıktım.

Yirmi dakika sonra –Rachel ve Ema'yla yapıp kesinlikle kaybettiğim bir tartışmanın ardından– Plan B Go-Go Lounge'ın bir blok aşağısındaki sokakta bir park yeri buldum.

Buradan ön kapıyı çok iyi görebiliyordum ama bu gerginliğimi azaltmadı.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedim.

"Tek yol bu," dedi Rachel. "Sen de biliyorsun."

"İyi olacağız," diye ekledi Ema.

Kafamı iki yana salladım. Rachel ve Ema zaten kesin olan şeyi üstüne basa basa tekrar etmişlerdi: Ben kulübe tekrar giremezdim. Adamlar yüzümü görmüşlerdi. Hatta fedai Derrick'i yaralamıştım bile. Neyse ki adam şu anda kapıda görevli değildi. Rachel basit bir plan yapmıştı: O ve Ema içeri girecek, iş aradıklarını söyleyeceklerdi. Bu onların içeri girip etrafı incelemelerine ve Ashley'yi ya da Candy'yi bulabilecekler mi bakmalarına yarayacaktı. Onlara Candy'nin nasıl göründüğünü tarif etmiştim.

"Kılık değiştirebilirim," dedim. "O şekilde içeri girebilirim."

Rachel ve Ema güldüler.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Rachel. "Takma bıyık mı takacaksın? Yoksa sarı bir peruk mu? Ya kimlik isteyip gerçek yüzünü görürlerse?"

Buna cevabım yoktu.

"Bunu aşmıştık," dedi Ema.

"Yine de hiç hoşuma gitmiyor."

"İnatçı," dedi Rachel. "Bak, Ema'nın ceptelefonu hep açık olacak." Ema'nın telefon operatörü benimkinden daha iyiydi; benim telefonum bir çizgi gösterirken onunkinde beş çizgi vardı. "Her şeyi duyacaksın. Burası halka açık bir yer, bize ne yapabilirler ki? Ayrıca bir kodumuz da var, değil mi?"

"Sarı," dedim.

"Aynen. Eğer işler çığırından çıkarsa 'sarı' diyeceğiz."

"Bunu düşünmeliyiz," dedim.

"Düşündük ya zaten," dedi Ema. Ve ben daha onlara karşı gelemeden ikisi de arabadan inip kulübe doğru ilerlemeye başladılar. Ceptelefonum çaldı. Myron'ın numarasını engellemiştim, bu yüzden arayanın o olmadığını biliyordum. Ekrana baktığımda Ema'nın adını gördüm. Telefonu açıp, "Alo?" dedim.

"Beni iyi duyabiliyor musun?" diye sordu Ema.

"Evet."

"Sen telefonunu sessize al da buradakiler bir şey duymasın," dedi Ema.

Dediğini yaptım ve onların ön kapıya doğru ilerlemelerini izledim. Rachel dapdar bir kot giymiş, Ema'ysa her zamanki gibi siyah zırhını kuşanmıştı. Rachel'ın içeri girmekte bir sorun yaşamayacağını biliyordum. Hatta hoş karşılanacağından emindim. En büyük korkum *fazlasıyla* hoş karşılanmasıydı. Ema, dansçı olmak için başvuracağı konusunda bar fedailerini ikna etmekte zorluk yaşayacağını söylediğinde Rachel kaşlarını çatıp, "Saçmalama, seksi görünüyorsun," demişti.

Başkası söylese bunlar yalan ya da küstahlık gibi gelebilirdi. Ama Rachel söylediğinde Ema bile buna inanmıştı.

Gözlerimi kapıdaki iki fedaiye kilitledim. İkisi de dünkü arkadaşımdan, Ashley'yi sokak ortasında kaçırmaya çalışmış olan, dün burnuna kafa geçirdiğim Derrick'ten daha

küçük cüsseliydiler. Adamın burnunun kırılıp kırılmadığını merak ediyordum ama bu yüzden uykularım falan kaçmamıştı yani.

Kapıdaki fedailer, Ema'yla Rachel'ın kulübe yaklaştığını fark ettiler. Buraya müşteri olarak pek fazla kadının geldiğini sanmıyordum, özellikle de tek başlarına. Rachel ile Ema, kapının önünde durdular. Konuşmalarını telefonumdan duyabiliyordum.

Sağdaki fedai, "Merhaba bayanlar, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

"İş hakkında birileriyle görüşmek istiyoruz," dedi Rachel.

"Ne gibi bir iş?"

"Dansçılık, garsonluk. Ne olursa."

Soldaki fedai, "Patron senden hoşlanacaktır. Ama o," dedi Ema'ya işaret ederek. "Asla olmaz."

Adamın suratına bir yumruk geçirmek istedim.

Sağdaki fedai arkadaşının koluna bir tokat attı. "Dostum, bu çok kabaydı."

"Ha?"

"Evet," dedi Rachel. "Çok kabaydı."

"Bence kız güzel," dedi sağdaki fedai, Ema'ya gülümseyerek. "Tatlı bir yüzün var, şekerim."

"Teşekkürler," dedi Ema.

"Eminim dans pistinde nasıl çalkalayacağını da biliyorsundur, haksız mıyım?"

"Çok haklısın," dedi Ema, kapıdan içeri girerlerken. "Kalçamı salladığımda gezegenler çarpışır."

Arabada gülümsemeye başlamıştım ve "*Tanrım, bu kızı seviyorum*," diye düşünüyordum ki yanımdaki cam tuzla buz oldu, parçalar üstüme sıçradı. İki el içeri uzanıp yakama yapışıp beni pencereden dışarı çekerken karşılık verecek vaktim bile olmadı. Pencerede kalan cam kırıkları bedenimi sıyırıp tişörtümü yırttı ve tenime battı.

Beni çeken kişi Fedai Derrick'ti. Burnuna beyaz bir bant yapıştırılmıştı. Çok kızgın görünüyordu. "Bak, bak, bak. Kimler merhaba demeye gelmiş."

Beni caddeye doğru fırlattığında kafam bir arabanın yanına çarparak göçmesine neden oldu. Kendimi toplamaya çalıştım ama baş dönmesi baskın çıktı. Soluklanmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı ama bunu yapmama izin verilmedi.

Derrick yüzüme bir tekme savurdu.

Yana yuvarlanmaya çalıştım ama Derrick üstüme çullanmıştı. Çeneme attığı yumruk dişlerimin takırdamasına neden oldu. Sonra kaburgalarıma dizini geçirdi, ardından nereye olduğunu bile anlamadığım bir yumruk attı ve kafamın arkasını vurarak beynimin sarsılmasına neden oldu. Bir sonraki yumruğunda gözlerim dönmeye başladı. Sonra her yer kararadı.

Uyandığımda bir sokakta Derrick tarafından sürükleniyordum. Tek eli yakamdaydı, diğerindeyse ceptelefonu vardı.

Bütün vücuduma bir ıstırap hücum etti ve gözlerim yaşlarla doldu. Aklıma ilk Rachel ve Ema geldi. Artık arkalarında destek yoktu. Bundan haberleri var mıydı acaba? Şüp-

heliydim. Eğer Derrick'in bana saldırdığını görselerdi çığlık atar ya da başka... bir şeyler yaparlardı. Hayır, ikisi de külüne girmişlerdi. Yalnız başlarına. Telefonun diğer ucunda onları bekleyen kimse yoktu.

Derrick telefonda konuşuyordu. "Onu getiriyorum, Buddy Ray," dedi.

"Yok, getirme, gerek kalmadı artık." Buddy Ray'in yumuşak sesini duyabiliyordum. "Ash geri geldi."

"Çocuğa ne yapacağım o halde?"

"Neredesin?"

"Arka sokaktayım."

"Herhangi bir tanık var mı?"

"Yok," diye cevap verdi Derrick.

"O zaman işini orada bitiriver," dedi Buddy Ray.

İşini bitiriver mi?

Korku, insanın suratına çarpılmış soğuk su etkisi oluşturabilir. Nasıl bir hamle yapmam gerektiğini kafamda tartmaya başladım. Birkaç saniye daha baygın numarası yapıp ona sürpriz saldırı yapabilirdim. Ama Derrick birden durdu. Sonra beni çamaşır dolu bir poşetmişim gibi yere bıraktı. Gözlerimi açmadım, baygınmış gibi yaptım.

"Gözleri aç, çocuk."

Gözlerimi açmayınca Derrick botunun ucuyla kaburgalarıma sert bir tekme indirdi. Göğsüm büyük bir acıyla doldu, gözlerim kocaman açıldı. Kafamı kaldırdığımda bir silahın namlusuyla karşılaştım.

Başka şansım yoktu.

Silaha saldırdım ama Derrick hazırlıklıydı. Tüm ağırlığını ve gücünü kullanarak göğsümün ortasına bir yan tekme geçirdi. Kalbim durdu. Böyle hissediyordum. Sanki iç organlarımın hepsi –kalbim, ciğerlerim, her şeyim– çalışmayı bırakmıştı. Yere düştüm, hareket edemiyordum. Kafamın arkasına yediğim bir başka tekmeyle gözlerimi kapadım. Gözlerimin önünde parlak ışıklar dönüyordu. Hareket etmedim. Nefes aldığımı bile sanmıyordum. Orada öylece, aciz şekilde yatıyordum. Bilinçsizlik denizine dalmak üzereydim.

Sonra silahın ateş aldığını duydum.

Bölüm 23

Ölüm buydu demek.

Annemle babam burnumda tütüyordu. İki yıl önce, Ürdün'ün çetin çöllerinde yaşayan Al-Hajaya kabilesinin yanına yerleştiğimiz zaman geçirdiğimiz bir geceyi hatırladım. Bizi sahranın sert hava koşullarından koruyacak keçi kılından yapılma çadırlarda uyuyorduk. Bir sabah, yakınlardaki hayvanların sesleriyle uyanmıştım. Gözlerimi açtığımda annemle babam, şapşal ebeveyn tebessümlerini –hani anne babalar buğulu gözler ve budalaca bir ifadeyle gülümserler ya– takınmış halde bana bakmakta olduklarını görmüştüm. O anı şimdi öyle açık ve net bir şekilde hatırlıyordum ki eğer gerçekten öldüysem gözlerimi açtığımda acaba babamın şapşal gülümsemesiyle karşılaşır mıyım diye düşünmeye başladım.

Ama bir dakika. Eğer öldüysem Derrick'in az önce vurduğu yerler neden hâlâ acıyordu? Kafam, sanki birisi kafatasımı açıp içine bir çekiç yerleştirmiş gibi ağırdı. İnsan ölünce böyle bir şey hisseder miydi? Sanmıyordum.

Gözlerimi yavaşça açtım ve gerçekten de birinin yüzüyle karşılaştım. Ama babam değildi bu.

Derrick'ti.

Adamın açık gözleri hiç kırpılmadan boş boş bakıyordu. Alnının tam ortasındaki yuvarlak kurşun deliğinden kan sızıyordu. Derrick ölmüştü; hiç şüphesiz.

Paniklememeye çalıştım. Hareket etmedim. Gözlerimle etrafı incelerken kafamı sabit tuttum.

Ölü Derrick ve ben bir minibüsün arkasındaydık.

"Uyandığını görmek güzel, Mickey."

Gözlerimi Derrick'ten ayırıp bu sözleri söylemiş olan adama baktım. İlk fark ettiğim şey yüzündeki dövme oldu.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu.

"Sen Antoine LeMaire'sin."

Adamın yüzünden bir şey geçti –şüpheydi sanki– ama sonra bana gülümsedi. "Ta kendisi."

Acılarımı unutmaya, bir sonraki hamlemi planlamaya çalıştım. Arkamdaki kapıdan çıkabilir miydim? Kapı kilitli olmalıydı. Ne yapacağımı kafamda tartarken Antoine konuştu: "Ölmeni isteseydim Derrick'in seni vurmasına izin verirdim."

"Sen," dedim, hafifçe doğrulmaya çalışırken. "Onu sen mi öldürdün?"

"Evet."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Teşekkür ederim" demek pek uygun görünmüyordu. Candy'nin, Antoine ve minibüsü hakkında söylediklerini hatırladım.

"Birisi bana demişti ki," dedim, "bir kişi bu arabaya binerse sonsuza kadar yok olurmuş."

Antoine gülümsedi. Gülüşü hoştu ve reklamlardaki kadar beyaz, düzgün dişleri vardı. Ya ten rengi açık siyahi biriydi ya da koyu tenli bir Latin'di; tam olarak emin olamadım. "Eh," dedi, "Sanırım bu doğru." Kafasıyla Derrick'in cesedine işaret etti. "Özellikle onun için."

"Benim için peki?"

"Hayır, Mickey. En azından ben öyle umuyorum."

"Ashley nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Ben de onu arıyordum, unuttun mu?"

"Bulunca onu beyaz köle olarak satasın diye mi?"

"Ah," dedi Antoine, tekrar gülümseyerek. "Dedikoduları duymuşsun."

"Doğru olmadıklarını mı ima ediyorsun?"

"Beni tanımadın, değil mi Mickey?"

"Seni videoda görmüştüm."

"Ondan değil."

Tereddüt ettim. Adamda tanıdık bir şeyler vardı ama ne kadar görmeye çalışsam da benden uzak duruyordu. "Nereden o zaman?"

İçini çekip kazağının kolunu sıyırdı ve kolunun ön kısmına işaret etti. Gözlerimi kısarak gösterdiği şeye baktığımda zaten sallantıda olan dünyam bir darbe daha aldı. Kafamı iki yana sallamaya başladım, bir kez daha şaşkına dönmüş haldeydim. Ama işte karşımda duruyordu:

Aynı kelebek dövmesi.

"Sen... sen onlardan biri misin?"

""Bizden biri" demek daha doğru olmaz mıydı?"

"Anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun, Mickey."

O anda onun haklı olduğunu anladım. Birden tüm parçalar yerlerine oturmaya başlamıştı. Abeona Sığınağı. Abeona, çocukları koruyan tanrıçanın adıydı. Elizabeth Sobek'in 1940'lardaki mücadelelerinden babamın çalışmalarına kadar ve şimdi de Ashley için yaptıkları buydu: Çocukları koruyor, kolluyor ve sığınak sağlıyorlardı.

"Kötü olan Buddy Ray," dedim.

Antoine kafasını salladı.

"Kızları bu kulüpte dans etmeleri için alıyor," dedim, "ve sonra işler daha da kötüleşiyor."

"Hem de çok kötüleşiyor," dedi Antoine. "Buddy Ray'in ne kadar ahlaksız olduğunu tahmin edemezsin. Ashley'nin annesi... onun hayatı hiç iyi değildi. Kadın en sonunda buraya düşmüş, Buddy Ray için dans etmiş ve hatta daha fazlasını yapmıştı. Hayatındaki önemli tek şey Ashley'di. Kızını elinden geldiğince korumaya ve daha iyi bir hayat sunmaya çalıştı."

"Ama?"

"Ama öldü. Onun gibi kadınlar... çok uzun süre yaşamazlar. O öldüğünde Ashley'nin kimsesi kalmadı. Buddy Ray, annesinin ona borcu olduğunu söyledi. Ve borcu Ashley'nin ödemesini istedi."

"Ashley'nin babası neredeydi?"

"Ashley onu hiç tanımamıştı. Zaten babası olsa bile önemli değildi. Buddy Ray, kızların kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Onları tehdit ediyor, tutsak ediyor, şiddet uyguluyordu. Eğer kaçamazlarsa sonları Ashley'nin annesininki gibi olur. Ama Buddy kaçmaya çalışan birini yakalarsa..."

Gerisini getirmedi.

Ağzım kupkuru olmuştu. Sonra birden her şeyi anladım. "Sen onların imdadına yetişiyorsun," dedim. "Ashley gibi kızları kaçırıp beyaz köle olarak satıyormuş gibi yapıyorsun. Ama aslında tersini yapıyorsun. Onları kurtarmaya çalışıyorsun."

Antoine hiçbir şey demedi. Gerek de yoktu zaten.

"Onları başka yerlere götürüyorsun; Ashley'ye yaptığın gibi. Önce yakın bir yere yerleştiriyorsun, sonra daimi olarak kalacakları daha uzak bir yere götürüyorsun. Ama Ashley vakasında bir şeyler ters gitti. Fotoğrafı gazeteye basılmıştı. Buddy Ray ya da adamlarından biri onu gördü."

"Bu teorilerden biri."

"Başka bir teori mi var?" diye sordum.

"Sizin okuldaki bir öğretmen," dedi, "Buddy Ray için çalışıyor olabilir."

"Kim?"

Cevap vermedi. Kafamı toparlamaya çalıştım. "Ashley bile senin ne yaptığını bilmiyordu, değil mi?"

"Hayır. Onu yakalayıp karanlıkta tuttuk. Ona yeni bir kimlik verip yapacaklarını açıkladık. Daha sonrasında kendi başının çaresine bakması gerekiyordu."

"O zaman Ashley kaçtığında onun nerede olduğunu sen de bilmiyordun. Onu aramaya başladın."

"Doğru."

"Dolabına baktın ama boş olduğunu gördün. Sonra bildiklerini öğrenmek için Bay Kent'i dövdün."

"Hayır, onu yapan Buddy Ray ve Derrick'ti. Ashley onun soyadını kullandığı için adamın bir şeyler bildiğini düşünmüşlerdi. Ben tam zamanında gidip onu kurtardım. Karısı eve geldiğinde sadece beni görmüştü. Bu yüzden polise beni tarif etti."

Antoine susup bir süre beni inceledi. "Sen iyi misin, Mickey?"

Cevabı bilmiyordum. "Sanırım."

"Çünkü yapman gereken şeyler var."

"Benim mi?"

"Ben Ashley'yi kurtaramam. Bunu yaparsam ortaya çıkarım. İş sana düşüyor. Eğer polisi ararsan Buddy Ray kızın boğazını keser ve cesedini asla bulunmayacak bir yere atar. Eğer amcan Myron'a gidersen..."

"Bir dakika, sen amcamı tanıyor musun?"

"Hayır. Ama ondan yardım isteyemezsin. Babanın ona Abeona Sığınağı'ndan bahsetmemiş olmasının bir sebebi vardı."

Babamdan bahsettiğinde keskin bir nefes aldım. "Babamı tanıyordun, değil mi?"

Antoine LeMaire derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Seni de tanıyordum. Ama o zaman çok küçüktün. Beni Juan diye bilirdin."

Ağzım açık kaldı. "Babamın," dedim, "o istifa mektubunu gönderdiği kişi sendin."

"Doğru."

"Abeona Sığınağı'ndan ayrılmak istemişti."

Juan'ın bakışları sağa kaydı. "Evet. Senin için."

Benim için. Babam bunu benim için yapmıştı ama sonunda ne olmuştu? Ölmüştü. Herkesten çok sevdiğim adam... benim için ölmüştü. Rahatsız ve anormal bir yaşam sürmemi istemişti. Babam Amerika'ya bunun için dönmüş ve ölmüştü.

Peki ya annem? O da gerçeğin farkında olmalıydı; kocası, oğulları için hayatını kaybetmişti. Benden kaçmasına şaşmamalıydı. Benden kaçıp kendini ilaçlara vermesine şaşmamalıydı.

Dayanılmaz bir acı, Derrick'in vurduğu yerlerin sızısını solda sıfır bırakan bir ıstırap içimi kemirmeye başladı. Kafamı kaldırıp Juan'a baktım.

"Yarasa Kadın bana babamın hayatta olduğunu söylemişti," dedim, gözlerim yaşlarla dolarken. "Ama hayatta değil, değil mi?"

Juan'ın sesi aşırı şefkat yüklüydü. "Bilmiyorum, Mickey."

Kafamı salladım. Konuşamıyordum.

"Bize yardım etmek istiyor musun?"

Gözyaşlarımı kovaladım ve ona baktım. Babamın ne isteyeceğini düşündüm ama belki de artık bu önemli değildi.

"Evet," dedim. "Evet, yardım etmek istiyorum."

Bölüm 24

Candy'nin geçen gün beni yönlendirdiği çıkışın bulunduğu sokaktaydım. Ceptelefonum kulağımdaydı. Rachel ve Ema iş başvuru formu doldurarak vakit kazanmaya çalışıyorlardı ama artık fazla bahaneleri kalmamıştı.

"Ayy, tüh ya," dedi Rachel, güzel ama aptal kadınlar gibi konuşarak. "Adımı yine yanlış yazdım ya. Başka bir form alabilir miyim?"

"Tabii ki tatlım," dedi sert bir erkek sesi. "Bu defa kurşun kalem kullan istersen. Böylece yanlış yazdığında silebilirsin."

"Vay be, ne iyi fikir!" diye cıyakladı Rachel.

"Ya sen?" diye sordu yine aynı adam.

"Hayır, hayır, ben iyiyim," dedi Ema. "On iki yaşımdan beri adımı doğru yazabiliyorum."

Başka bir ses –bu seferki daha yaşlı ve anaç bir kadın sesiydi– araya girdi: "Tamam, formları boş verin. Denemeye girmenizin vakti geldi."

Odadaki adamların kıs kıs gülmeye başladıklarını duya-

biliyordum. Bu hoşuma gitmemişti. Hem de hiç. Yangın kapısını açmak için elimi uzattım.

Kapının kolu yoktu. Muhtemelen sadece içeriden açılabiliyordu.

"Evet," dedi bir başka adam. "Nasıl dans ettiğinizi gösterme vakti geldi. Önce sen, Bambi."

"Ben mi?" dedi Rachel.

Kapının kenarlarına parmaklarımı sokup açmayı denedim. Olmuyordu.

"Yeterince oyalandınız." Bu ses bir kapının sertçe kapanması gibiydi. "Başlayın."

Ah, Tanrım.

Az önceki kadın, "Sakin ol, Max. Bambi, bir sorun yok. Gerçekten. Ama nasıl dans ettiğini bize göstermelisin artık," dedi.

"Şey, burası biraz sarılaştı," dedi Ema.

Sarı. Belirlediğimiz kod.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir kod belirlemiştik ama bunu gerçekten söylemeleri gerekirse ne yapacağımı konuşmamıştık. Onları çıkarmalıydım, orası kesindi. Ama nasıl yapacaktım? Juan/Antoine, polisleri ararsam olacaklara dair beni uyarmıştı. Ön kapıya mı gitmeliydim? Bu işe yarar mıydı? Böyle yapmam Buddy Ray'i harekete geçirmez miydi?

Tekrar kapıyı çekmeye çalıştım ama açılmıyordu.

"Heh he," diye hafifçe güldü Rachel, "tamam, dans edelim. Ama önce bir şıngırdatmaya gitmeliyim."

Durdum. Şıngırdatmak mı?

Adamlardan biri de aynı tepkiyi verdi: "Şıngırdatmak mı?"

"Heh he. Tuvalete yani. Bilirsin işte, şapşal."

"Ya da arkadaşımız Buck'ın dediği gibi," diye ekledi Ema zaman kazanmak için. "Çiş-çiş yapmaya gitmeliyiz."

"Ah," dedi adamlardan biri.

Sonra bir başkası konuştu: "Giyinme odası sol tarafta. Oraya gitmişken üstüne oradaki, şey, kostümlerden birini de giysen iyi olur Bambi."

"Sen de Tawny."

Tawny ve Bambi. Ne yaratıcı.

Ne yapacağımı bilemeden kapıda beklemeye başladım. Hattın diğer ucunda bir hareketlenme ve gürültü oldu. Kızların yalnız kalıp benimle konuşabilecekleri bir yere gitmiş olmalarını diledim.

Birkaç saniye sonra Ema konuştu. "Mickey?"

"Neredesiniz?" diye sordum.

"Giyinme odasmdayız," dedi Ema. "Daha doğrusu, burada gördüklerime bakılırsa soyunma odasındayız. Henüz Candy'yi göremedik. Sen arabada mısın?"

"Hayır." Antoine/Juan'la karşılaşmamın detayına girmek için vakit yoktu. "Yangın çıkışının oradaki sokaktayım. Kızların birine yangın çıkışını sorup yanıma gelin de buradan gidelim artık."

"Tamam." Aralarında konuştuklarını duydum. Ardından Ema telefona döndü. "Sanırım oraya nasıl geleceğimizi..." Konuşması kesildi.

"Alo?"

Cevap yoktu.

"Alo?"

Sonra Ema'nın sesi yine duyuldu. "Sanırım Candy'yi buldum."

"Önemli değil," dedim. "Fazla tehlikeli olmaya başladı. Dışarı çıkmalısınız artık."

"Sen bekle," dedi Ema. "Ah ve telefonunu sessize al."

Birkaç soru daha sormak istiyordum ama Ema sesi kısmamı söylediyse bir sebebi olmalıydı. Yine sesleri duyabiliyordum ama pek bir şey anlayamıyordum. Sokakta tek başıma duruyor, ağırlığımı sabırsızca bir o ayağıma bir bu ayağıma veriyordum. Bir şeyler yapmak istiyordum ama hiçbir seçeneğim yoktu.

Ne kadar çaresiz hissetsem de beklemeliydim.

Ema da Rachel da artık konuşmuyordu. Sadece arka plandaki sesleri duyuyor, bundan ne çıkaracağımı bilemiyordum. Bir şeyler olmuş olmalıydı. Konuşamıyorlardı herhalde. Burada öylece bekleyecek miydim? Ne kadar? Beş dakika mı? On mu? Bir saat mi? Gözümün önüne Buddy Ray'in yüzü, canımı yakarken takındığı zevk ifadesi geldi. "Zindan" kapısının önünden geçerken Candy'nin nasıl dehşete düştüğünü hatırladım.

Rachel ile Ema'nın tek başlarına oraya gitmelerine nasıl izin verirdim?

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. On dakika olmalıydı. Tam endişeden patlamak üzereydim ki yangın kapısı açıldı.

Ema gelmişti.

"İçeri gel," dedi hızlıca.

"Ne? Hayır. Sen dışarı çık."

Ema kenara çekildi. Arkasında Rachel ve Candy'nin olduğunu gördüm.

"İçeri gel," dedi Ema tekrar.

Tartışacak vakit yoktu. Birden kendimi içinde binlerce kırlent bulunan mavi odada buldum. Ağır yangın kapısı arkamdan kapandı. Ema'ya ve Rachel'a baktığımda ikisi de iyi olduklarını işaret ettiler. Sonra Candy'ye döndüm. Daha farklı görünüyordu ama tam olarak neyin değiştiğini bilemiyordum. Kız daha zayıf, bitkin ve solgundu. Yüzü ve alt dudağı titriyordu.

"Ashley nerede?" diye sordum ona.

Candy hiç suçlu hissetmiyormuş gibi omuz silkti. "Nereden bileyim?"

"Çünkü ona e-posta atmıştın," dedim.

Candy bir sola bir sağa baktı. "Şey, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ama bildiği belliydi. Şüphesiz. "Ona mesaj atıp başının dertte olduğunu söyledin. Bu yüzden o da buraya geri geldi, değil mi?"

Candy cevap vermedi. Yüzündeki titreme daha belirgin hale gelmişti. Ellerimi omuzlarına koyup onu sarsmaya başladım. "Onun nerede olduğunu söyle."

Candy hıçkırmaya başladı.

"Ashley nerede?" diye sordum sesimi biraz yükselterek.

"Mickey..." diyerek araya girdi Rachel.

Ona baktığımda başını iki yana salladığını gördüm. Kafamı salladım. Haklıydı, kıza çok sert davranıyordum. Ema bize yakınlaşıp beni kızdan biraz uzaklaştırdı. Rachel, Candy'yi kollarının arasına alıp saçlarını okşamaya başladı.

"Ashley'ye e-posta atıp başının dertte olduğunu söyledin," dedi yumuşak ve rahatlatıcı bir sesle.

Candy başıyla onayladı.

"Nasıl bir dert bu?"

Candy kafasını iki yana salladı. "Onu incitmek istememiştim."

Bunu söylediğinde kalbimin sarsıldığını hissettim.

"Biliyorum," dedi Rachel nazikçe. "Sorun yok. Neler olduğunu anlatsana bize."

"Ashley benim en yakın arkadaşımdı," dedi Candy.

Ema önce saatine, sonra bana baktı. Ne düşündüğünü biliyordum. İçerideki "çocuklar" Rachel'ın "şıngırdatma"sının bu kadar uzun sürmesine sabredemezlerdi. Daha hızlı olmalıydık. Ema koruma amacıyla kapının önüne geçti.

"Neler olduğunu bize anlatmalısın, Candy," dedi Rachel.

Candy kafasını sallayıp Rachel'ın kollarından çekildi ve koluyla gözyaşlarını sildi. "Ashley ve ben hep derdik ki bir gün buradan birlikte kaçacağız. Planlarımız vardı. California'ya gidecektik. Her şeyi ardımızda bırakacaktık. Bu sadece bir hayaldi. Yani ikimiz de Buddy Ray'in bizi asla bırakmayacağını biliyorduk. Ama..." Yalvaran gözlerle Rachel'a baktı. "Ashley kaçtı. Anlamıyor musunuz? Antoine'ın onu kaçırdığını sanmıştım ama Ashley kendi kaçtı. Ve beni götürmedi."

"Seni arkada bıraktı," dedi Rachel, anlayışlı davranmaya çalışarak.

"Bunu asla yapmayacağına yemin etmişti," dedi Candy. Yine ağlamaya başlamıştı. "O," diye devam etti çenesiyle beni işaret ederek, "bana Ashley'nin iyi olduğunu söyledi. Zengin çocukların gittiği bir liseye gidiyormuş. Ashley bunu bana nasıl yapabildi?"

"Sen de ona tuzak kurdun," dedim.

Gözlerini hızla bana çevirdi. "Başka seçeneğim yoktu. Buddy Ray sana yardım ettiğimi biliyordu. Ashley'nin geri gelmesi için ona yardım etmezsem beni öldüreceğini söyledi." Gözyaşları hâlâ akıyordu. "Nasıl? Ashley beni asıl bırakabildi?"

"Bırakmadı," dedim. Antoine'ın gerçek kimliği ve Abeona Sığınağı hakkında fazla bilgi vermek istemiyordum. "Gafil avlanmıştı ve kaçırıldı. Eğer seninle iletişime geçseydi her şeyi riske atmış olurdu."

"Yani Ashley..."

"Seni terk etmedi, hayır. Şimdi, eğer onun nerede olduğunu biliyorsan..."

Ema'ya baktım. Hâlâ kapının dışını kontrol ediyordu. Candy'ye döndüğümde kızın yüzü düşmüştü.

"Hiç umut yok," dedi.

Göğsümden bir ürperti geçti. "Ne oldu?"

"Siz bir avuç çocuksunuz. Buddy Ray'i nasıl alt edebilirsiniz? Sizinle konuştuğumu öğrense bana neler yapar biliyor musunuz?"

Candy bluzunun kolunu sıyırdı. Gösterdiği şeyi dikkatlice inceledik. İlk başta ne olduğunu anlamadım. Sonra Rachel keskin bir nefes aldı.

Candy'nin kolunda iki tane taze sigara yanığı vardı.

"Daha fazlası da var. Size ancak bu kadarını gösterebilirim."

"Aman Tanrım," dedi Rachel.

Midemin parende attığını hissediyordum. "Şimdi Ashley elinde mi? Neredeler?"

Candy kafasını iki yana salladı.

"Lütfen söyle."

Sonra Candy beni iliklerime kadar donduran bir şey yaptı. Kafasını yavaşça kaldırıp odanın karşısına baktı. Bakışlarını takip ettiğimde nereye baktığını gördüm.

Zindana giden kapı.

Birden yaklaşan sesler duyuldu. Ema dönüp, "Mickey, saklan!" diye fısıldadı sertçe.

Hiç durmadım; kırlentlerden birinin arkasına çöktüm. O anda içeri üç adam ve bir kadın –az önce sesini duyduğum anaç kadın– köşeyi döndüler ve Ema'yı itip içeri girdiler.

"İşte buradasın, Bambi," dedi kadın. Saçlarını kocaman bir arı kovanı gibi topuz yapmış ve kedi gözü gözlük takmıştı. "Artık hazır mısın, canım?"

Minderin arkasında kendimi olabildiğince yere yapıştırdım.

"Nerelerdeydin?" diye sordu sert sesli adam.

"Heh he," dedi Rachel. "Kıyafet deniyordum, şapşal."

"O zaman neden hâlâ aynı giysileri giyiyorsun?"

"Şeyyy, hiçbir şey üstüme uymadı da."

Minderin arkasından çıkmadan onları görebileceğim bir pozisyon aldım. Odaya bir adam daha girdi ve olduğu yerde kaldı. "Vay canına," dedi, Rachel'ı inceleyerek. "Onun hakkında şaka etmiyormuşsunuz."

Şimdi içeride dört adam ve de Arı Kovanı vardı. Buddy Ray gelmemişti. Neredeydi acaba? Ashley'yi, giydiği triko kazakları ve taktığı incileri, bu hayattan kaçmak için gösterdiği çabayı düşündüm. Bana umut dolu gözlerle bakardı. Ve şu anda o kapının arkasında, zindanda olabilirdi.

Buddy Ray'le baş başa.

"Tamam, bu da mükemmel zaten," dedi Arı Kovanı. "Deneme dansını hemen burada yapabilirsin."

"Şimdi mi?"

"Evet, neden olmasın?"

Arı Kovanı, Ashley'nin elini tutarken adamlar minderlere çöktüler. Sert sesli adam saklandığım yere yakın bir minderе oturdu. Sırtı, kafamdan altmış santim kadar yukarıdaydı. Hareket etmeye korkarak nefesimi tuttum.

Yakınımdaki adam homurdandı. "Candy, sen burada ne yapıyorsun?"

"Kim, ben mi?" dedi Candy. "Hiçbir şey."

"O zaman dışarı çık, olur mu? Ve kapıyı arkandan kapat."

"Tabii, Max. Hemen."

Candy hızla dışarı çıktı ve adamın emrine uyarak kapıyı kapattı.

"Pekâlâ, Bambi," dedi Arı Kovanı. "Hadi sahneye çık da neyin varmış göster."

"Hemen mi?"

"Hemen."

Rachel yavaşça sahneye çıktı ve öylece durdu.

"Bambi?"

"Ben, şey, genelde müzikle dans ederim," dedi.

"İstersen biz şarkı söyleyebiliriz," dedi Max, sesi biraz sabırsızlaştığını gösteriyordu. "Ama korkunç derecede sabırsızlanmaya başladım."

Telefonuma uzanmayı düşündüm ama bu hareket beni açığa çıkarabilirdi. Sürünerek minderden ve Max'ten uzaklaşmaya çalıştım ve sonra...

Sonra ne? Ne yapacaktım?

"Ben de tuvalete gidebilir miyim?" dedi Ema.

Max umurumda değil der gibi elini salladı. Ema'nın, Rachel'ı yalnız bırakıp nasıl bir işin peşine düşeceğini merak ettim. Ama sanırım o da benim gördüğümü görmüştü. Hiç umut yoktu. Odadan çıkıp 911'i arayacaktı. Juan'ın polis hakkındaki uyarısını hatırladım ama başka ne yapabilirdik ki?

Bir yangın kapısına bir de zindan kapısına baktım.

"Dans et!" diye bağırdı Max.

Rachel dansa başladı. Sahnede bir direk vardı ama onu görmezden geldi. Rachel çok güzel bir kızdı. Muhteşemdi, yüzü bir melek gibiydi ve trafiği durdurabilecek mükemmellikte bir vücudu vardı.

Ama berbat bir dansçıydı.

Bir doğum günü kutlamasındaki tuhaf kuzen gibi dans ediyordu.

Arı Kovanı elini göğsüne koyup homurdandı. Adamlar da dansı bir anlığına büyük bir dehşetle izlediler. Sonra bağırmaya başladılar:

"Bu ne ya!"

"Dans et!"

"Çalkala!"

"Direği kullan."

"Vay canına, ümitsiz vaka."

"Bekle, nasıl bir hareketti o öyle?"

Minderden santim santim uzaklaşmaya başlamıştım ki Max birden gerildi.

"Dur bir dakika," dedi.

Beni hissetmişti sanki. Daha hızlı hareket ederek biraz ilerideki minderin arkasına girdim. Max kafasını yavaşça arkaya döndürdü. Ben iki minderin altında saklanıyordum. Nefes almaya bile korkuyordum.

"Sorun nedir, Max?"

"Bir ses duyduğumu sandım."

"Ne?"

Max ayağa kalktı ve saklandığım mindere doğru gelmeye başladı. Diğer adamlar da ayağa kalkıp yaklaştılar.

"Tamam," dedi Rachel. "Kazağımı çıkarıyorum."

Bu adamların dikkatini çekti. Hepsi Rachel'a döndüler. Ben de hemen harekete geçip zindan kapısının yanındaki minderlerin arkasına saklandım. Herkesin gözü Rachel'daydı. Arkadaşım yeni bir dansa başlamıştı. Şu eski disko filminde John Travolta'nın yaptığı hareketlerin korkunç bir taklidini yapıyordu sanki. Arı Kovanı yine homurdandı.

O sırada odanın kapısı pat diye açıldı ve Ema içeri daldı. Candy de yanındaydı.

"Sürtük!" diye bağırdı Ema, Rachel'a. "Erkek arkadaşımı çaldın!"

"Hayır!" diye haykırdı Candy. "O çocuk benimdi!"

Rachel meseleyi benim yapabileceğimden çok daha hızlı anlayarak bağırmaya başladı. "Kavga mı istiyorsun? Gel hadi!"

Ema koşup sahneye atladı ve Rachel'a girişti. Candy de ikisinin üstüne atladı. Üçü de çığlıklar içinde boğuşmaya başladılar. Max ve diğerleri bir anlığına ne yapacaklarını bilemediler. Odaya başka kızlar da gelip kavgaya karıştılar. Herkes kavga esnasında yangın kapısına doğru yuvarlanıyordu. Hiç şüphem yoktu ki Rachel ve Ema buradan böyle kaçacaklardı.

Ema, seni dâhi!

Artık kimse minderlere bakmıyordu. Tam olarak ayağa kalkmadan hızla harekete geçtim, zindan kapısına gittim ve tokmağı çevirdim. Kapı açıldı. Çabucak içeri, karanlığa daldım.

Bölüm 25

Gözlerim karanlığa alıştığında aşağı giden merdivenleri fark ettim.

Herhalde zindan bodrumdaydı.

Kapıyı arkamdan kapatıp basamaklara yöneldim. Aşağı vardığımda olduğum yerde durdum. Yerde bir sürü sigara izmariti vardı –zavallı Candy'nin kollarını düşünüp ürpermiştim– ama beni şoke eden şey bunlar değildi.

Cüruf briketleriyle yapılmış bir odanın ortasında, Ashley bir sandalyeye bağlanmıştı.

Sırtı bana dönüktü, kolları arkasına bağlanmıştı. Tam ona doğru gidecektim ki biri konuştu: "Kaçırıldığını sanmıştım, Ashley."

Bu Buddy Ray'di.

Beni görmemesi için merdivenin karanlığına doğru çekildim, eğilip sessizce izlemeye başladım. Buddy Ray, odanın köşesinde, bir asma kilitle kilitlenmiş büyük bir alet sandığının üstünde oturuyordu. Ashley'ye gülümseyip kafasını iki yana salladı. Ve maalesef ki sigara içiyordu.

Ayrıca elinde bir de bıçak vardı.

"Şimdi, senin benden kaçtığını biliyorum," dedi Buddy Ray, incinmiş gibi bir ses tonuyla. "Sence bu bana nasıl hissettirdi?"

"Bırak beni gideyim," dedi Ashley.

"Benden kaçtın. Bu yüzden sana bir ders vermem gerekiyor." O ürkütücü ses tonuyla konuşuyordu. Ayağa kalkıp Ashley'ye yaklaştı. "Benden bir daha asla kaçmayacağından emin olmalıyım."

Ne yapacağını bilemeden karanlıkta kambur şekilde bekliyordum. Ona saldırmak için çok uzaktaydım. Zaten elinde bıçak vardı ve öyle bir durumda hemen yardım çağırırdı.

"Ben senin işine yaramam," dedi Ashley, tuhaf şekilde sakin bir şekilde.

Buddy Ray kafasını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Evet. Çünkü bana ne yapsan da ne kadar canımı yaksan da tekrar kaçarım."

"Ben de seni tekrar bulurum."

"Ben de tekrar kaçarım. O bıçakla bacaklarımı kessen de umurumda değil. Yine de kaçmak için bir yol bulmaya çalışırım. Ben buraya ait değilim."

Buddy Ray kafasını iki yana sallayarak bir kahkaha attı. "Yanılıyorsun, hayatım. Çok yanılıyorsun. Ne? Yoksa o mutlu, küçük liseye ait olduğunu mu düşünmüştün? Güzel kazaklarını giyip yeni yakışıklı erkek arkadaşınla el ele gezecek miydin? Erkek arkadaşın senin gerçekte kim olduğunu bilse nasıl tepki verirdi?"

Bu son sözü Ashley'yi can evinden vurmuştu. Onun gerildiğini gördüm. Bağırmak ve gerçekte kim olduğunun önemli olmadığını, geçmiş hayatını hiç umursamadığımı söylemek istedim ona.

Buddy Ray kollarını iki yana açtı. "Sen buraya aitsin."

Ashley kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Hayır."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Buddy Ray, arkasındaki alet sandığına işaret etti. "O sandıkta ne olduğunu biliyor musun?"

"Fark etmez," dedi Ashley, cesur olmaya çalışarak.

"Ah, fark eder." Buddy Ray elindeki bıçağı gösterdi. "Şimdi sert konuşuyorsun." Ağzını kulağına değdirecek kadar yaklaştı kıza. Gerildim ve ona doğru koşup... ne yapardım bilmiyordum. Ama ona dokunursa her şeyi yapabilirdim. Bunun yerine sesini alçalttı ve fısıltıyla, "Ama sana söz veriyorum Ashley, kutsal olan her şeyin üzerine yemin ediyorum, bu sandığı açtığımda ve seninle işim bittiğinde burada kalıp benim için çalışmak için yalvaracaksın."

Sonra sandığa doğru gitti.

Ağzım öyle kurumuştu ki yutkunamıyordum bile. Ya şimdi ya hiç. Arkası dönükken harekete geçmeliydim. Tam koşmaya başlayacaktım ki arkamdaki, az önce içeri girdiğim kapı açıldı. Basamakların tepesine sıçrayıp, odadaki tek gizli yer olan kapı arkasına saklandım.

Birisi içeri girdi. "Patron?"

Hiçbir şey göremiyordum. Kapı önümü tamamen kapatmıştı. Eğer biraz daha geri ittirilirse yüzüme yapışacaktı.

"Ne?" dedi Buddy Ray sertçe. "Meşgulüm."

"Bir durum var."

Arkasındaki kargaşanın sesi kulağıma geldi.

"Derrick halledemez mi?"

"Kimse onun nerede olduğunu bilmiyor."

Buddy Ray'in iç geçirdiğini duydum. "Hemen döneceğim, prenses," dedi.

Ashley'den hiç ses çıkmadı.

Buddy Ray basamakları tırmanmaya başlamıştı. Gözlerimi yumup onun beni görmemesini umut ettim. Görmedi. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Ashley'yle yalnız kalmıştım ama oturup da seçenekleri gözden geçirecek değildim. Plan basitti: Ashley'yi çöz, buradan kaç. Buddy Ray'in ne kadar süre dışarıda kalacağını bilmiyordum. Birkaç saniye bile olabilirdi.

Zindana doğru koştum. Ashley kafasını çevirip beni görünce keskin bir nefes aldı. "Mickey?"

"Seni buradan kurtarmalıyız."

"Beni nasıl buldun?"

"Şimdi bunun için vaktimiz yok."

Ashley ağlamaya başladı. Yanına koşup onu çözmek için bir dizimin üstüne çöktüm. Filmlerde bunu yapmak sadece birkaç saniye sürerdi, değil mi? Sanki tutsakları ayakkabı bağlar gibi bağlıyorlardı. Ama gerçek hayatta böyle değildi. Hiç değildi.

Buddy Ray onu iple bağlamamıştı. Plastik kullanmıştı.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Odaya bakınıp kesecek bir şeyler aradım ama yoktu.

"Mickey?"

"Bekle, seni nasıl çözeceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Çözemezsin," dedi yenilgiye uğramış bir sesle.

Onu dinlemedim. "Bileklerini kıvır," dedim. Plastiği oynatıp çekmeye çalıştım ama kesinlikle hiçbir şey olmuyordu.

"Zaman yok," dedi Ashley. "Kendini kurtarmalısın."

"Hayır," dedim.

"Mickey, adam her an gelebilir. Lütfen git. Sadece birazcık canımı yakacaktır. İyilere pek zarar vermez."

Oynatmaya devam ettim. Nafile. Heybetli alet sandığına koşup kilidi tekmeledim ama açılmadı. Bir levye, herhangi bir şey aradım ama oda tamamen boştu.

Kahretsin!

Kilidi bir kez daha tekmeledim. Kapak kımıldamıyordu bile. Ceptelefonumu çıkardım. Bu kadarı yeterdi. Risk alıp 911'i arama vakti gelmişti.

"Hayır!" diye bağırdı Ashley. "Eğer bir polis arabasının geldiğini görürse herkesi öldürmeye başlar!"

Fark etmiyordu. Zaten zindanda telefon çekmiyordu.

Şimdi ne olacaktı?

Tik tak. Tik tak. Tik tak. Buddy Ray daha ne kadar dışarıda kalacaktı?

"Lütfen Mickey? Beni dinle, olur mu? Zaman yok. Gitmen gerek. Eğer canını yakarsa, sana bir şey olursa ben asla bununla yaşayamam."

Ona doğru koşup yüzünü ellerimin arasına aldım. Ashley o güzel gözleriyle yalvarıyordu. "Seni bırakmayacağım," dedim.

"Duyuyor musun? Ne olursa olsun. Seni o canavarla bırakmayacağım."

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Bir dakika. Plastik koparılmayacak kadar sertti. Kilit kırılmayacak kadar güçlüydü.

Peki ya tahta sandalye?

"Sıkı dur," dedim.

"Ne?"

Sandalyenin bacağına bir tekme savurdum. Bir şey olmadı. Bir kere daha tekmelediğimde bacak yamulmaya başladı. Bir sonraki tekmemle kırıldı. Ashley hâlâ bağlıydı ama bu şekilde en azından bileğini daha iyi kıpırdatabilirdi. Yeterince hızlı olursak...

O anda kapı açıldı.

Oyun bitmişti.

Şimdi ne olacağını biliyordum. Buddy Ray beni görecekti. Adamın elinde bıçak vardı ve hemen arkasından yardım çağırabilirdi. Max ve diğerleri destek kuvvet olarak ona katılacaklardı.

Hiç şansımız yoktu.

Eğer durup olasılıkları hesap edersem bu işten kurtulmanın bir yolu olmadığını bulurdum.

Bu yüzden hesap yapmadım. Bunun yerine kafamı eğip kapıya doğru fırladım. Hiç Amerikan futbolu oynamamıştım ama babamla ikimiz uyduda ne zaman maç bulsak izlerdik. Babam Jets'i severdi ve dediğine göre bu ona hayal kırıklığının anlamını öğretmişti. Ben de şimdi içimdeki, rakip

oyun kurucuya saldıran ikinci hat savunma oyuncusunu çağırmıştım. Zamanında yetişebilecek miydim bilmiyordum. Bundan şüpheliydim ama tüm gücümle ileri atılmıştım.

Buddy Ray odaya girdi ve dönüp beni gördü. "Neler oluyor be..."

Tek diyebildiği bu oldu.

Tüm gücümle üstüne abandım. Kollarımı gövdesine dolayıp başımı göğsüne gömdüm. Mavi odaya doğru gerisingeri düştük. Kendimi biraz daha yukarı itip kafamı çenesine dayadım. Yere yapıştığımızda kafam onunkine çarptı. Dişlerinin takırdadığını ve gevşediğini duydum.

Benim kafam Derrick'in az önceki saldırısından dolayı hâlâ sarsılmış durumdaydı. Şimdi bir kez daha kafamı çarptığımda hissettiğim acı öyle büyüktü ki bayılacağımı sandım. Ama buna değmişti. Buddy Ray'in ağzı kan içinde kalmıştı. Adrenalin kendimi toparlamama yardımcı oldu. Yumruğumu ağzına geçirdim. Zaten gevşek olan dişleri kırılıverdi.

Bir yumruk daha atmak için hazırlandım ama atamadım. Fedai Max beni yakalayıp kaburgama dizini geçirdi. Kafamın içinde ışık patlamaları oldu. Sanki birisi ciğerime bıçak sokmuş gibi olmuştu. Bir kez daha vurup işimi bitirmek için geriledi ama birisi birden, daha sonra sandalye bacağı olduğunu öğreneceğim bir şeyle ona saldırdı.

Ashley!

Max, kesilmiş bir ağaç kütüğü gibi devrildi. Öyle ki o anda, "Ağaca dikkat!" diye bağırmak istedim ama vaktim yoktu. Yana yuvarlanıp kalkmaya çalıştım ama kafam yerinde değildi.

Ayağa çok hızlı kalktığım için acidan dolayı tekrar dizlerimin üstüne düştüm. Ashley bana yardım etmeye çalıştı. Geriye doğru sendeledim.

"Bana yaslan!" diye bağırdı Ashley.

Bunu istemiyordum. Onun yangın kapısından çıkıp kaçmasını istiyordum ama beni dinlemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ona yaslandım. Kapıya doğru bir adım atmıştık ki bacağımın alt kısmında daha önce hayatımda hiç hissetmediğim türden bir acı hissettim.

Buddy Ray beni ısırmıştı!

Bir çığlık atıp bacağımı çektiğimde derinin bir kısmı ağzında kaldı. Bir başka fedai köşeyi döndü. Sonra iki kişi daha göründü. Max ayağa kalkmıştı.

Adamlar hemen bizi bir çember içine aldılar. Ashley bana yaklaştı, ben de kolumu korumacı bir şekilde ona sardım. Sanki bu bir işe yarayacaktı.

Buddy Ray zorla ayağa kalktı. Kırık ve kanlı dişlerini göstererek bana gülümsedi. "Sen," dedi, "ölmüş olmayı dileyeceksin."

Pes etmiş gibi sindim. Ama pes etmemiştim. Kafamı eğerek Ashley'nin kulağına, "Beni takip et," diye fısıldadım.

Adrenalin çok acayip bir şeydi. Annelerin, adrenalin sayesinde arabaları kaldırıp çocuklarını kurtardığını okumuştum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama emin olduğum bir şey vardı ki acıyı unutturuyordu. Adrenalinin bana güç verebileceğini, sıçrayışımı hızlandırabileceğini biliyordum.

Buddy Ray'e doğru atıldım.

Kendisine tekrar saldıracağımı sanıp kenara çekildi.

Benim de istediğim buydu.

Hemen yanında geçip koştum. Ashley arkamdaydı. Evet, bu uzun sürmeyecekti. Diğer adamlar peşimize düşmüştü bile. Ama çok fazla zamana ihtiyacım yoktu. Sadece iki adım daha.

Sadece yangın kapısına kadar.

Kapıyı sırtımla itip serbest kolumla Ashley'yi tuttum ve dışarı çıkardım. Ben de dışarı doğru düştüm. Sonra kapıyı itip kapatmaya çalıştım ama diğer adamlar gelmişlerdi. Kapıyı açmaya çalışıyorlardı. Kapıyı ittim ama daha fazla dayanamıyordum. Olmayacaktı.

Sonra Ema bana katıldı. Ve Rachel. Ve Candy.

Diğer kızlar da geldiler. On ya da on beş kişi kapıyı ittirmeye başladılar. Kimsenin dışarı çıkmasına izin vermeyecek kadar sıkı tuttular.

"Kaçın!" diye bağırdı Candy bize. "Biz bunu hallederiz!"

"Hepimiz kaçacağız," dedim. "Siz de."

Ama Candy bana bakıp kafasını iki yana salladı. "O şekilde olmaz, Mickey."

"Ne?"

"Hepimizi kurtaramazsın."

Bu garip bir şekilde doğruydu. Juan'ı, kurtarmak için Candy yerine Ashley'yi seçmesini düşündüm ama çok fazla vakit yoktu. Gitmeliydik.

Uzaktan polis arabalarının sesi geldi. Kargaşa dikkatlerini çekmiş olmalıydı. Her an burada olabilirlerdi. Birkaç kız

kaçıştı. Rachel'ın gözlerine baktım. Ashley de onun yanındaydı. Ema'yı aradım ama göremedim.

"Hepimiz kaçacağız," diye bağırdım tekrar kızlara. "Hepimiz aynı anda."

Sonra bir ses –beni herkesten çok korkutan o korkunç peltek ses– konuştu: "Ah, hiç sanmıyorum."

O anda her şey durdu. Hiç kimse hareket etmedi. Sanki bu bina da bu sokak da birden nefeslerini tutmuşlardı. Felç durumundan kurtuldum ve kapıyı bırakıp sola döndüm.

Buddy Ray bıçağını Ema'ya dayamıştı.

Yüreğim ağzıma geldi. Siren sesleri yaklaşıyordu.

Buddy Ray bana gülümsedi. Kırılmış dişleri ya da kandan rahatsız oluyorsa da belli etmiyordu. Gülümsemesinde hiçbir duygu yoktu. Ne neşe ne sevinç ne ruh... Hayatımda gördüğüm en korkutucu tebessümdü bu.

"Polisler gelmek üzere," dedim. "Onu bırakırsan sana daha yumuşak davranırlar."

Buddy Ray bir kahkaha attı. "Yumuşak istediğimi kim söyledi?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir hamle yapamayacak kadar uzağındaydım. Bıçağı Ema'nın boğazına dayadı. Arkadaşım gözlerini kapadı. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Lütfen..." dedi.

"Sen bana ait olan bir şeyi aldın," dedi Buddy Ray, direkt bana bakarak. "Şimdi ben de sana ait bir şeyi alacağım."

"Yapma," dedim. Sesim zayıf, bozguna uğramış gibi çıkıyordu. "Birinden öç almak istiyorsan benden al." Ellerimi kaldırıp ona doğru yürüdüm. "Onun yerine beni al."

Riske girip bir adım daha attım ama hâlâ on metre kadar uzaktaydım. Buddy Ray'le göz göze geldik. Gözlerine dikkatlice baktığımda, o bakışları gördüğümde kalbim binlerce parçaya ayrıldı.

Ema ölüme mahkûmdu.

Mantık yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Polislerin geliyor olması önemli değildi. Bir anlığına burada sadece Buddy Ray ile ikimiz kalmıştık ve az sonra ne yapacağını çok iyi biliyordum.

Ema'yı öldürecekti.

Sırf yüzümün alacağı hali görmek için yapacaktı bunu. Onu konuşarak vazgeçiremezdim. Zamanında yanına da ulaşamazdım. Zafer kazanmak üzereydim ama o, Ema'yı benden alacaktı.

Buddy Ray de bunu zaten biliyor gibiydi. Babamı kaybetmiştim. Annemi kaybediyordum. Ve şimdi gerçek bir arkadaş bulmuşken onu da kaybedecektim.

Bıçağı boğazına yaklaştırdı. Ema kıvrandı ama adam onu sıkıca tutuyordu.

"Ona elveda de," dedi Buddy Ray.

Ve sonra, gözlerim Buddy Ray'inkilere kilitli haldeyken ve tüm umutlarım sönmüşken... *Güm*! Küçük bir kamyonet Buddy Ray'e çarptı.

Ağzım açık kaldı.

Bir saniye önce Buddy Ray elinde bıçakla karşımda dikiliyordu. Sonrasında küçük kamyonetin kaputunda sokağın karşısına uçmuştu.

Bu tanıdık bir kamyonetti.

Daha önce görmüştüm.

Yan tarafında çapraz şekilde duran iki paspas resmi vardı.

Siren sesleri etrafımızı çevirir, polis arabaları sokakta dururken kamyonetin sürücü kapısı açıldı ve Kaşık dışarı çıktı.

Sonra gözlüğünü burnunda ittirip kamyonetin kaputunda hareketsizce duran adama baktı ve "Tanrım, araba sürmeyi öğrenmem lazım," dedi.

Ema bana ulaşamayınca Kaşık'ı aramıştı.

"En azından gelip bizi alır diye düşünüm," dedi.

Onu uzun bir süre kollarımın arasında tuttum. Rachel da gelip bize katıldı. Ardından Kaşık da geldi.

Polis arabaları sokağa doluşmaya devam ediyordu. Tyrell'in babasının geldiğini gördüm. Amcam Myron da oradaydı. Şimdi hatırlıyordum; Ford Taurus'ta GPS vardı. Myron bu sayede konumumu öğrenmiş olmalıydı. Ama birazcık geç kalmıştı.

Buddy Ray için bir ambulans geldi. Adam yaşayacaktı ama kızlar şu anda polise her şeyi anlatıyorlardı. Yani ceza alacaktı. Ve uzun süre serbest kalamayacaktı.

Sağımda Rachel, solumda Ema'yla dururken sokağın aşağısına baktığımda Ashley'yi fark ettim. Juan'ın minibüsüne biniyordu. Juan onun için kapıyı açmıştı. Ashley bana son kez bakıp gülümsedi. Ben de gülümsedim ama içimde hiç neşe yoktu. Juan bana kafasıyla selam verdi. Ashley mi-

nibüse binip gözden kaybolurken sanırım ikimiz de birbirimizi bir daha asla göremeyebileceğimizi fark etmiştik.

Yani en azından ben böyle hissediyordum.

Rachel'a baktığımda bana kafa salladı. Ema yüreklendirici bir şekilde tebessüm etti. Kaşık ne yapacağını bilemiyordu. Hepsiyle bakıştım. Arkadaşlarım, diye düşündüm. Hayatımda sahip olduğum tek gerçek arkadaşlar. Fakat bir şekilde onların benim için daha fazlasını ifade ettiğini, bunun bu şekilde birlikte olduğumuz son an olmadığını biliyordum.

İçim duygularla dolup taşıyordu. Dördümüz birbirimize yakınlaşıp koruyucu bir küme oluşturduk; tek bir kişi gibi görünüyorduk şimdi.

"Ne var biliyor musun?" dedi Kaşık bana.

Zorlukla yutkundum. "Ne var Kaşık?"

"George Washington kısırdı."

Bölüm 26

Saatler geçti. Bacağımdaki ısırık yeri tedavi edildikten ve polisler yatıştıktan sonra Myron amcam beni eve götürdü. Onun beni tam teşekküllü bir sorguya çekeceğini ya da ders vermeye başlayacağını düşünmüştüm ama baskı yapmadı. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Fena dayak yemişsin," dedi.

Kafa salladım.

Direksiyonu tutan ellerini sıktı. "Bu ilk defa mı başına geliyor?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden gerçeği söyledim: "Evet."

"Sabaha daha kötü olacaksın. Çok kötü. Evde işine yarayacak ağrı kesiciler var."

"Sağ ol."

Myron bir dönüş yaparken gözlerini yoldan ayırmadı. "Basketbol seçmeleri yaklaştı."

"Biliyorum."

Rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük. Bu sefer ilk ko-

nuşan ben oldum. "Geçen gece bilgisayarda bir kadınla görüntülü görüşme yaptığını duydum."

Myron boğazını temizledi. "Ah."

"Kimdi o?"

"Nişanlım."

Buna şaşırmıştım işte.

"Buradan uzakta yaşıyor," dedi. "Yurtdışında."

"Onun yanına gidecektin."

Myron bir şey demedi.

"Burada kaldın," dedim. "Benim yüzümden."

"Sen bu konuda endişelenme. Her şey yoluna girer."

Yine sessizlik oldu.

"Başka bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Sor."

"Amir Taylor'la aranda ne sorun var?"

Myron sırıttı. "Amir Taylor," dedi, "tam bir ahmak."

"Oğlu basketbol takımının kaptanı."

"O da öyleydi," dedi Myron. "Yıllar önce. Ben ikinci sınıftayken o büyükler takımının kaptanıydı."

Tarih tekerrürden ibarettir derler. "Eee, aranızda ne oldu peki?"

Myron biraz düşündü ama sonra kafasını iki yana salladı. "Başka zaman anlatırım. Şimdi yaralarının bir çaresine bakmalıyız."

Myron haklıydı.

Ertesi sabah uyandığımda bütün vücudum ıstırapla fer-

yat ediyordu. Doğrulup yataktan çıkmam on dakikamı aldı. Şakaklarım, kafam zonkluyordu. Kaburgalarım öyle hassas durumdaydı ki nefes almak binlerce iğnenin batması gibiydi.

Yatağımın yanındaki komodine iki tane hap bırakılmıştı. İlaçları yuttum ve biraz faydaları dokunduğunu hissettim. Myron, Derrick'in camını patlattığı ikinci Ford Taurus'u tamirciye götürmüştü. Yani yürümem gerekecekti. Polisler hâlâ Derrick'i arıyor olmalıydı. Bunun zaman kaybı olacağını onlara söylemek istemedim.

Birkaç saat sonra, yürüyerek gittiğim Coddington Rehabilitasyon Merkezi'ne vardım. Christine Shippee beni kollarını göğsünde kavuşturarak karşıladı.

"Sana demiştim," dedi. "Anneni henüz göremezsin."

Öğrendiğim her şeyi kafamdan geçirdim o anda. Abeona Sığınağı'nı ve annemle babamın onlar için çalışmasını, babamın Juan'a yazdığı mektupta bana normal bir hayat şansı vermek istediğinden bahsetmesini, Amerika'ya taşınmamızı, San Diego'daki o yolda giderken yaptığımız kazayı, kum rengi saçlı ambulans şoförünü, hayatımın bittiğini anlatmak istercesine bana bakışını düşündüm. Kum rengi saçlı ve yeşil gözlü bir yabancının geleceğimi benden daha iyi bildiğini o zaman da anlamıştım şimdi de anlıyordum.

Babamın öldüğünü duyduğunda annemin suratının aldığı hali, o gün onun da öldüğü gün olduğunu hatırladım. Ona yardım etmeye, yaşam desteği vermeye çalışmıştım. Annem bana dört elle sarılmıştı. Ama sonra tek evladına yalan söyleyerek onu kullanmıştı. Asla yiyemediğimiz spagetti ve köfteyi, sarımsaklı ekmeği düşündüm.

"Mickey?" dedi Christine. "Sen iyi misin?"

"Onu sevdiğimi söyle ona," dedim. "Ona burada olduğumu, her zaman burada olacağımı, onu her gün ziyaret edeceğimi ve asla terk etmeyeceğimi söyle. Mutlaka söyle."

"Tamam," dedi Christine. "Söylerim."

Sonra arkamı dönüp yürümeye başladım.

Caddenin sonuna geldiğimde A30432 plakalı siyah arabanın beni beklemekte olduğunu fark ettim. Şaşırmadım bile. Dazlak adam yolcu tarafından indi. Her zamanki gibi siyah takım elbisesini giyip güneş gözlüğünü takmıştı.

Arka kapıyı açtı.

Tek sözcük etmeden arabaya bindim.

Bölüm 27

Sürücüyü göremedim. Arka tarafı önden ayıran bir cam vardı arabada. Beni yoldan almalarından beş dakika sonra ormana girmiş, zıplayarak ilerliyorduk. Kafamı kaldırdığımda karşımda Yarasa Kadın'ın garajı vardı. Geçen gün Ema'yla buraya geldiğimizdeki gibi dazlak adam arabadan inip garajı açtı. İçeri girdik. Dazlak adam benim tarafımdaki kapıyı açıp, "Beni takip et," dedi.

Garajın içi, eh, her garajın içi gibiydi. Özel bir şey yoktu. Dazlak adam eğilip yerdeki kapağı açtı, sonra el merdiveninden inmeye başladı. Ben de arkasından gittim. Bir tünele girip sanırım Yarasa Kadın'ın evine doğru ilerlemeye başladık.

Bu, kadının evine girdiğimde bodrum kapısının altından gelen ışığı açıklıyordu.

Bir kapıyı geçtiğimizde, "Burada ne var?" diye sordum.

Adam kafasını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Bir başka kapıya ulaştığımızdaysa durdu ve "Benim yolum buraya kadar," dedi.

"Bu da ne demek?"

"Kadını kendi başına görmelisin."

Kadını mı?

Arkasına dönüp garaja doğru ilerlemeye başladı ve beni yalnız bıraktı. Kafam yine zonklamaya başlamıştı. Ağrı kesicilerin etkisi geçiyor olmalıydı. Kapıyı açtığımda kendimi Yarasa Kadın'ın oturma odasında buldum yeniden.

Pek bir şey değişmemişti. Kahverengi hâlâ odaya hâkim renkti. Camlar hâlâ kir pas içindeydi. Antika saat hâlâ çalışmıyordu. Kelebek sembolünü ilk gördüğüm yer olan hippilerin fotoğrafı yerindeydi. Pikap çalışıyordu. Horse-Power'ın hüzünlü şarkısı "Time Stands Still"in ezgisi odaya yayılıyordu. Ve karşımda, odanın ortasında, birkaç gün önce onu ilk gördüğüm zamanki beyaz elbisesi hâlâ üstünde olan Yarasa Kadın duruyordu.

Bana gülümsedi. "İyi iş çıkardın, Mickey."

Daha fazla kedi-fare oyunu oynamak için hiç havamda değildim. "Tanrım, sağ ol. Harbiden. Yani, ne yaptığım ya da ortada neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama sağ ol."

"Gel benimle otur."

"Hayır, ben burada iyiyim."

"Kızgınsın. Anlıyorum."

"Bana babamın hayatta olduğunu söyledin."

Yarasa Kadın, Eisenhower yönetimi zamanından kalmaymış gibi görünen dökümtü bir koltuğa oturdu. Saçları hâlâ komik bir şekilde uzundu; omuzlarından dökülüp neredeyse koltuk minderine değecekti. Büyük ve eski bir fotoğraf albümünü alıp kucağına koydu.

"Eee?" dedim.

"Otur, Mickey."

"Babam hayatta mı?"

"Bu basit bir soru değil."

"Tabii ki basit. Ya ölmüştür ya yaşıyordur. Hangisi?"

"Yaşıyor," dedi, garip bir gülümsemeyle, "senin içinde."

Hayatımda hiç ihtiyar bir kadını yumruklamak istememiştim ama Tanrım, şu anda çok fena istiyordum. "İçimde mi?"

"Evet."

"Ah, lütfen. Ne bu, *Aslan Kral* mı? Hayatta olduğunu söylediğinde bunu mu kastetmiştin yani?"

"Tam olarak dediğim şeyi kastettim."

"Bana babamın yaşadığını söyledin. Şimdiyse benim içimde yaşadığıyla ilgili New Age zırvasından bahsediyorsun."

Gözyaşlarıyla savaşarak kafamı çevirdim. Paramparça olmuştum. Çok aptal hissediyordum. Bu ihtiyar kadın saçmalıklarının doğru olmayacağını biliyordum ama yine de boğulurken cankurtaran simidine sarılmaya çalışan bir adam gibi onun sözlerine tutunmayı seçmiştim. Tanrım, geri zekâlı mıydım neydim ben ya?

"Yani babam öldü," dedim.

"İnsanlar ölür Mickey."

"Çok iyi cevap," dedim elimden geldiğince alaycı şekilde.

"Yaptığımız hiç kolay bir şey değil," dedi. "Bir evet ya da hayır istiyorsun. Ama evet ya da hayır yoktur. Siyah ya da beyaz yoktur. Her şey gridir."

"Hayat ya da ölüm vardır," dedim.

Gülümsedi. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kurtarabildiklerimizi kurtarırız," dedi. "Herkesi kurtaramayız. Kötülük gerçektir. Bir iniş yapmadan yukarı çıkamazsın. Sol olmadan sağ olmaz. Kötülük olmadan da iyilik olmaz. Anlıyor musun?"

"Hayır, pek anlamıyorum."

"Baban bu eve geldiğinde senin yaşlarındaydı. Bu onu değiştirmişti. Görevinin ne olduğunu anlamıştı."

"Senin için çalışmak mı?"

"Bizimle birlikte çalışmak," diye düzeltti.

"Ve Abeona Sığınağı'nın bir parçası olmak mı?"

Cevap vermedi.

"Yani Ashley'yi kurtaran sizdiniz?"

"Hayır," dedi. "Bunu sen yaptın."

İçimi çektim. "Dolambaçlı konuşmayı keser misin?"

"Hayatta bir denge vardır. Seçimler yapılır. Birkaçını kurtarırız. Hepsini kurtaramayız çünkü elimizden gelmez. Kötülük devam eder. Her zaman. Onunla savaşabilirsin ama asla tam olarak yenemezsin. Küçük zaferlerle yetinirsin. Ötesine geçersen her şeyi kaybedersin. Ama her hayat önemlidir. Eski bir atasözü vardır: 'Bir hayat kurtaran tüm dünyayı kurtarmıştır.' Biz de seçimler yaparız."

"Kimin kurtarılacağı kimin bırakılacağının seçimi mi?"

"Evet," dedi Yarasa Kadın. "Candy'yi misal alalım."

Buna şaşırmıştım. "Sen Candy'yi biliyor musun?"

Bu soruma cevap vermedi. "Eğer ona yardım etmeyi seçmiş olsaydık daha iyi bir duruma gelme olasılığı düşüktü.

Onun fazla zekâsı ve kabiliyeti yok. Bir okulda veya toplumda yer edinmeyi başaramazdı. Sonunda yine Buddy Ray'in ya da onun gibi birinin yanına düşerdi."

"Bunu bilemezsin," dedim.

"Tabii ki bilemezsin. Ama ihtimalleri göze alırsın. Kurtarabildiklerini kurtarır, kurtaramadıklarının yasını tutarsın. Bu görev çağrısını takip ettiğinde yüreğin her gün parçalanacak demektir. Dünyayı büyük bir planla değil, küçük artışlarla daha iyi bir yer haline getirirsin. Seçimler yaparsın. Anlıyor musun?"

"Seçimler," dedim.

"Evet."

"Babamın Abeona Sığınağı'ndan ayrılmayı seçmesi gibi. Benim için bu hayatı istememesi gibi."

"Kesinlikle. O bir seçim yaptı." Yarasa Kadın bana bakıp kafasını yana eğdi. "Sonunda ne oldu?"

Hiçbir şey demedim.

"Seçimler sonuçları getirir," dedi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Arkama, mutfağın ötesindeki bahçeye baktım. "Arka bahçende bir mezar taşı var."

Cevap vermedi.

"Üstünde E.S. yazıyor," dedim. "Orası Elizabeth Sobek'in mezarı mı?"

"Lizzy," dedi Yarasa Kadın.

"Ne?"

"Adı Lizzy'ydi. Lizzy'yi tercih ederdi."

"Senin bahçende mi gömülü?"

"Otur, Mickey."

"Burada, ayakta iyiyim ben. Lizzy Sobek, tüm o çocukları Holokost'tan kurtaran kız senin bahçende mi gömülü? Evet ya da hayır."

Kadının sesi çelik gibi sertleşti: "Otur, Mickey."

Yarasa Kadın kafasını kaldırıp bana bakınca dediğini yaptım. Oturunca koltuktan toz kalktı. Kadın sol kolunu kaldırıp kazağının kolunu sıyırdı. Dövme solmuştu ama hâlâ görülebiliyordu:

A30432

Bir an için dilim tutuldu. Sonra, "Sen mi?" demeyi becerebildim.

Kafasıyla onayladı. "Ben Lizzy Sobek'im."

O fotoğraf albümünü açarken ben sessizce oturdum. "Tüm bunların nasıl başladığını bilmek istiyorsun. Sana anlatacağım. O zaman belki babanı anlayabilirsin."

Albümdeki ilk fotoğrafa işaret etti. Dört kişinin siyah beyaz fotoğrafıydı bu. "Bunlar benim ailem. Babamın adı Samuel, anneminki Esther'di. Şu papyonlu da ağabeyim Emmanuel. Çok yakışıklı, akıllı ve nazik biriydi. Bu fotoğraf çekildiğinde o on bir yaşındaydı, bense sekiz yaşımdaydım. Çok mutlu görünüyorum, değil mi?"

Gerçekten de öyle görünüyordu. Çok güzel bir çocuktu.

"Sonra ne olduğunu biliyorsun," dedi.

"İkinci Dünya Savaşı."

"Evet. Polonya'daki Lodz gettosunda bir süre hayatta kalmayı başardık. Babam harika bir adamdı. Herkes onu severdi.

Ona yakın hissederlerdi. Senin baban da Mickey, benimkine çok benziyordu. Ama şu anda önemli olan bu değil. Uzun süre kaçıp saklanmayı başarmıştık. Detaylara girmeyeceğim. Yaşadığım o dehşete bunca yıl sonra bile hâlâ inanamıyorum. Şu kadarını söyleyeyim, sonunda biri bizi sattı. Naziler bizi yakaladı. Bir trene bindirilip Auschwitz'e gönderildik."

Auschwitz. Bu tek kelime tüm vücudumun ürpermesine neden oluyordu. Elimi ona uzattım ama Yarasa Kadın gerildi.

"Lütfen bitirmeme izin ver," dedi. "Bunca yıl sonra bile çok zor."

"Üzgünüm," dedim.

Kafasını salladı ve yine uzaklara daldı. "Auschwitz'e ulaştığımızda bizi ayırdılar. Daha sonra öğrendim ki annemle ağabeyim Emmanuel direkt olarak gaz odalarına götürülmüş, birkaç saat içinde ölmüşlerdi. Babamı çalışma kampına götürürken beni ayırmışlardı. Neden olduğunu hâlâ bilmiyordum."

Albümün sayfasını çevirdi. Burada ailesinin birkaç fotoğrafı daha vardı. Esther ve Emmanuel, bugün bile nedenini kimsenin aklının almadığı bir mantıkla hayatlarından çekilip alınmışlardı. Kadın fotoğraflara bakmıyordu. Gözlerini karşıya dikmişti.

"Toplama kampının nasıl olduğuyla ilgili detaylara da girmeyeceğim," dedi. "Altı hafta sonrasına, babamla diğer bazı işçilerin, muhafızların hakkından geldiği güne gideceğim. On sekiz kişilik bir grup adam serbest kalmıştı. Bu haber kampa söndürülmesi güç bir yangın gibi yayılmıştı. Çok

sevinmiştim tabii ki ama kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordum. Çok korkmuştum. O gece oturup hiç gözyaşım kalmadığını düşünene kadar ağlamıştım. Ve ben öylece yatmış ağlarken babam gelip beni bulmuştu. 'Seni asla terk etmezdim, küçük güvercinim,' diye fısıldamıştı bana."

Yarasa Kadın gülümsedi.

"Birlikte kaçtık. Babamla ben. Ormanda diğer adamlara katıldık. O gün neler hissettiğimi, özgür olmanın nasıl hissettirdiğini sana anlatamam, Mickey. Çok uzun süre suyun altında tutulduktan sonra yüzeye ulaşıldığında alınan ilk nefes gibiydi. Babamla olmak, direnişe katılmanın bir yolunu bulmaya çalışmak hatırlayabildiğim son güzel anlarımdı. Ve sonra..."

Gülümsemesi solmuştu artık. Onun konuşmayı kesmesini istemediğim için susup bekledim. Sanki birisi tüm ışıklar söndürmüş, odayı bir soğukluk doldurmuştu.

"Sonra o bizi buldu."

Dönüp bana baktı.

"Kim?" diye sordum.

"Lodz Kasabı," dedi sert bir fısıltıyla. "Waffen-SS'tendi.*"

Nefesimi tuttum.

"Bizi ormanda bulmuş, etrafımızı kuşatmıştı. Bize bir çukur kazdırıp içini kireçle doldurttu. Sonra hepimizi önüne dizdi. Sırtımız adamlarına dönüktü. Kasap önce babama sonra bana baktı. Ardından bir kahkaha attı. Babam, benim hayatımı bağışlaması için yalvardı. Kasap uzun bir süre beni inceledi.

* *İlk olarak Hitler'in kişisel muhafızlığını yapmak için kurulmuş, sonra toplama kamplarının başına geçirilmiş olan iki ana koruma timinden biri. (ç.n.)*

Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Sonunda kafasını iki yana salladı. Babamın dönüp elimi tuttuğunu hatırlıyorum. 'Korkma küçük güvercinim,' dedi. Kasap ve adamları ateş açmaya başladılar ama son saniyede babam beni çukura itti ve biraz sağa doğru kayıp kurşunlardan korudu. Sonra cesedi çukurda üstüme düştü. Soğuk havada tüm gece, babamın cesedi üstümde bekledim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Sabah olmuştu. Sonunda emekleyerek oradan çıktım ve ormana kaçtım."

Sustu. Ben de beklemeye devam ettim. Hikâyesi yüzünden tüm vücudumun titrediğini hissediyordum. Kadın tekrar konuşmayınca lafa girdim: "Yani emniyete kavuştun. O günden sonra çocukları kurtarmaya başladın."

Birden çok bitkin görünmeye başlamıştı. "Bir gün sana daha fazlasını açıklayacağım."

Sessizlik.

"Anlamıyorum," dedim.

Dönüp bana baktı.

"Bu hikâyenin babamı anlamamı sağlayacağını söylemiştin. Nasıl olacak bu anlamadım."

"Anlamanı sağlamaya çalışıyorum."

"Neyi?"

"Babamı. O bir seçim yaptı. Benim hayatım için kendisininkini feda etti. Ben de onun bu yaptığına karşılık iyi bir şeyler yapmalıydım. Seçiminin doğru olduğunu kanıtlamalıydım."

Gözlerime yaşlar doldu. "Ama senin baban katledildi. Benimki araba kazasında öldü."

Gözlerini indirdi. Bir an için onda o küçük kızı görür gibi oldum. "Savaş bittiğinde –tüm dünya benim öldüğüme inandığında– Lodz Kasabı'nı aramaya başladım. Yaptıklarını ödetmek istiyordum. Eski Nazileri araştıran gruplarla iletişime geçtim."

Bununla nereye varmak istediğini anlamamıştım ama yine de ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. "Buldun mu onu?"

Yine uzaklara dalmış gibiydi. Sorumu cevaplamadı. "Biliyor musun, bazen hâlâ yüzünü görüyorum. Onu sokaklarda ya da penceremin dışında görüyorum. Onca yıl geçmiş olmasına rağmen uykularımda beni rahatsız ediyor. Babamı öldürmeden önce attığı kahkaha hâlâ kulaklarımda. Ama en çok da..." Sustu.

"En çok ne?" diye sordum.

Dönüp gözlerime baktı. "En çok da babam hayatımı bağışlamasını istediğinde bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Biliyordu sanki."

"Neyi?"

"Hayatımın, Lizzy Sobek adlı küçük kızının hayatının artık sona erdiğini biliyordu. Hayatta kalabilirdim ama asla eskisi gibi olamayacaktım. Bu yüzden onu aramaya devam ettim. Yıllar, hatta on yıllar boyunca. Sonunda gerçek adını ve bir fotoğrafını buldum. Tüm Nazi avcıları bana rahat olmamı, endişelenmememi, Kasap'ın 1945 kışındaki bir çarpışmada öldüğünü söylediler."

Ve sonra çok tuhaf bir şey oldu. Kadın sayfayı çevirdi ve Kasap'ın, Waffen-SS üniformasıyla çekilmiş fotoğrafına

işaret etti. Onun ölmediğini, Nazi avcılarının yanıldığını o anda anladım. Çünkü bu adamı daha önce görmüştüm.

Kum rengi saçları, yeşil gözleri vardı ve onu son gördüğümde babamı ambulansa taşıyordu.

Teşekkürler

Sığınak'ı yazmak çok eğlenceliydi. Sizler gibi okurlarım olduğu için ne kadar mutluyum anlatamam.

Harika Penguin YA takımıma teşekkür etmek istiyorum: Her zamanki tayfa Brian Tart, Ben Sevier ve Christine Ball'ın yanı sıra Shanta Newlin, Emily Romero, Elyse Marshall, Erin Dempsey, Lisa DeGroff, Courtney Wood, Greg Stadnyk, Ryan Thomann, Jen Loja ve Shauna Fray.

George Washington Ortaokulu'ndaki Maria Cannon'ın öğrencilerine kapak konusundaki yardımları için teşekkür ediyorum.

Çocuklarım ve arkadaşları benim için büyük bir ilham kaynağı oldu. Evet, bazı sayfalarda yazılanlardan anlayabileceğiniz gibi, onlara kulak misafiri oldum. Üzgünüm!

Muhteşem editörüm Jen Besser'a ve sevgili arkadaşım ve yeni yayımcım Don Weisberg'e özel olarak teşekkürle-

rimi sunuyorum. Ve tabii ki, sonunda bu kitabı yazmanın vaktinin geldiğini çok iyi bilen eşim Anne'e müteşekkirim.

Mickey Bolitar ve tayfası hakkında yeni kitaplar yazmayı umuyorum. Bizimle iletişime geçmek için lütfen Mickey-Bolitar.com'u ziyaret edin.